

ΤΙΧ-ΤΑΪΚ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝΙΚΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Εβδομαδιαίον εικονογρα-
φημένον περιοδικόν

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεσίον)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-58
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί ετήσιαι :

Εσωτερικού Δραχμαί 150
Εξωτερικού Δίρα 'Αγ. 1
Αμερικής Δολλάρια 5

Εξάμηνοι και τριμήνιοι κατ'
ανάλογίαν.

Κυριακή 22 Νοεμβρίου
Αριθ. φύλλου 46

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ "ΤΙΚ-ΤΑΚ,"

ΕΙΣ ΟΣΕΣ ΜΕΤΕΧΟΥΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΙΑΦΟΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΩΡΑ

Εις τὰς ἀναγνωστρίας μας, τὰς μετεχούσας εἰς τὸν διαγωνισμόν καλλονῆς τῶν ὁποίων αἱ φωτογραφίαι θὰ δημοσιευθῶν ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου μέχρι τῆς λήξεως τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δίδονται ὡς δῶρα, ἓν ζεύγος μεταξωτὲς κάλτσες «Έτάμ» μία κασσετίνα πολυτελείας, περιέχουσα καλλυντικὰ εἶδη τῆς «Κρέμας Ροδαλίνης» καὶ μὴ καλλιτεχνικὴ φωτογραφικὴ μεγέθυνσις ἐκτελουμένη ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην φωτογράφον κ. Ξανθάκη, Εὐαγγελιστρίας 16 ὅστις φωτογραφίζει δωρεὰν τὰς δεσποινίδας καὶ κυρίας ποὺ θὰ θέλουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν μας.

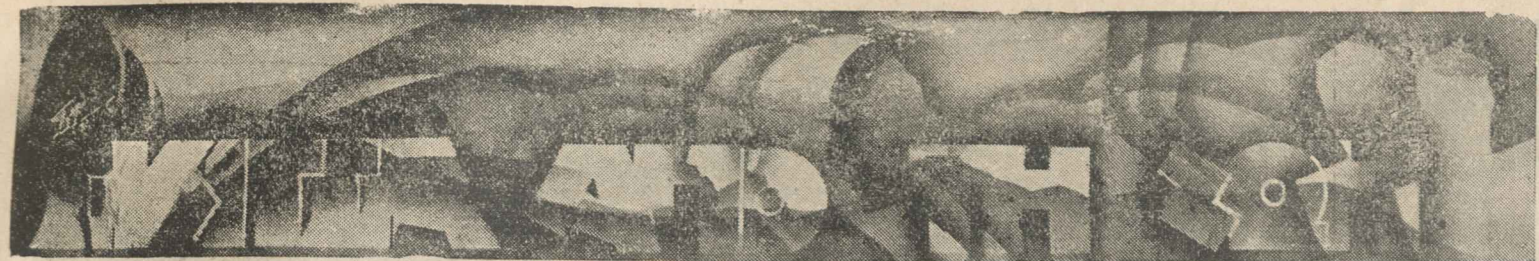
Παρακαλοῦνται λοιπὸν αἱ μετέχουσαι εἰς τὸν διαγωνισμόν μας, νὰ διέρχονται εὐθύς ὡς δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία των, ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ περιοδικοῦ μας, διὰ νὰ λαμβάνουν τὰ δῶρα των.

Τὰ δῶρα ταῦτα εἶναι ἐκτὸς τῶν δώρων τὰ ὁποῖα θὰ δοθῶν εἰς τὰς πρώτας ποὺ θὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸν διαγωνισμόν, τὰ ὁποῖα καθωρίσσαμεν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΘΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ
ΕΙΣ ΟΣΕΣ ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΟΥΣ ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΣΑΝ
ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ

"ΤΙΚ-ΤΑΚ,"

Η ΓΝΩΜΕΣ, ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΚΑΙ ΗΜΩΝ

Διαφωνεῦντες φίλοι—Παχὺς ἢ ἀδύνατος;
—Τὸ θαυμάσιον ἔργον ποὺ εἶναι... ἀηδία—
Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου καὶ τὸ βραβεῖον
τῆς ἀσχημίας—Ἡ δεσποινὶς Μαρίκα, θαυ-
μα καλλονῆς—ὅπου διαφωνοῦν καὶ οἱ
ἐπιστήμονες.

—Λοιπὸν;
—Εἶναι τὸ χειρότερον ποὺ ἔχω ἰδῆ ὡς
τώρα. Ἀηδία, σοὺ λέω, ἀηδία!

Πετάγεται ὅμως ἕνας ἄλλος συνάδελ-
φός σας καὶ διαμαρτυρεῖται :

—Μωρὲ γούστο! Νὰ πᾶς Τάκη! Θὰ
χάσῃς ἂν δὲν πᾶς. Εἶναι τὸ πῶς ὁρατο ἔρ-
γον ποὺ ἔχω ἰδῆ ὡς τὰ σήμερα... Θαύμα!
Ἀφοῦ λέω νὰ πᾶν νὰ τὸ ἰδῶ καὶ δευτέρην
φορὰ.

—Αἶ, ἔλα νὰ πᾶμε τότε!

—Εὐχαρίστως, ἂν μοὺ κἄνῃς τὰ ἔξοδα.
Τοῦτο ὅμως εἶναι σὰν ἐκεῖνα ποῦ... δὲν
γίνονται. Γι' αὐτὸ, πηγαίνετε μόνος σας νὰ
ἰδῆτε τὸν «Έραστὴ τῆς Βαρώνης» καὶ
τὴν ἄλλην μέρα, διηγείσθε τὰς ἐντυπώ-
σεις σας.

—Αἶ... οὔτε καλὸ οὔτε καὶ ἀσχημο-
ν. Ἐνα μέτριο ἔργον, ἀπὸ τὰ συνειδημένα!

—Μωρὲ γούστο! Ἀπαντοῦν καὶ οἱ δύο
ποὺ ἔχουν διαφωνίσει καὶ πρὸς τὴν γνώμην
τῆς δικῆς σας καὶ πρὸς τὴν γνώμην ἄλ-
λῳν...

* Ἄλλη περίπτωσις :

Σὰς βοίσει ἓνα βράδυ στὸ Ζάππειο κά-
ποιος φίλος σας.

—Τάκη!

—Γεῖά σου Κώστα. Πῶς ἀπὸ δῶ;

—Ἄστα! Ἀπαντᾷ μὲ μειδίαια θριαμ-
βευτικόν. Τάχον τώρα μὲ μὴ μικροῦλα πρῶ-
της τάξεως!

—Σῶπα.

—Ναί... ἀληθινὴ καλλονή. Ἐρεῖς ἐγὼ
τὴν αὐτοῦ γούστα ἔχω στὸ γυναικεῖο ἔλ-
τημα. Λοιπὸν φίλε μου, ἂν θὰ ἰδῇς τὴ Μα-
ρίκα, εἶπαι εἶναι τ' ὄνομα τῆς θὰ τὰ χάσῃς.

ΛΕΠΤΟΤΗΣ

—Μπαίνω ποὺ λές καὶ βόισκω στὸ κρεβ-
βάτι τὴ γυναῖκα μου μ' ἕναν ἄγνωστο.
Ἄ! καὶ τί τοῦ εἶπες;
Τί ἤθελες νὰ πῶ σ' ἕναν κύριον ποὺ συ-
ναντῶ γιὰ πρώτη φορὰ;

—Σῶπα!
—Ναί... Ἐνα κορμὶ περίφημο. Δυὸ μά-
τια μαύρα πρὸ καὶνε καρδιές.

—Σῶπα!
Ναί... Ἐνα στοματάκι ἱάχαρι. Τὸ προ-
σωπάκι τῆς εἶναι σὰν κοκλ'. Ἀλλὰ πιά
χάρι τῆς νὰ σοὺ πρωτοπεριγράψω... θέλεις
νὰ τὴν δῇς;

—Εἶναι ὅκολο;
Εὐκολώτατο. Τῆς ἔχω δώσει ραντε'οῦ
ἐδῶ περὶ κάτω. Θὰ μὲ παρακολούθησῃς
καὶ θὰ κἄνῃς πὺς ἔρχεται ἀπὸ ἀπεναντι,
θὰ μὲ χαιρετίσῃς, ἐγὼ θὰ σὲ σταματήσω
διότι νὰ σὲ ρωτήσω κάτι, θὰ σοὺ τὴν
συστήσω καὶ... θὰ φύγῃς. Ἐτοι θὰ τὴν
δῇς...

—Καλὰ.

Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ γίνονται.
Παίρνετε ἀπὸ πίσω τὸ φίλον σας. Τὸν βλέ-
πετε ποὺ συναγνᾶται μὲ τὴν φιληνάδα του.
Πηγαίνετε κοντά, προσποιούμενος ὅτι ἐρ-
χεσθε ἀπὸ ἀπεναντι. Σὰς φωνάζει. Σὰς ἔρ-
ρωτᾷ κάτι καὶ εἰπεται:

—Νὰ σοὺ συστήσω τὴ δεσποινίδα Μα-
ρίκα Ευλοκοτίδου...

Καὶ εὐρίσκεισθε πρὸ ἐκπλήξεως: Ἐνῶ
περιμένετε νὰ ἰδῇτε ἐνωπιόν σας τὴν Ἀ-
φροδίτην τῆς Μήλου, βλέπετε μὴ ἀσου-
λούπωτη καὶ ἀσχημότητα κοπέλλα, ποὺ,
ἂν ἐγίνετο διαγωνισμός ἀσχημίας ἔχει δ-
λα τὰ προσόντα γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸ
πρῶτον βραβεῖον.

Τὴν ἄλλην μέρα, ζητᾷτε τὴν γνώμην σας.

—Αἶ, πῶς σοὺ φάνηκε;

—Ἐξοχῇ! Μπαρὸ φίλε μου. Ἐχεῖς ἓνα γού-
στο περίφημο!

—Καὶ ποὺ νὰ ἰδῇς καὶ μὴ ἄλλην ποὺ
ἔχω στὰ δίχτυα μου τώρα. Ἀκόμα περὶ
ὁμορφῆς.

—Μά... γίνεταί περὶ ὁμορφῆς ἀπὸ τὴ
χθεσινή;

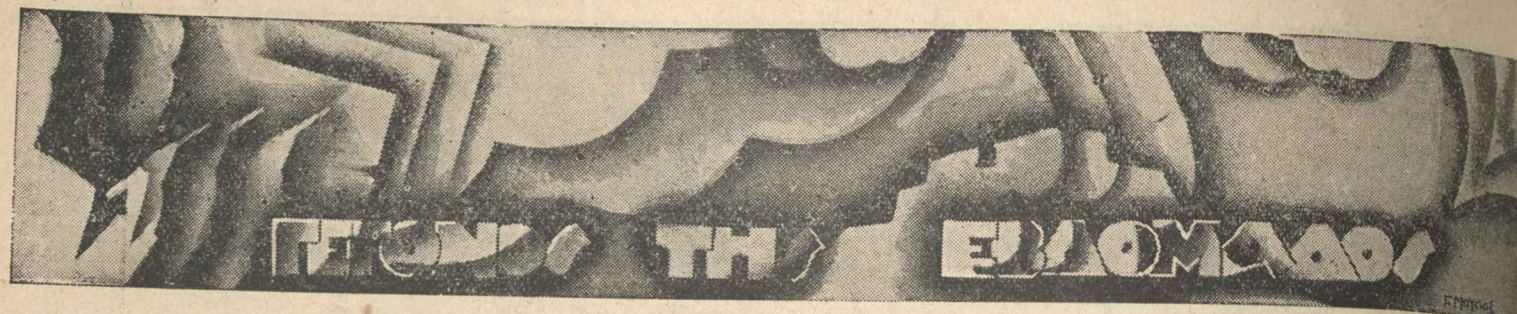
—Καὶ ὅμως ἅμα τὴν δῇς, θὰ μοὺ πῇς.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἰδῶ. Κατα-
λαβαίνω.

Γιὰ πᾶς τε μας τώρα: Τὰ ἴδια μάτια
δὲν ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Πῶς κατορ-
θῶνουν λοιπὸν νὰ βλέπουν ἄλλοιως πρῶ-
τωπὰ καὶ πράγματα;

Νὰ ἔνα μυστήριον τοῦ ἀνθρώπου τὸ
ὁποῖον δὲν θὰ κατορθωθῇ ποτὲ νὰ διευ-
κρινισθῇ. Ὅσοι ἄνθρωποι, τόσες καὶ γνώ-
μες... Γι' αὐτὸ λοιπὸν, μὴ ζητᾷτε ποτὲ τὴ
γνώμην κανενός, ἀλλὰ βασιζέσθε μονάχα
στὴ δική σας. Ποτὲ δὲν θὰ συμφωνήσουν
οἱ φίλοι σας σὲ ζητήματα αἰσθητικῆς ἀ-
φῶν δὲν κατορθώνουν νὰ συμφωνήσουν οὔ-
τε καὶ αὐτοὶ οἱ ματρός ἀκόρη, τῶν ὁποίων
ἡ ἱατρικὴ γνώμη δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα
ἀτομικῶν αἰσθητικῶν κανόνων, ἀλλὰ ἐκ-
παιδεύσεως ποὺ παρέχεται ἡ ἴδια πάντοτε
σὲ ὅλους. Καὶ εἶπαι, ἂν τύχῃ καὶ ἀρρωστή-
σετε, ὅ ἕνας γιαιτρός διαπιστώνει τὴν φύσιν, ὁ
ἄλλος βεβαιώνει ὅτι ἔχετε περιπνευμονίαν,
ἐνῶ σὲς πάσχετε ἀπὸ νευρίτιδα, ἢ... καὶ
ἀπὸ κακοήθην ὕφαιαν.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Τὴν νύκτα τοῦ περασμένου Σαββάτου, αἱ Ἀθῆναι ἀνεστατώθησαν. Μία διάδοσις, φοβερὰ καὶ τρομερὰ, διεσπάρη, καί, ἐντὸς ὀλίγης ὥρας δὲν ὑπῆρχε ἀνθρωπος ποὺ νὰ μὴ εἶναι ἐν γνῶσει τῆς.

—Τὰ κόβουν!

Ἡ ἀπαισία αὐτὴ λέξις, ἔθεσεν εἰς κρίνῃν τοὺς πάντας.

—Κόβουν πάλι τὰ λεπτὰ...

Κανείς, βέβαια, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐξακριβώσῃ, ἐάν ἡ εἰδησις αὕτη ἦτο ἀληθής. Ἀλλὰ αἱ διαδόσεις, ὅσον καὶ ἂν καποὶν ἀποδεικνύονται ψευδεῖς, πιστεύονται, πολλὲς φορὲς, περισσότερο καὶ ἀπὸ τῆς ἀληθινῆς εἰδήσεως. Καὶ ἐπειτα τὸ ἐνδεχόμενον κομμάτος τοῦ χαρτονομίσματος, δὲν θὰ ἦταν κατὰ πρωτοφανὲς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Τὰ χαρτονομίσματά μας καὶ ἄλλοτε ὑπέστησαν τὴν θυσίαν, νὰ ἴδουν τὸν ἑαυτὸν τοὺς κοπιόμενον εἰς δύο. Ὁ μακαρίτης Πρωτοπαπαδάκης καὶ ὁ ἐπίσης... μακαρίτης—εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν—στρατηγὸς Πάγκαλος, εἶχαν προηγηθῇ εἰς τὴν χειρουργικὴν αὐτὴν ἐπέμβασην. Γιατὶ νὰ μὴ τοὺς μιμηθῇ λοιπὸν καὶ ὁ κ. Μαρκῆς;

Ἔτσι ἐσκέφθη ὁ κοσμάκης. Καί, ὅσοι ἐπληροφοροῦντο τὴν τρομερὰν εἰδησίαν, ἐσπεύδαν, διὰ παντὸς τρόπου, νὰ ἀλλάξουν τὰ εὐρισκόμενα εἰς χεῖρας τῶν χαρτονομισμάτων μετὰ ψιλὰ. Οἱ καταστηματαρχαὶ καὶ τὰ γκαρσόνια, εὐρῆκαν τὸ μελᾶ τους.

—Μοῦ δίνετε ἓνα κουτί τσιγάρα σὰς παρακαλῶ καὶ τὰ ρέστα ἀπὸ ἐκατοστάριχο;

—Δὲν ἔχουμε.

—Τὶ δὲν ἔχετε. Τσιγάρα;

—Ὁχι... Ρέστα...

Ἡ;

—Γκαρσόν, φέρε δύο μπῦρες. Καὶ ὅταν ἐρχοῖται τὸ γκαρσόνι τοῦ ἐδίνατε πεντακοσιάρικο.

—Δόσε μου ρέστα.

Τὸ γκαρσόνι, τὸ ὁποῖον, φυσικὰ, ἦτο ἐν γνῶσει τῆς μηχανῆς καὶ ἤθελε καὶ αὐτὸ ψηλά, ἠρνεῖτο:

—Δὲν ἔχω κύριε. Τὶ διάβολο, γι' ὅχτῳ δραχμῆς ποὺ κάνουν ἡ μπῦρες μοῦ δίνετε πεντακοσιάρικο.

—Δὲν ἔχω ψιλὰ...

—Οὔτε ἐγώ.

—Τότε πληρώνετε αὐριο.

—Δὲν θέλω νὰ μείνω βερεσέ! Ἐννοῶ νὰ πληρώω τοὺς λογαριασμούς μου.

Καὶ ὁ πελάτης, ὁ ὁποῖος, εἰς ἄλλην περιπτώσειν, μόνος του προσεφέρετο... νὰ μείνῃ βερεσέ, τώρα δὲν ἐννοεῖ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ μείνῃ χρεώστης.

Τὰ γκαρσόνια βρῆκαν τὸ μελᾶ τους. Ἐπλημύρισαν ἀπὸ χιλιάρικα, πεντακοσιάρικα καὶ ἐκατοστάρικα. Ἦταν φυσικὸν νὰ μὴ ἔχουν νὰ δώσουν ρέστα. Καὶ τότε ἠναγκάσθησαν νὰ ἐφαρμόσουν προληπτικὰ μέτρα. Μόλις παρήγγελε κανένας πελάτης μπῦρες, ἐρωτοῦσαν προκαταβολικῶς:

—Ἔχετε ψιλὰ;

—Ὁχι... ἔχω ἐκατοστάριχο.

Μόνον ψιλὰ δεχόμεστε. Ἀλλοιῶς δὲν ἔχει μύτρα!

Οἱ πελάται δέ, ὡς πονηροὶ Ἕλληνες, προσποιούντο ὅτι ἠγγνούν το γγονόσι:

—Μὰ γιατί βρε ἀδερφέ; Χαθήκανε τὰ ψιλὰ;

—Μὰ δὲν ξέρετε τίποτα;

—Ὁχι...

—Ἀν ξέρετε εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ἀν πάλι δὲν ξέρετε, γιατί νὸ σᾶς τὸ πῶ καὶ νὰ ἀνησυχήσετε;

ΨΙΛΑ ΚΥΡΙΟΙ, ΨΙΛΑ...

Ἡ ἀπαισία νῦν τοῦ Σαββάτου—Ἡ τρομερὰ διάδοσις ποὺ διεσπάρη εἰς τὴν πόλιν—θὰ κόψουν τὰ λεπτὰ—Σκηναὶ φρίκης καὶ τρόμου—Πλημμύρα χιλιάρικων καὶ ἐξαφάνισις ψιλῶν—Ποιοὶ ἐκοιμήθησαν ἡσυχῇ.

Ἀλλὰ ὅλοι τὸ ἤξεραν...

Ἡ νύξ τοῦ Σαββάτου, εἶχε καὶ ἄλλην ἀγαθοποιὸν ἐπίδρασην: ἔκανε ὅλους τοὺς συμπολίτας νὰ θυμηθοῦν τὰ χρεῖ των καὶ νὰ σπεύσουν νὰ τὰ πληρώσουν.

—Κύριε Γιάννη, σοῦ χρωστῶ κάποιο χιλιάριχο.

Ὁ κύριος Γιάννης ὁ ὁποῖος ἔως πρὸ δύο ὥρῶν ἀκόμη σὰς ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ σὰς ἐβγάζε τὸ σακάκι στὸ δρόμῳ ἂν δὲν τοῦ ἐπιστρέφατε ἐκεῖνο τὸ χιλιάριχο, τώρα καταλαμβάνεται ἀπὸ περιεργὸν ἀγαθότητα:

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη βρε ἀδερφέ! Κράτα το νὰ κἀνης δουλειὰ σου. Μοῦ τὸ δίνεις ἄλλοτε.

—Μὰ σὲ παρακαλῶ κύρ. Γιάννη... Κάνε μου τὴ χάρι νὰ τὸ πάρης, ἂν θῆς νὰ εἰμαστε φίλοι.

—Ἀν θῆς κι' ἐσὺ νὰ εἰμαστε φίλοι, κάνε μου τὴ χάρι νὰ τὸ κρατήσης.

—Μὰ ἐσὺ δὲν με ἀπειλοῦσες ὅτι ἂν δὲν σοῦ τὸ δίδω θά...

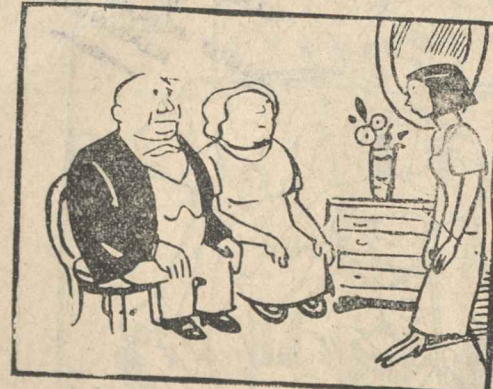
—Τώρα σκέφτηκα ἄλλοιῶς. Εἶπα τὰ πράματα εἶναι δύσκολα, ὁ κύρ. Γιάννης θὰ χῇ φτώχειες ὁ καὶ μένος. Εἶναι ἀνάγκη τάχα νὰ τὸν ἐνοχλῶ κι' ἐγώ; Ἀς τα... ἄλλοτε τὰ βροῖσουμε... Μοῦ τὰ δίνεις ὅποτε ἔχεις.

Καὶ δὲν τὰ ἔπερνε. Ὅταν ὅμως μετὰ δύο ἡμέρας ἡ φήμη ἀπεδείχθη ψευδὴς καὶ κακόβουλος καὶ τὸ ἐκατοστάριχο ἀπεκτινῆσε τὴν κοινωφελιστικὴν ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ μόνῃ ἀξιοπρεπείαν του, ὁ κύρ. Γιάννης ἐσπευσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ... σφάλμα του.

—Κύρ. Γιάννη, δὲν μοῦ κάνεις τὴ χάρι σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσης ἐκεῖνο τὸ χιλιάριχο ποὺ μοῦ ἔδινες τὸ Σάββατο;

—Ποῖο χιλιάριχο;

ΔΥΣΚΟΛΗ ΕΚΛΟΓΗ

—Νὰ πάρῃ ἐπὶ τέλους ἡ ὁργή! Μεταξὺ δύο ὑποψηφίων γαμβρῶν, τὸσον καθὼς πρέπει τὸσον πλουσιῶν, πρέπει ν' ἀποφασίσῃς νὰ διαλέξῃς ἓνα.

Ἡ κόρη.—Δίχνο ἔχετε, ἀλλὰ δὲν ξέρω ποῖον νὰ πάρω πρῶτον.

—Ἐκεῖνο γνέ... τὸ προχθεσινόν... Ἐλαβα, ξέρεις, κάποια ἐπείγουσα ἀνάγκη καὶ μοῦ χρειάζεται ἀπολύτως.

—Καὶ μένε κύρ. Γιάννη, ποὺ νὰ τῷ ἔρρη. Τώρα τὸ χάλασα κι' ἐγώ. Ἐλαβα βλέπεις κι' ἐγὼ κάποια ἀνάγκη.

—Ἐννοῶ νὰ μοῦ δώσης τὸ χιλιάριχο.

—Μὰ δὲν μοῦ πες ὅτι δὲν πειράζει καὶ σοῦ τὸ δίδω ὅποτε ἔχω;

—Κιὰ πότε θὰ γῇ;

—Ποτέ!

—Ὡς βλέπετε, ἐν τῷ "Ἀδῇ οὐκ ἔστι μέτανοια.

Ἐπεισόδια συνέβησαν καὶ στὰ τρία ὅλοι κατὰ περιεργὸν σύμπτωσιν, δὲν εἶναι νόμισμα μικρότερον ἀπὸ ἐκατοστάριχο.

—Μὰ ποῦ θέλετε νὰ βρῶ κύριοι τὰ ψιλὰ;

—Οὐτ' ἐμεῖς δὲν ἔχουμε.

—Τότε τί θὰ γίνῃ;

—Σοῦ τὰ δίνουμε αὐριο!

—Τὸ τράμ κύριοι δὲν κάνει πίσωσιν. Καυγάς, φασαρία, φωνές. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ τράμ ἐφθανε στὸ τέμα, οἱ ἐπιβάται κατέβαιναν καί... ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε τέλος.

Ταῦτα συνέβησαν τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου. Οἱ συμπολίται, ὅσοι εἶχαν οἰκονομίας, δὲν ἐκοιμήθησαν καθόλου τὴν νύκτα. Τὸ φάσμα τῆς ψαλλίδος ἤρχετο ἐπὶ τὸν ὕπνον τοὺς καὶ τοὺς ἐτάρασεν ὡς ἐφύλαττες. Καὶ οἱ μόνον ποὺ ἐκοιμήθησαν ἡσυχῇ, ὅπως πάντα, ἦσαν οἱ ἀπένταροι.

Δὲν εἶχαν τίποτε νὰ τοὺς κόψῃ ὁ κ. Μαρκῆς. Καὶ ἔτσι δὲν τοὺς ἐκόπηκεν οὐτὸ ὁ ὕπνος.

Ο ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ

Ἀφρημάδα

Ἐνας δάσκαλος ἀπὸ τῆς Σαντοῦνης, ἤρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ κάποια ὑπόθεσιν. Μετὰ πολλοὺς κόπους κατόρθωσε νὰ βρῇ κρεβάτι σ' ἓνα ξενοδοχεῖο τῆς οδοῦ...

...θῆναι, ὅπου τὸν ἐβαλαν νὰ κοιμηθῇ ἐν ἴδιῳ δωμάτιῳ μ' ἓνα Ἀράπη. Προσέτι ὁ κοιμηθῇ εἶπε στὸ γκαρσόνι νὰ τὸν ξυπνήσῃ στὰς 5 τὸ πρωῒ.

—Νὰ φύγω μὰ ὅρα ἀρχήτερα μακρὰ ἀπ' αὐτὸν τὸν βρωμοαράπη προσέθεσε.

Ὁ «βρωμοαράπης», ποὺ ἤξερε ἑλληνικὰ, τ' ἄκουσε. πειράχτηκε, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Μόνον, ἅμα κοιμήθηκε ὁ καθηγητὴς σηκώθηκε καὶ τοῦ μουντζούρωσε ὅλο τὸ μούτρο μὲ φροῖμο.

Στὰς 5 τὸ πρωῒ ἤρθε τὸ γκαρσόνι καὶ ξύπνησε τὸν καθηγητὴ, ὁ ὁποῖος μολὺς σηκώθηκε, εἶδε τὸ μούτρο τοῦ καθηγητοῦ στὸν καθρέφτη τοῦ λαβρομένου.

—Νὰ πάρ' ἡ ὁργή! ἐσκέφθηκε τότε—τὸ γκαρσόνι ἔκανε λάθος κι' ἀντὶ νὰ ξυπνήσῃ ἐμένα, ξύπνησε τὸν ἀράπη.

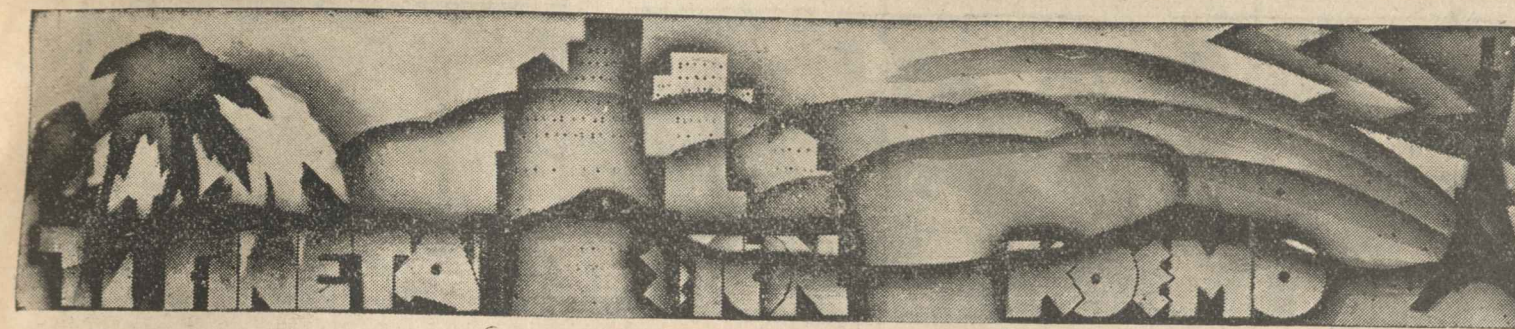
Καὶ μετὰ τὴν ἰδέαν πὼς εἶνε ὁ Ἀράπης ξαναπλάγιασε.

Ἡ ἀφρημάδα.

Ἡ ἀφρημάδα.

Ἡ ἀφρημάδα.

Ἡ ἀφρημάδα.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης

Ὅλες ἡ Ἀκαδημίαι τοῦ κόσμου, ὅλοι οἱ σοφοὶ τῆς ὑψηλῆς, ὅλοι οἱ γεωλόγοι καὶ οἱ ναυτικοὶ, δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσουν, πόθεν τὸ θαλασσινὸ νερὸ, ἀπὸ ποῦ ἡ ἀρμυρὰ του καὶ γιατί αὕτη ποικίλλει, ἀλλοῦ μὲν οὔσα ἰσχυρὰ, ἀλλοῦ δὲ ἀσθενεστάτη.

Ἡ Ἀσπρὴ π.γ. θάλασσα καὶ ἡ Βαλτικὴ δὲν ἔχουν πολὺ ἄλατι, ἐνῶ ἡ θάλασσα τῶν ἀρκτῶν τῆς Προβηγγίας ἔχει ἀφθονο.

Ἡ περὶ ἀρμυρὴ θάλασσα εἶνε ἡ Νεκρὴ θάλασσα, ὅπου ἀπὸ τὸ πολὺ ἄλατι δὲν βυθίζεται τὸ ἀνθρώπινο σῶμα, ἀλλὰ ἐπιπλεῖ χωρὶς τὴν βοήθειαν τῶν ποδῶν ἢ τῶν χειρῶν.

Τὸ νερὸ τῆς ὁμοῦ εἶνε τόσο ἀρμυρὸ, ποῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ πλυθῇ κανεὶς μ' αὐτὸ, ἢ νὰ κολυμβήσῃ.

Τοῦ προξενεῖ ἀνυπόφορος φαγοῦρας καὶ δερματικά ἐξανθήματα.

Ἐπίσης ἡ χημεία, μὲ ὅλας τὰς μεγάλας καὶ διαφορὰς συνθέσεις καὶ προόδους τῆς, δὲν ἐπέτυχε νὰ φτιάσῃ ἀκόμη, νερὸ θαλασσινὸ, ὅπως δὲν κατόρθωσε νὰ συνθέσῃ νερὰ μεταλλικά τὸν Βισφ, π.χ. ἡ τοῦ Βαλς.

Ἡ Δικαιοσύνη καὶ τὰ ζῶα.

Ἡ Δικαιοσύνη ποτὲ δὲν ὑπῆρξε λογικὴ. Ἄν τώρα ὁ κόσμος βοᾷ ἐναντίον τῆς, χαρακτηρίζον αὐτὴν στενοκέφαλον, μοχθηρὰν καὶ ἀδίκον, μὴ φορὰ, εἰς τὸν Μεσαίωνα, ἦταν καὶ γελοία.

Κατεδικάζε τότε, ἐκτὸς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ζῶα, γιὰ διάφορα ἐγκλήματα, ὅπως ἡ ἐκκλήσις ἀφόριζε τὰ ἐπιβλαβῆ ἐντομα.

Μέχρι τῆς 18ης ἐκατοσταετηρίδος καθε καταδικασίμος πρᾶξις ἀπὸ οἰονδηποτε δν καὶ ἂν προήρχετο, ὑπεβάλλετο εἰς τὴν κρίσιν τῆς δικαιοσύνης.

Εἰς τὰ ἀρχεῖα τῶν δικαστηρίων ὑπῆρχαν καταδικαστικά ἀποφάσεις ὅπως ἡ ἐξῆς: Εἰς τὰ 1120 καταδικάσθησαν οἱ ἐπεκρηγύθησαν οἱ ἀρουαῖοι καὶ οἱ κάμπιες γιὰ τὴν τρώγαν τὰ δημητριακά.

Στὸ 1386, κατ' ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ Φαλαῖς, γουροῦνα καταξέσχισα καὶ φρενύσσα ἓνα παιδάκι, κατεδικάσθη ἑνὰ ἀκρωτηριασθῇ τὴν κνήμην καὶ τὴν... κεφαλὴν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἓνας χοῖρος, γιὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν κατεδικάσθη γιὰ νὰ κρεμασθῇ.

Τῷ 1474 εἰς ἀλέκτωρ κατεδικάσθη εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἑλβετίας, εἰς τὸν δὲ τῆς πυρᾶς θάνατον, διότι διεδόθη ὅτι... ἐγέννησεν ὄφιν.

Τὸ 1554 ἀφορίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Λωζάννης, ἡ βδέλλαις γιὰ τὴν κατάρρεσιν τὰ νάρια.

Τῷ 1585 ὁ τοποτηρητὴς τῆς Βαλεντίας, ἐκάλεσε ἐπισήμως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς κάμπιες, καὶ διώρισε καὶ συνήγορον νὰ τὰς ὑπερασπίσῃ ἐπειδὴ δὲ ἡ κάμπιες δὲν προσήλθαν, κατεδικάσθησαν... ἐρήμην εἰς ὑπερορίαν.

Τὸ ἴδιο ἐγένετο στὸ 1690 ἀπὸ ἓνα δικαστῆ τῆς Ὁβέρνης κατὰ τῶν κίμπων.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ κυνήγι τῶν γοριλλῶν—Ἡ δικαιοσύνη καὶ τὰ ζῶα—Ἡ μύτη τῶν Γερμανῶν κλπ.

Φθινὰ ποῦρα.

Τὶ ὁρατὸ, τὶ ἐπιδεικτικὸ ποῦ εἶναι νὰ καπνίσῃ κανεὶς ἓνα ἀρωματικὸ ποῦρο ἐκλεκτῆς μάρκας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου ὅμοι οἱ καπνέμποροι ἤσαν τὸν τρόπον νὰ συμβιβάζουν τὰς μεγάλας ἀξιώσεις τῶν πελατῶν τῶν μετὰ τὴν ἰσχύνητα τῶν βαλάντιον των. Κατασκευάζουν ποῦρα μὲ χαρτὶ, μὲ τὸν ἀπλοῦστερον τρόπον:

Παίρνουν φύλλα ἀπὸ χαρτὶ κατωτέρως ποιότητος, τὰ βουτοῦν σὲ διάλυσι νικωτίνης, κατόπιν τὰ κόβουν ἐν σχῆμα φύλλου καπνοῦ μὲ τίς ἀπαραιτήτες νευρώσεις, ὥστε νὰ εἶνε τελεία ἡ ἀπορρῆσις, καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ποῦρο εἶνε ἑτοιμὸ πρὸς πώλησιν.

Οἱ καπνισταὶ βεβαίουν ὅτι τὰ ποῦρα αὐτὰ εἶνε θαυμασὰ καὶ ἔρχον τὸ ἀρωμα τους. Τούτ' ὅπερ σημαίνει ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔχουν ἰσχυρότατον ὁργανισμόν.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Τελευταίως ἡ δεσποινὶς Ἀλυσ Κούνινγχαμ μετέβη εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ παρέμεινε ἐκεῖ ἐπὶ ἓξ μῆνας ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸ κυνήγιον τῶν γοριλλῶν. Ἀποτέλεσμα τοῦ κυνηγίου αὐτοῦ ἦτο ἡ μεταφορὰ εἰς Ἀγγλίαν ἓξ Ἀφρικῆς τῶν περιφημῶν γοριλλῶν Ἰωάννου Δανιὴλ I καὶ Ἰωάννου Δανιὴλ II. Ἡ δεσποινὶς Κούνινγχαμ ἐμελέτησε λεπτομερῶς τὴν ζωὴν καὶ τὰς συνήθειας τῶν περιεργῶν αὐτῶν ζώων, ἔμεινε δὲ κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν φυσικὴν καθαριότητά των. Ἐπίσης ἀνεκάλυψε ὅτι οἱ γοριλλὰ παίζουν ἀκριβῶς τὰ παιγνίδια τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὡς τὸ κρυφτὸ καὶ τὴν τυφλομύγα. «Εἶνε κατὰ τὸ θαυμασιὸς διασκεδαστικόν—γράφει ἡ δις Κούνινγχαμ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐντυπώσεων τῆς—νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὰ περιεργὰ αὐτὰ ἀνθρωποειδῆ ζῶα νὰ κλείνουν σφικτὰ τὰ μάτια των, γνιρίζοντα καλά τοὺς κανόνες τοῦ παιγνιδίου, καὶ νὰ παίζουν με ἐνθουσιασμόν καὶ ὁρμήν, ἀκριβῶς ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά. Ὅταν δὲ συλληφθῶν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον καὶ ἐκπολιτισθῶν κάπως, τότε πάντοτε πέρνουν ἓνα κομμάτι πανὶ καὶ μετὰ τὴν μεγαλειότητα σοβαρότητα δένουν τὰ μάτια των καὶ παίζουν τὴν τυφλομύγα κατὰ τὸν τελειότερον τρόπον».

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τῆς θαλάσσης.

Ἡ ἀλμύρα τ

—Ιωάννης Περίπης ή Τσόκρης ή Χαλά-
φρης!

—Παρών κύριε πρό-
εδρε!

—Ποιό είναι τό σω-
στό σου όνομα;

—Πιρλιπής.

—Πού εγεννήθη;

—Εδώ;

—Πόσο χρονών;

—38.

—Τι επάγγελμα;

—Χείστης.

—Εγγαμος;

—Μάλιστα.

—Ελα λέγε και τὰ αποδέλεια τὰ ξε-
ρεις φίλε μου δὲ βλέπωμαστε γιὰ πρώτη
φορά; Εἶπε και γέλασε ειρωνικά, ένας ἀ-
πό τούς δικαστές.

—Δὲν τὸ θυμάται. "Εχει νὰ μᾶς ἐρ-
θῇ κάμποσο καιρό. Τὰ ἔχασε εἶπε ὁ Εἰσαγ-
γελέας.

—Ποῦ ἦσουνα Τσόκρη και Σία; ρώτησε
ένας ἄλλος δικαστής.

—Στὴ φυλακή!

—"Α, βέβαια γι' αὐτὸ τὸν χάσαμε.

—Ὅποτε ἔχεις κι' ἄλλοτε δικαστὴ; ρώ-
τησε ὁ πρόεδρος.

—Ναί.

—Τρεῖς φορές εἶπε ὁ εἰσαγγελέας.

—Γιὰ ποιά ἀφορμή; Γιὰ τὴν ἴδια; Ρώ-
τησε ξανά ὁ ἴδιος δικαστὴς αὐτὸς ποὺ τώ-
ρα προσπαθοῦσε νὰ πάρῃ τὴν χλευαστικώ-
τερη πόσα.

—Μὰ βέβαια. Ἐπαγγελματίας! εἶπε ὁ
Εἰσαγγελέας.

—Κάθισε κάτω κατηγορούμενε Πιρλι-
πὴ! εἶπε ὁ Πρόεδρος.

Πῆρε τὴ θέσι του, σ' αὐτὸ τὸ στενὸ ἀν-
τιό καναπεδάκι. Πίσω του ὁρθὸς ένας
χωροφύλακας μὲ τὸ χέρι ἀκουμπισμένο
στὸ σπαθί τὸν κύτταζε βλοσυρά.

Ἦταν ένας ἀνθρωπάκος μὲ μιὰ πονε-
μένη φυσιογνωμία. Μὲ μικρὰ μάτια γκρι-
ζα, τ' ἕνα πινὸ σκούρο ἀπὸ τ' ἄλλο. Μὲ
μουστάκι φιλό, μὲ περιποιημένο. Τὰ μαλ-
λιά ἀνιμμένα.

—Κάτσε καλά κατηγορούμενε, εἶπε αὐ-
στηρὰ ὁ πρόεδρος, ποὺ τὸν εἶδε νὰ βάζῃ
τὰ πόδια του κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα στηρί-
ζοντάς τα στὶς μύτες ἐπὶ γιὰ νὰ κρύβῃ
τις σχισμές, αὐτὲς τὶς σχισμές τὶς θεωροῦ-
τες, τὼν χιλιοπαλομένων παπουτσιῶν του.

Στὴ φωνὴ τοῦ προέδρου δὲν ἔδωσε προ-
σοχή.

—Ἀκουσε τί σοῦ εἶπα κατηγορούμενε;
ἐπανάλαβε ὁ πρόεδρος.

—Ἐφερε μπρὸς τὰ πόδια του και μὲ τὴ
ζεφυρία πατούσα σκέπασε τὴ σχισμὴ.

—Ἔτσι!... Κολάδης!

—Παρών, ἀκούστηκε μιὰ βαρεῖα φωνή.

Κι' ένας κοντόχονδρος ἀνθρωπος ξεχώ-
ρισε ἀπὸ τὸ πλήθος. Τὴν πονηρὰ ποὺ ἦταν
θεὸς μου τὰ μάτια του; Καὶ τὴν κοιλία ἦταν
αὐτὴ; Ξεφυσσοῦσε ἀνυπόφορα κόκκινος σὰν
ἀστακάς. Ἐβγαλε τὸ μαντίλι του σκούπισε
τὸν ἰδρώτα του και προχώρησε μπρὸς στὴν
ἐδρα κι' ἀπλώσε μὲ μιὰς τὸ χέρι ποὺ ἔ-
δειχνε πὼς εἶχε τὸν ἀέρα στὶς τέτοιες
δουλειές.

—Ὑστερὰ ἀπὸ τὶς τυπικὲς ἐρωτήσεις ὁ
πρόεδρος εἶπε σ' ὁν Κολάδη, μὲ μιὰ γλυ-
κεῖα φωνή.

—Γνωρίζεις τὸν κατηγορούμενο;

—Πὼς; εἶπε χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

—Γιὰ πὲς μᾶς λοιπὸν τί ἔγινε.

ΤΟ "ΓΙΑΤΙ," ΔΕΝ ΤΟ ΡΩΤΗΣΑΝ ΟΙ Κ. Κ. ΔΙΚΑΣΤΑΙ!...

ΑΝΤΩΝΗ ΓΟΥΝΑΡΗ

—Τὸ πρωτῆ...

—Ὅχι γιὰ τὸ θεό, σύντομα. Μὴ μᾶς
πῆς τί ἔκαμες ἀπὸ τὸ πρωτῆ, εἶπε ὁ πρό-
εδρος.

—Μὰ ἔχει σημασία κύριε πρόεδρε!

—Ἔστω.

—Ἐβγαλε 14 χιλιάδες στὸ πορτοφόλι
μου.

—Γιὰ νὰ δῶ τὸ πορτοφόλι σου; ρώτησε
ὁ εἰσαγγελέας.

—Ὅρίστε το, εἶπε και ἔδειξε ἕνα ξεθω-
ριασμένο πορτοφόλι.

—Σὲ τί νομίζω;

—Μήπως κἀνός λάθος κύριε μάρτυς;

—Ὅχι. Ἦταν 14 χιλιάδες, σωστά. Μέσα
κι' ὅσο χαρτὶ τὶς πέρνει. Ὅριστε.

Ἐβγαλε ἕνα μᾶτσο χιλιάδικα κι' ἀρ-
χισε νὰ τ' ἀραδιάζῃ μέσα.

—Καλὰ—καλὰ κύριε μάρτυς εἶπε ὁ
πρόεδρος...

—Μὰ τί ψέμματα θὰ πῶ κύριε εἰσαγ-
γελέα, νοικοκύρης ἀνθρωπος;... ἔχω 15
χρόνια ἐδωδιμοπάλης, στὴ Νέα ἀγορὰ.

Ὁ εἰσαγγελέας θύμωσε και ὁν ἀγριο-
κύτταξε.

Μούδιασε.

—Λοιπὸν;

—Πῆγα ψῶ νισα ἕνα σωρὸ μικροπραγ-
ματα, πλήρωσα ἕνα γραμματίο 8 χιλιάδες,
και ἄφησα τὰ ρέστα στὸ πορτοφόλι μου.

—Πόσα; τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος.

—4 χιλιάδες!

—Καὶ τί τὰ ἤθελες μαζύ, εἶπε σὲ λίγο
ὁ εἰσαγγελέας, τὰ παραπάνω;

—Σ' ἀρώτησα κύριε Μάρτυς τί τὰ ἤθε-
λες τὰ παραπάνω;

—Ἐμπορευόμενος ἀνθρωπος, ρωτᾷς τί
τὰ ἤθελα;

—Ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ;... Κύριε πρόεδρε...

—Μάρτυς, εἶπε θυμωμὲν ὁ πρό-
εδρος. Καμμία ἐρώτησις ἐδῶ δὲν σὲ προ-
ορθεῖ ὥστε ν' ἀπαντᾷς και σεμνὰ μάλιστα.

—Μὰ...

—Σιωπὴ!... Ἐδῶ δὲν ἔχει μὰ και ξεμά.
λέγετε.

—!

Θύμωσε και δὲν ἀπαντοῦσε. Ὁ Εἰσαγ-
γελέας τὸν κύτταζε βλοσυρὰ. Ὁ Πιρλιπής,
ὁ φτωχὸς χαϊρόταν. Δὲν τὸ ἔδειχνε ὅμως.

Ἦξερε πὼς γι' αὐτὸν δὲν ἄρχιζαν κακὰ
τὰ πράγματα. Ἐ; ἡ κακὴ ὑποδοχὴ; Καλ-
λίτερα τὸ μάτι παρὰ τ' ὄνομα. Τὸ ἐπεισό-
διο αὐτὸ ἦξερε πὼς θὰ δημιουργοῦσε μιὰ
ἀτμόσφαιρα ἐνδοκίμῃ γι' αὐτόν. Τὶ ἄλλο ἡ-
θελε διὰ ν' εἶχε τὸν τὸν μέτρος του τὸν εἰ-
σαγγελέα;

—Λοιπὸν, κύριε μάρτυς;

—Παρακαλῶ νὰ μὲ πιστέψετε...

—Ἔστω, σὲ πιστεύω ἀφοῦ τὸ θεός...

—Νὰ και τώρα τί τὰ θέλω τόσο λεπτὰ;

εἶπε και τράβηξε ἕνα μᾶτσο ἀπὸ τὴ μπρο-
στινὴ τσέπη τοῦ παντελονιοῦ.

—Ἐὼν ἔφερες, ἔκαμε και πάλιν ὁ Εἰ-
σαγγελέας.

—Ἀφοῦ μοῦ μείνανε 4 χιλιάδες πῆρα
τὰ ψόνια μου, τὰ φότωσα στὸ παιδί, τοῦ-
πα νὰ τραβήξῃ ν' ἀφήσῃ μερικὰ στὸ μα-
γαζί και τ' ἄλλα νὰ τὰ φέρῃ σπῆτι μου.

Εἶπα πῆρα τὸ 11 γιὰ νὰ πάω στὸν Ἅγιο

ρώσης.

—Ὅταν μπήκα στὸ τραῖνο, ἦταν
σκάλα.

—Ψέμματα! εἶπε ζωηρὰ και μὲ ἀντι-
κτιοὶ ὁ Πιρλιπής.

—Κατηγοροῦμενε; Πρόσεξε!

—Ποῦ ἦσουνα κατηγοροῦμενε;

—Καθόμουνα στὸ κάθισμα ποῦ τὸν
τὰ στὸν ἐξώστη στὸ μονό, κύριε εἰσαγ-
γελέα.

—Κύριε Μάρτυς;

—Ὅρίστε, κύριε Εἰσαγγελέα.

—Μήπως, δταν μπήκατε, κάποιος
και τὸν περάσατε γιὰ ἄλλον;

—Ὅχι κύριε Εἰσαγγελέα μου, τὸν
καλὰ! Εἶναι παλὸς γείτονας μου. Ἦταν
παιδί μᾶς ἔκλεβε τὶς σαφέλλες στὸν
μακάλλιο τοῦ πατέρα μου ἐδῶ και 2
χρόνια. Ἦμουνα παιδί ἀκόμα ποὺ τὸν
μόνονα νὰ κλέβῃ στὸ σχολεῖο ὡς και
γομολάστιχες τῶν παιδιῶν.

—Ὅποτε ἀπὸ κούνια εἶπε ὁ δικαστὴς.

Σωστά, εἶπε γελώντας ἡλίθια ὁ
δῆς.

—Λοιπὸν;

—Μοῦ ἔσπρωχνε τὰ πλευρά.

—Ψέμματα.

—Κι' ὕστερα; Θὰ κάτσης φρόνιμα
γοροῦμενε;

—Ἐγὼ προχώρησα μέσα.

—Καὶ ποὺς κυρ Καλούδης ποῦ ἔμενε
κάθισμα; Εἶπε σὲ θυμωμένο τὸν ὁ κατ-
γοροῦμενος.

—Τοῦδωσε τὸ κάθισμά σου κατηγο-
ροῦμενε;

—Ναί.

—Σοῦδωσε τὸ κάθισμα;

—Ὅχι.

—Γιατί λὲς ψέμματα κατηγοροῦμενε;

—Δὲν φοβάσαι τὸ θεό κυρ Καλούδης;

—Νὰ χαθῆς ποῦ θὰ μοῦ πῆς ἔμενε
τὸ θεό;

—Σιωπὴ!... πότε κατάλαβε ποῦ αὐ-
λειπὸν τὰ λεπτὰ;

—Ἀμέσως.

—Ὁραῖα! Καὶ πὼς ὑπέθεσες οὐ αὐτὸ
ρε ὁ κατηγορούμενος; Δὲν τὸν ἔπαισε
στὸ ποῦ λένε;

—!... Ὅχι!... Ἀλλὰ τὸ πορτοφόλι τὸ
καμε στὰ σκυπιδία του.

—Ἀλλο τὸ ἕνα ἄλλο τὸ ἄλλο, ἄλλο
σκατσὸν κι' ἄλλο νὰ βῆς στὰ σκοτεινὰ
του τὸ πορτοφόλι.

—Μὰ ἐπὶ κύριε δικαστὴ εἶναι ἡ ἐπι-
θεσις.

—Ἐνα πράγμα ποῦ εἶναι τόσο φανερό
Δὲν εἶναι πρῶτῃ βολὰ... Τὸν ἔφευγε
—Καθόλου δὲν μούδωσε τὸ κατ-
σμά του.

—Νὰ πῶ κάτι κύριε πρόεδρε;

—Λέγε.

—Ὅταν σοῦδωσα τὸ κάθισμα.

—Ψέμματα.

—Πρόσεξε κύριε Μάρτυς ἔχεις μεγα-

Διγνὴλ ποῦνε τὸ
μου εἶπε και...
πῆθιξε.

—Μήπως εἶδες
κατηγορούμενο; Πῶς
ὁ Εἰσαγγελέας στὸ
μο, ποῦ πῆγες καὶ...

εὐθύνη.

—Δὲν ἦταν ἄλλος σοῦ ὀρκίζομαι στὸ
στεφάνι μου αὐτὸς τὸ πῆρε.

—Νὰ ὁ θεός κι' ἄς κρίνῃ.

—Γὼ πρῶτος σὲ λυπάμαι, ἀλλὰ ἂν σὰς
ἀφήσωμε ἔξω...

—Μιὰ φορὰ ἐγὼ μπακάλης δὲν εἶμαι!

—Εἶσαι ὅμως κλέφτης.

—Ποτὲ περισσότερα δὲν...

—Σιωπὴ κατηγοροῦμενε. Δὲν συναι-
σθάνεσαι τὴν θέσι σου;

—Μά...
—Κάθισε. Ἄλλος μάρτυς;

—Τὸ παιδί τοῦ μαγαζιοῦ... Ἐλα Κώστα...

Ἐλα γιὰ σου παιδί μου εἶπε γλυκὰ τώρα
ὁ Καλούδης.

Τοῦ μπακαλοπαιδίου τοῦ παραξενεύτηκε.
Ποτὲ ὡς τώρα δὲν τοῦχε μιλήσει τόσο
γλυκὰ.

Ἐπὶ τὰ τυπικὰ ὁ πρόεδρος τοῦ
δικαστηρίου εἶπε.

—Πῆγαινε Καλούδη... Δὲ μοῦ λὲς παιδί
μου, εἶπε και τὸν κύτταξε στὰ μάτια, ὀρκί-
στικες νὰ πῆς τὴν ἀλή-
θεια;

—Μάλιστα.

—Μπράβο.

Ὁ Κώστας σήκωσε
τὴν ποδιά του και σκού-
πισε τὴν μύτη του.

—Λοιπὸν τί εἶδες
ἐσύ.

—Ὅτι εἶπε ὁ κυρ
Καλούδης, εἶναι σωστά.

—Πρόσεξε, ὀρκί-
στικες.

—Ναί, εἶπε τὸ παιδί
και ρούφηξε τὶς μῦξες
του.

—Θὰ σὲ στείλω φυλα-
κή. Λέγε τὴν ἀλήθεια.

Ποῦ ἦκουσε τὶ εἶπε ὁ
Καλούδης.

—Καθόμουνα ἐκεῖ.

—Εἶχα πῆ οἱ μάρτυ-
ρες νὰ βγοῦν.

—Δὲν ἀκούσα.

—Εἶχε 14 χιλιάδες τὸ
ἀφεντικό ἀπαντωτοῦ χτέ;.

—Καὶ πὺ πολλὰ.

Εἶπε οἰγανά και φοβι-
μένα.

—Ποῦ τὰ εἶδες;

—Μοῦ τὸ εἶπε!...

—"Α, σοῦ τὸ εἶπε.

—Βρε σὺ; ἀκούστηκε βάρβαρη ἡ φωνή
τοῦ Καλούδης ἀπὸ τὴν εἴσοδο.

—Φέρον ἐδῶ χωροφύλακα.

Ὁ Καλούδης ἦρθε συνοδεία.

—Ὅριστε.

—Νὰ βγῆς ἔξω ἀμέσως γιατί σὲ καθήζω
στὸ σκαμνὶ και σὲ μαθαίνω γραμματα.

Ἐμπρός δίνετον.

Ὁ Καλούδης ἔφυγε τρέμοντας.

—Λέγε παιδί μου. Γιὰ γύρισε και δὲς
αὐτὸ τὸ φτωχό, θὰ τὸν στείλῃς φυλακή ἂν
δὲ πῆς τὴν ἀλήθεια.

—Μὰ σὰς εἶπα ἐστὶ μοῦ εἶπε... Μπορεῖ
νὰ μὴν ἦσαν 14 μορεῖ 10, 5;

—Μὰ θαρρῶ, σὰς ὀρκίζομαι σὴν ψυχὴ
τῆς μάνας μου, οὐ ἂν τελειώσαμε τὰ
ψόνια τοῦχανε μείνει πολλὰ λεφτά...

—Πόσα;

—Σάρατι ξερω... Μπορεῖ και δύο χι-
λιάδες, μπορεῖ και τρεῖς... Δὲ ξερω.

—Τέσσερες μπορεῖ νάταν;

—Ἰσως... Δὲν μοῦ τὰ μέτρησε. Στὸ σπῆτι
δταν ἦρθε ἦταν κόκκινος. Ὁ Τσόκρης
εἶπε μ' ἐγδύσε.

—Ἄν ὁ ἀφεντικός σου ἔχανε, ἂς ὑπο-
θέσωμε ἕνα χιλιάτικο θάκανε ἐστὶ;

—Ὅχι, καὶ μ' ἕνα κατστάρικο θὰ χα-
λοῦσε τὸ κόσμο. Μιὰ φορὰ... εἶπε και γύρι-
σε νὰ δῇ στὴν εἴσοδο.

—Λέγε παιδί μου... Τὶ φοβάσαι;

—Ἐχασα ἕνα κατστάρικο και χάλιασε

τὸ κόσμο! Μ' ἔδειρε.

—Σκούπισε μὲ τὴν ποδιά του πάλι τὴ
μύτη του.

—Σ' ἔδειρε πολὺ;

—Μὲ μάτωσε. Μοῦτρεξε τὸ μάτι.

—Καὶ γιατί δὲν τὸν κατήγγειλες;

—Θὰ μ' ἔδιωχνε!

—Λοιπὸν παιδί μου, εἶτε 100 εἶτε 1000
ἔχανε τὴν ἴδια φασαρία θάκανε;

—Δὲν ξερω.

—Τὶ φαντάζεσαι; Ἄν ἔχανε τέσσαρες.

—!

Ὁ εἰσαγγελέας ἔγραψε κάτι στὸ χαρτί.

Ὁ Εἰσαγγελέας στή-
ριξε τὸ βλέμμα πά-
νω στὸ παιδί...

Ἐβγαλε καθάρισε τὰ γυαλιά του, σκούπι-
σε τὸν ἰδρώτα του τὰ φέρες και στή-
ριξε τὸ βλέμμα του πάνω στὸ παιδί.
Κυττοῦσε πολλές στιγμὲς αὐτὸ τὸ ξυ-
πόλυτο μὲ τὴν καστανή, τὴν λαδωμένη χω-
ρίστρα, και τὴν βρώμικη μπλούζα μὲ τὰ ὀ-
μορφα μάτια.

Τὸ παιδί στὸ ἐρευνητικό αὐτὸ βλέμμα
ἔγειρε τὸ κεφάλι και παρακολούθησε μὲ
τὸ βλέμμα του, τὸ φοβισμένο του, τὸ σκά-
λισμά στὸ πάτωμα πῶκανε τὸν χορτορὸ δά-
κτυλο τοῦ ποδιοῦ του.

—Ἀκουσε Κώστα. Κώστα σὲ λένε;

—Ἀκούσε Κώστα. Κώστα σὲ λένε;

—Πιρλιπὴ!... Πιρλιπὴ!... φώναξε ὁ κλη-
τήρας δυνατὰ.

Ἦ ἴδια ἡ γυναῖκα ποὺ τὴν ἔβγαλε ἔξω
ὁ πρόεδρος φάνηκε στὸ διάδρομο.

—Ἐδῶ, ἔφωνησε.

Και στὸ ἀντρε διεσταυρώθηκε μὲ τὸ
μακαλόπαιδο.

—Ἐνοῖσόν, τὸ μεσημέρι νὰ μὴν τολ-
μήσῃς νάθῃς! Ἀκουσε;

—Τὸ κακόνυχον θέατρον «Τριανόν» φαίνεται ὅτι θὰ γνωρίσῃ καὶ ἄλλες... δόξες.

—Θρυλλεῖται θιάσος συνεταϊρικός, μὲ χορήματα τοῦ Σωματείου Ἡθοποιῶν.

—Τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν δίδονται...

—Ἡ καὶ ἂν δοθοῦν, δὲν θὰ εἶναι ἀρκετά, παρὰ μόνον διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν... δοκιμῶν.

—Μὰ γιατί νὰ γίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὴν στιγμὴν πού σὲ ὅλα τὰ ἐπαρχιακὰ μπουλούκια ἐδόθησαν 30—50 χιλιάδες δραχμῶν.

—Μήπως λόγφ καλλιτεχνικῆς ἀντιζηλίας;

—Καὶ ἐπειδὴ μιλάμε γιὰ τὸ «Τριανόν»:

—Γνωστὸς ἦθοποιός ποῦ ἐπαίξεν ἐφέτος τὸ φθινόπωρον στὸ θέατρο αὐτό. Ἐπίσης δὲ καὶ πολυπαθὴς, τῆς «Κατεργάρας» συμπαθέστατος δὲ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν καὶ ἰδίως τὰς κυρίας, ἀπῆλθον ὑπὸ φρονιμότητος καὶ πλουσιωτάτης κυρίας, πρῶην συζύγῳ συμπαθέστῳ συναδέλφῳ.

—Ἡ ὥς ἂν κυρία, διὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ, λέγουσιν ἡ κακὴς γλώσσης ὅτι κατέθεσε δι' αὐτὴν μὲν 200 χιλιάδας, διὰ δὲ τὴν ἐγκαταλειφθεῖσαν σύζυγόν τοῦ 50 χιλιάδας.

—Ὡστε δὲν ὑπάρχει λόγος δράματος... τιμῆς.

—Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ συμπαθὴς μας φίλος ἦθοποιός, λαβὼν μετὰ τῆς ἀπαγορεύσεως αὐτόν, τὴν εἰς Παρισίους ἀγούσαν, σπουδάζει τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδεῖξε ἰδιαίτεραν προτίμησιν εἰς τὰ νούμερα πού ἐκτελοῦσε.

—Εἰς τὸ προσεχὲς μας φύλλον, θὰ γράψωμεν περισσότερες λεπτομέρειες καθὼς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἦθοποιοῦ.

—Διὰ Παρισίους ἐπίσης ἀνεχώρησεν—ἐπὶ τέλους—καὶ ἡ δεσποινὶς Κούλα Γκιουζέπε.

—Τὴ λέει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ δεσποινὶς Λίτσα;

Ο' Ρεζιέρ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

Στὴ φύση, οἱ μύθοι τοῦ φθινοπώρου μοιάζουν τὴν ψυχὴ τ' ἀνθρώπου. Εἶνε τὰ τελευταῖα δάκρυα ἀπελπισίας τοῦ καλοκαυριοῦ πού τελειώνει καὶ τῆς ἀγάπης πού πεθαίνει.

—Νὰ ζῇ κανεὶς χωρὶς ν' ἀγαπᾷ εἶνε ἂν νὰ κυτᾷ χωρὶς νὰ βλέπῃ.

—Γιὰ κείνους πού ἀγαπιόυνται ἀληθινά, ἡ λύπη τοῦ χωρισμοῦ εἶνε μεγαλότερη ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ γυρισμοῦ.

—Ἡ σιωπὴ εἶνε καμμιὰ φορὰ ἡ μεγαλύτερα ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης.

—Ἡ ἐλπίδα εἶνε τὸ καθημερινὸ ψωμί τῆς ψυχῆς.

ΕΒΡΑΪΚΗ ΠΟΝΗΡΙΑ

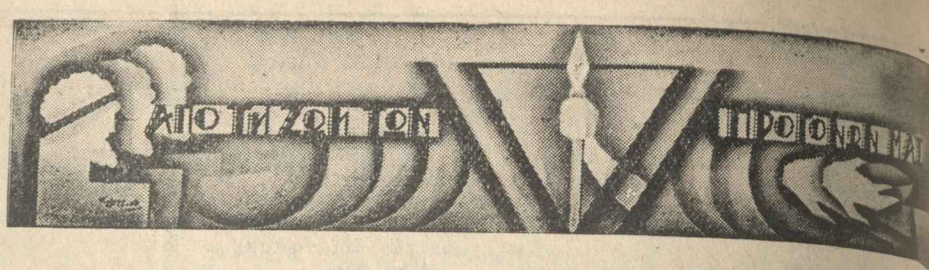
Ο' Χαχαμῆκος ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ἔχει προσκαλέσει τρεῖς φίλους τοῦ εἴους. Μετὰ τὸ φαγητό, βγάνει τὴν τσιγαροθήκη του. Προσφέρει στὸν Ἀραῶν.

—Μερσί, δὲν καπνίζω, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Προσφέρει στὸν Ἰωσήφ.

—Μερσί, δὲν καπνίζω, λέει καὶ αὐτός. Τότε ὁ Χαχαμῆκος κλείνει τὴν τσιγαροθήκη του.

—Δὲν προσφέρεις καὶ στὸν Ἀβραμῆκο;

—Α, ὄχι. Αὐτὸς καπνίζει!

ΟΙ ΤΡΥΦΗΛΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Οἱ ἀρχαῖοι πού εἶδαν μεγάλη δύναμι, ἀντοχὴ καὶ ἀνεδείχθησαν εἰς ὅλα τὰ εἶδη καὶ τὰς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς, εἶχαν καὶ περὶ βαθεῖα τὰ ἀνθρώπινα ἐλαττώματα.

Οἱ γενναῖοι ἐκείνοι πολεμισταῖ καὶ περιφρονεῖται τοῦ θανάτου ἦσαν καὶ οἱ περὶ τρυφήλοισι καὶ φιλήδονοι τοῦ κόσμου.

Ἀς ἀναφέρουμε παρεμπιμπτόντως τὸν Σαρδανάπαλον. Τὰ ὅσα ιστοροῦνται γιὰ τὸν βασιλεῖα αὐτὸν καθίστανται πλέον μυθολογία παρὰ ἱστορικὰ δοξολογήματα.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΕΧΝΗΣ

«Ἡ φιλαρέσκεια», ἐνα γλυπτικὸν ἀριστοῦργημα τοῦ γλύπτου Ζ. Λόμπερ, τὸ ὁποῖον ὁ δῆμος τῆς Ν. Υόρκης ἐστῆσεν εἰς τὸ κεντρικὸν πάρκον τῆς πόλεως.

Ποτὲ δὲ φαινότανε εἰς τοὺς ὑποτελεῖς τοῦ, οὔτε ο' αὐτοὺς τοὺς αὐλικούς τοῦ ἀκόμα.

Ἦταν πάντοτε κλεισμένοι στὸν γυναικῶν τῶν καὶ φοροῦσε γυναικεῖα φορέματα.

Εἶχε τὰ γένεια καὶ τὸ μoustaki ξυρισμένο καὶ τὸ δέμα του ἦταν λευκὸ ἂν γυναικεῖο. Γιὰ τοῦτο, δταν μιὰ φορὰ, ἀπὸ περιέργεια, ὁ στρατηγὸς τοῦ Ἀρράκης θέλησε νὰ τὸν ἰδῇ καὶ μίσηκε μέσα στὸ γυναικῶν τῶν, μὲ πολὺν κόπον τὸν ἀνεγνώρισε.

Τόσον δὲ ὀργισθῆκε ὁ στρατηγὸς γιὰ τὴν ὑπερηφανείαν τοῦ βασιλεῖ, ὥστε ἐξῆγειρε τὸν στρατὸν εἰς ἀποστασίαν καὶ ἐπολιορκίῃσεν τὰ ἀνάκτορα. Καὶ τότε ἔλαβε χώρα ἓνα γεγονός ἀπίστευτον στὴν ἱστορίαν. Ο' Σαρδανάπαλος, ἀπὸ τὸ φόβου τοῦ μήπως συλληφθῇ, ἔβαλε φωτιά εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ κατεκάη μετὰ τῶν γυναικῶν του.

Ἦταν ἡ μόνη ἡρωϊκὴ του πράξις, ὅπου ἔκαμνεν.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια εὐρέθηκε ἐνα ἐπίγραμμα ἀπάνω εἰς τὸν τάφου του, Χαλδαῖσι γραμμένο, τὸ ὁποῖον ὁ Χαρίλαος μετέφρασεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Νὰ τοῦ:

«Ἐγὼ δὲν ἐβασίλευσα καὶ ἐπὶ ἐπία, ἔφαγα, [ἐβλέπα τοῦ ἡλίου τοῦ ἀφροδίσιας, ἐννοῶντας τὸν ἀνθρώπου ὁ βίος εἶνε ὁμοῦς μετὰ τὸν ἀνθρώπου] ὕποκειται δὲ εἰς πολλὰς μεταβολὰς».

Ἐάν ἐγὼ περιφρονῶσα τ' ἀγαθὰ, [ἴδω τὰ ἀποδείκνυνται] γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ δὲν ἔπαυσα, μὰ μὲν [μὴν ἀποδείκνυνται]

Περιβόητος ἐπίσης ἦταν καὶ ὁ Νίνος τοῦ βασιλεῖος Νίνου.

Δὲν ἦταν καὶ αὐτὸς θεατὸς ἀπὸ τῶν ἄλλων παρὰ μόνον ἀπὸ τῆς καλῆς του.

Ἐνας ἄλλος δὲ, ὁ Σαγάρης [ἡμερῶν], δινός, ἐτρέφετο μέχρι γήρατος [ἡμερῶν]... παραμύθια.

Ἡ παραμύθια τοῦ μασσοῦσε τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἐκρίνε στὸ στόμα του, γιὰ τὴν μασσάη αὐτὸς καὶ... κορυφαῖα.

Λέγεται δὲ ὅτι ποτὲ δὲν κατέφθινεν ἐφ' ἑαυτὸν τὸ χέρι τοῦ πάνω ἀπὸ τὴν μὲν τὸσο τεμπέλους ἦτο.

Ἐνας ἄλλος πάλιν, Κτησίας [ἡμερῶν], μινος, δυνάστης τῆς Βαβυλωνίας, πρὸς γυναικεῖα ἐνδύματα καὶ στολίσματα γυναικεῖα κοσμήματα ἐτίθει. Στὸ δὲ του δὲ φάλλαν διαρκῶς 10 γυναῖκες.

Καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἦτο φηλὸς ἐπίσης.

Τόσον δὲ ματαιόδοξος ἦταν, ὥστε οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν ὅτι ἐπαύσατο καὶ μιὰ φορὰ ὅτι ἐκάλεσε τὴν Ἀθηνᾶν εἰσελθεῖν.

Κατόπιν δὲ παρεσκεύασε καὶ καὶ γιὰ νὰ τὴν προσκαλέσῃ νὰ διασκεδάσῃ μετὰ τὴν Μεγαλειότητά του.

Ὅταν ὅλα ἐτοιμάσθησαν ἐστάθη ἐν θεράποντα νὰ ἰδῇ ἐάν ἡ Ἀθηνᾶ παρῇ ἢ ὄχι.

Ὅταν δὲ οἱ Χίοι ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιστολήν, ὁ σοφὸς Θεόκριτος, παρατυχῶν, ἔκαμνεν ἓνα λογοπαῖγνιον μὲ τὸν στίχον τοῦ Ὀμήρου.

Τὸν δ' ἔλαβε πορφύριος θάνατος καὶ μοῖρα κραταῖα!

Ὁ Στράτος ὅμως, ὁ βασιλεὺς τῆς Σιδωνος, πέρασεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν τρυφήλότητά. Ὅσα ἔγραψεν ὁ Ὀμηρος γιὰ τοὺς Φαίακας, τὰ ἐπαγαματοποίησεν αὐτός.

Προμηθεύσαντε παιδίσκας καὶ αὐλητρίδας ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀκριβοπληρώνοντας, καὶ τῆς χάριζε κατόπιν εἰς τοὺς συνδαιτημόνας του.

Εἶχε δὲ ἀμίλλα μὲ τὸν σύγχρονό του βασιλεῖα τῆς Σαλαμίνος τῆς Κύπρου Νικοκλέα.

Ἐλαβον ὅμως καὶ οἱ δύο πολὺ κακὸ τέλος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των.

Ὁ Σωκράτης ὁ σοφὸς καὶ κακίζων τὰ στραβά ὄλων, ὁ μέγας τῆς ἐποχῆς τοῦ κουτομύχνης, ἐκτός τῆς Σανθιππῆς, εἶχε καὶ ἄλλην γυναῖκα, τὴν Μυρτώ.

Πῶς τὴν ὑπέφερεν αὐτὴν τὴν πρόσβολήν ἡ Σανθίππη, ἀγνώστον!

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει καμμίαν προστριβὴν μετὰ τὸν δύο συζύγων τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

Τοῦτο, λέγει ὁ Ἀρισταφάνης ἦταν συγχωρεμένον, διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἀνθρώπων.

Τρυφήλος ἐπίσης, ἦταν καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος.

Εἰς τὰ περίφημα διὰ τὴν πολυτέλειαν δειπνα τοῦ, φοροῦσεν ἐσθῆτα ὅμοιας τῆς Ἀρτέμιδος, ἄλλοτε ὁμοίαν τοῦ Ἐρμού.

ΣΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΑΝΤΕΟΥ

Ἡ καρδιά του ἐχτυποῦσε δυνατὰ. Ἐτρέμανε τὰ χεῖλιά του. Κ' ἡ ψυχὴ του εἶχε βουρκώσει ἀπὸ θλίψη, ἦταν βαρύντα, σκοτεινὴ ὅταν τις σκέψεις του.

Ὅμως ἐπρεπε νὰ μιλήσῃ. Ὅσο καὶ ἂν θὰ ἐπονοῦσε καὶ ὁ ἴδιος ἀπ' τὰ πικρὰ τὰ λόγια του, ἐπρεπε νὰ βάλῃ τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ τῆς πῇ ὅσα εἶχε ἀπ' τὸ πρῶτο στὸ μυαλό του. Ἐπρεπε νὰ τῆς πῇ ὅτι : γλήγορα, ὅλα μαζί, δίχως ἀλλοίωση στὴ φωνή του, ἥρεμα, σὰ νὰ τοῦ τὰ ὑπαγόρευε κανεὶς.

Αὐτὴ τὸν ἐκύτταξε νὰ κάθεται ἐστὶ σκεπτικός, βαρύντος, σὰν ἀφηρημένος καὶ παραξενεμένος. Ἐλογάριαζε πῶς καὶ κακὸ θὰ τοῦ συνέβαινε ἀπὸψε. Δὲν ἐτολμούσε ὡς τόσο νὰ βγάλῃ μιὰ, νὰ τὸν ρωτήσῃ. Ἐπερίμενε αὐτὸν ν' ἀνοίξῃ τὴν κουβέντα. Μὰ ἐβράδηνκε περιμένοντας. Καὶ ἔαψαν τοῦ εἰπε ἀπλά :

—Πῶς τόσο βουβός :

Ἐγύρισε τότε τὸ πονεμένο του πρόσωπο ἐπὶ τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὸ δικό του καὶ τῆς ὤμιλσε σιγανὰ, δειλὰ θαρρετῶς.

—Ἄκουσε, Μαίρη μου. Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ πολλά, πάρα πολλά ἀπὸψε. Θὰ σὲ παρακαλέσω μονάχα νάκους, δίχως νὰ πα-

ἄλλοτε λευκὴν καὶ ρόπαλον, σὰν τὸν Ἡρακλέα.

Τὸ δάπεδον τῶν ἀνακτόρων ραϊνότανε μὲ πολὺτιμα μύρα.

Ἡ δὲ τελετὴ τοῦ γάμου τῶν ἦταν κατὰ μυσθὸς καὶ ἀπεριγραπτό. Δὲν ἐπιχειροῦμε τὴν περιγραφὴν τῶν. Ὅποιος θέλει νὰ τὴν ἰδῇ, τὸν παραπέμπουμε εἰς τὰ Ἀθηναῖον (X II, 54) πού θὰ τὴν εὕρῃ ἐν ἐκτάσει.

Μιὰ φορὰ ἐστειλεν ἐπιστολὰς σ' ὅλους τῆς πόλεως τῆς Ἰωνίας ζητώντας πορφύρας, ὅχι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ γιὰ τοὺς... θεράποντας καὶ ὑποκόμους του!

Ὅταν δὲ οἱ Χίοι ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιστολήν, ὁ σοφὸς Θεόκριτος, παρατυχῶν, ἔκαμνεν ἓνα λογοπαῖγνιον μὲ τὸν στίχον τοῦ Ὀμήρου.

Τὸν δ' ἔλαβε πορφύριος θάνατος καὶ μοῖρα κραταῖα!

Ὁ Στράτος ὅμως, ὁ βασιλεὺς τῆς Σιδωνος, πέρασεν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν τρυφήλότητά. Ὅσα ἔγραψεν ὁ Ὀμηρος γιὰ τοὺς Φαίακας, τὰ ἐπαγαματοποίησεν αὐτός.

Προμηθεύσαντε παιδίσκας καὶ αὐλητρίδας ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀκριβοπληρώνοντας, καὶ τῆς χάριζε κατόπιν εἰς τοὺς συνδαιτημόνας του.

Εἶχε δὲ ἀμίλλα μὲ τὸν σύγχρονό του βασιλεῖα τῆς Σαλαμίνος τῆς Κύπρου Νικοκλέα.

Ἐλαβον ὅμως καὶ οἱ δύο πολὺ κακὸ τέλος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των.

Ὁ Σωκράτης ὁ σοφὸς καὶ κακίζων τὰ στραβά ὄλων, ὁ μέγας τῆς ἐποχῆς τοῦ κουτομύχνης, ἐκτός τῆς Σανθιππῆς, εἶχε καὶ ἄλλην γυναῖκα, τὴν Μυρτώ.

Πῶς τὴν ὑπέφερεν αὐτὴν τὴν πρόσβολήν ἡ Σανθίππη, ἀγνώστον!

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει καμμίαν προστριβὴν μετὰ τὸν δύο συζύγων τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

Τοῦτο, λέγει ὁ Ἀρισταφάνης ἦταν συγχωρεμένον, διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἀνθρώπων.

Τρυφήλος ἐπίσης, ἦταν καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος.

Εἰς τὰ περίφημα διὰ τὴν πολυτέλειαν δειπνα τοῦ, φοροῦσεν ἐσθῆτα ὅμοιας τῆς Ἀρτέμιδος, ἄλλοτε ὁμοίαν τοῦ Ἐρμού.

Ἐπρεπε νὰ μιλήσῃ. Ὅσο καὶ ἂν θὰ ἐπονοῦσε καὶ ὁ ἴδιος ἀπ' τὰ πικρὰ τὰ λόγια του, ἐπρεπε νὰ βάλῃ τὰ δυνατὰ του γιὰ νὰ τῆς πῇ ὅσα εἶχε ἀπ' τὸ πρῶτο στὸ μυαλό του. Ἐπρεπε νὰ τῆς πῇ ὅτι : γλήγορα, ὅλα μαζί, δίχως ἀλλοίωση στὴ φωνή του, ἥρεμα, σὰ νὰ τοῦ τὰ ὑπαγόρευε κανεὶς.

Αὐτὴ τὸν ἐκύτταξε νὰ κάθεται ἐστὶ σκεπτικός, βαρύντος, σὰν ἀφηρημένος καὶ παραξενεμένος. Ἐλογάριαζε πῶς καὶ κακὸ θὰ τοῦ συνέβαινε ἀπὸψε. Δὲν ἐτολμούσε ὡς τόσο νὰ βγάλῃ μιὰ, νὰ τὸν ρωτήσῃ. Ἐπερίμενε αὐτὸν ν' ἀνοίξῃ τὴν κουβέντα. Μὰ ἐβράδηνκε περιμένοντας. Καὶ ἔαψαν τοῦ εἰπε ἀπλά :

—Πῶς τόσο βουβός :

Ἐγύρισε τότε τὸ πονεμένο του πρόσωπο ἐπὶ τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὸ δικό του καὶ τῆς ὤμιλσε σιγανὰ, δειλὰ θαρρετῶς.

—Ἄκουσε, Μαίρη μου. Ἦθελα νὰ σοῦ πῶ πολλά, πάρα πολλά ἀπὸψε. Θὰ σὲ παρακαλέσω μονάχα νάκους, δίχως νὰ πα-

ραξευνεῖσαι, δίχως νὰ μιλάς.

—...Ἡ ἀγάπη μας, δυνατὴ καὶ ἀληθινὴ εἶναι μοῖρα νὰ σβύσῃ κάποτε. Δὲ θέλω νὰ λυπηθῇς γι' αὐτό. Οὔτε νὰ κλάψης! Γι' τοῦτο σὲ κάλεσα ἀπὸψε στὸ τελευταῖο μας ραντεβῶ. Φεύγω αὐριο μακριά, καὶ ἴσως νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ ποτέ. Μὰ δὲν πρέπει νὰ συγκινηθῇς γι' αὐτό... Δὲν πρέπει νὰ κλάψης. Γι' αὐτὸ δὲν ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ θρηνησοῦμε τὸ θάνατον τῆς ἀγάπης μας. Δὲν ἤρθαμε νὰ κλάψουμε πικρὰ στὸ χωρισμό μας. Μὰ ἤρθαμε γιὰ νὰ πούμε, ἥσυχα καὶ τυπικὰ, τὸ τελευταῖο ἀντίο.

Ἐμεινε σὰν ἀποσβολομένη, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἀσυναίσθητα ἐτρέβησε τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὸ δικό του καὶ ἔβγαλε ἀργὰ τὸ μαντηλάκι τῆς ἀπὸ τὴν τσάντα.

—Μὰ τί, Δάκρυα; Καὶ μὴν, Μαίρη! Ὅσοι πῶς θάταν πρὸς γέννατο γιὰ μᾶς νὰ δεχτοῦμε τὸ Μοῖρατο ἀδάκρυτα, ἀγέροχα, δίχως πόνο, καὶ ἀναστεναγμούς...εἶπε καὶ ἐσώπασε ἀπότομα.

—Μὰ εἶναι δυνατό; Κατ' ὁρθὴν νὰ ψελλίσῃ μόνον αὐτὴ, μὲς σ' ἀναφιλητὰ τῆς καὶ ἡ λαλιὰ τῆς ἐκόπηκε.

Ἐπονοῦσαν. Κι' αὐτὴ καὶ αὐτός. Ὅμως ἐκεῖνος θάθελε πολὺ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Νὰ τῆς δώσῃ κουράγιο. Γι' αὐτὸ καὶ προσπαθῶντας νὰ πνίξῃ τὴ συγκίνησή του, τῆς ξανάειπε :

—Γλυκεῖά μου, Μαίρη! Τὴν νὰ σοῦ πῶ; Ἡ ἀγάπη μας, βέβαια δὲν ἦταν σὰν τις σημερινές, περὶς καὶ ἀνούσιες μοντέρνες ἀγάπες. Ἦταν ἓνα παθητικὸ καὶ γλυκύτατο τραγούδι. Ὅμως εἶνε γραφτὸ νὰ πάψῃ, νὰ ξεψυχήσῃ καὶ σβύσῃ αὐτὸ τὸ τραγούδι. Ναι, καλὴ μου, εἶνε Νόμος αὐτός.

Μὲ τὴν καρδίαν τῆς κορματισμένην, μὲ τὰ μάτια θολὰ καὶ βουρκωμένα, ἐκτύπησε πέρα, μακριὰ τὴ θάλασσα, πού τὴν ἐχούσῃ εἰς τὸ φεγγαρίσι τοῦ φθός. Ἦθελε καὶ νὰ πῇ καὶ αὐτὴ, σὰν παρακλήσῃ, σὰν παρὰ πονο, μὰ εἶχανε παρὰ τὴν τῆς.

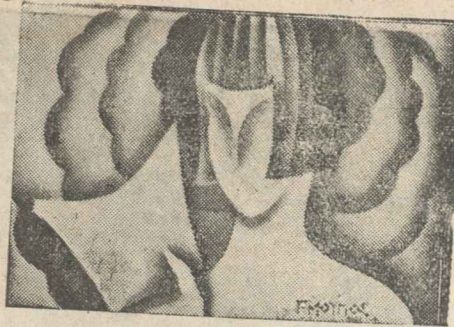
—Ἄκου καὶ ἓνα ἄλλο, Μαίρη, τῆς εἶπε σὲ λιγο.

Ἐσώπασε τὰ μάτια τῆς σβυσμένα καὶ τὸν εἶδε θλιβερά.

—Μὴ ζῇς μὲ ἀναμνήσεις. Γιατ' εἶναι τόσο βλαβερές. Γιατ' ἀναμνήσεις, γιατί γεμίζουν πόνο τὴν καρδίαν. Γιατ' εἶναι ἐσώπασε τὴν ψυχὴν μὲ τὴν μάταιη νοσταλγία πού κλεισθεῖ στὸ βάθος τῶν. Ἐχνα ἔβρινε! Ὅχι, πέρα μακριὰ τὴν ἀναμνήσῃ. Γιατ' ἐμὲ τὸν καιρὸ, πρέπει ὅλα νὰ περνοῦν. Ναι, ἀγάπη μου! Ἐτοῖς εἶνε! Γεννιόυνται, διαβαίνουν, περνοῦν καὶ χάνονται ὅλα. Ἡ καρδιά δέχεται καὶ νοῦργιους παλμούς. Ἡ ψυχὴ γεμίζει μὲ νέες ἀναμνήσεις. Καὶ νέες εὐτυχίες εἰσέρχονται νὰ μᾶς ξαναχαϊδεύουν στοργικὰ, μαλακὰ, μὲ ἀγαλλίαν...

—Μὴν κλαῖς, λοιπόν, χρυσή μου! Ἀσε τίς λύπες καὶ τὰ δάκρυα γιὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς καταπονημένους τῆς ζωῆς... τοὺς φτωχοὺς... τοὺς ἀπορούς... Ἐσένα δὲ σοῦ ταράξουν! Προσπάθησε νὰ διώγῃς καὶ τίς θύψεις. Σήκωσε γελαστὸ καὶ ἀσ' ἀνέμωστο τὸ προσωπάκι σου καὶ οἶσθον ὀλόκληρη στὴ χαρὰ τῆς Νεότητος καὶ τοῦ ἔρωτος. Ἐξέλασε μὲ! Δὲ θέλω ἐγὼ, μὲ τὴν ἐπιμονὴ παρουσίας μου στὰ ὄνειρα-πολύματά σου, νὰ σοῦ προσένω θλίψεις καὶ στεναγμούς. Δὲ θέλω ἡ θύμωσή μου νὰ σοῦ βαρύνῃ μὲ μελαγχολία τὴν ψυχὴ. Πίσσεμὲ με Μαίρη! Θέλω νὰ μὲ ξεχάσῃς! Τ' ἀκούς; ΝΑ ΜΕ ΞΕΧΑΣΕΙ! Εἰσαι

Ἐπρεπε νὰ μιλήσῃ. Ὅσο καὶ ἂν θὰ ἐπονοῦσε καὶ ὁ ἴ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΧΘΡΟΙ

ΤΟΥ ΕΡΜΑΝ ΜΠΟΛΣΟ

Συνηγόντο κάθε βράδυ στην ξερμη ἀρογιάλι την ώρα που ο ήλιος έρχετο στη θάλασσα της τελευταίας του ακτίνες.

Εκείνη ψηλόλιγνη, εβράδιζε άργά, και προηγείτο ένα κοριτσάκι με ξανθά μαλλιά, ζωηρό και ευκίνητο.

Εκείνος, με αθλητικό σώμα, με απλά χαρακτηριστικά, ήρχετο από το αντίθετο μέρος, ακολουθούμενος από ένα ώριμο άτομο λαγωνικό.

Το κοριτσάκι είχε μάθει το όνομα του σκύλου: «Ανουβις».

Εκείνος είχε μάθει το όνομα του κοριτσιού: «Βιβιένα».

Να ό Ανουβις!—εφώναξε ένα βράδυ το κοριτσάκι και έτρεξε προς το μέρος απ' όπου ήρχετο ο κύριος και ο σκύλος του.

Αλλά από την πολλή όρμη της έπεσε και έκτυπησε με τα γυμνά γόνατά της σ' έναν κοφτερό βράχο. Έβγαλε διαπεραστή φωνή.

Ο άνδρας έπληξε κοντά στο κοριτσάκι που έκλειε, το πήρε στην αγκαλιά του και το έφερε στη μητέρα του που ήταν καταφοβισμένη μήπως έπαθε τίποτε σοβαρό. Έξάπλωσαν την Βιβιένα κατά γης και ένφ ή μικρή άκουμπωσε το κεφαλάκι της στα πόδια της μητέρας της, ο άγνωστος έσφόγγιζε το τραύμα μ' ένα λινό μαντήλι, κοιτάζοντας τη μητέρα με μάτια άπλανη, με την άναπνοή κομμένη. Έπειτα έτρεξε να φέρη αντίσηπτικά, έγύρισε, έπεριποιήθηκε τα τραύματα, έδωσε τα γόνατα της μικρής.

Θέλετε νά σάς συνοδεύσω έως το σπίτι σας;—ηρώτησε ο κύριος.

Δέν μπορώ να έπιτρέψω...—είπε ή μητέρα, τσαγαμένη.

Έπιτρέπω εγώ—είπε το κοριτσάκι—ένφ ο κύριος το έπαιρνε στην αγκαλιά του.

Είμεθα κοντά στο σπίτι είπε ή γυναίκα, άποφύγοντας να συναντήση το βλέμμα του άγνωστου.

Είχε νυκτώσει έντελώς όταν έφθασαν έξω από το παλιό σπίτι, στο μισοσκότεινο δρομίσκο. Ο κύριος έκαληνύτισε και έφυγε.

Το πρωί ένα παιδί έφερε στο σπίτι ένα σακκουλάκι και ένα φάκελο άπευθυνόμενο προς την Κυρία Βάν. Είχ. Μέσα ήταν ένα έπισκεπτήριο με το όνομα «Έρμαν Έβλιν. Νυρεμβέργη». Είς το πίσω μέρος έγραφε: «Θά λάβω το θάρρος να έλθω άπόψε ο ίδιος να πληροφορηθώ γιά την κατάσταση της μικρής. Έν τφ μεταξύ σάς παρακαλώ να της δώσετε αυτά τα όλίγα μπομπόνια».

Ο γέρος έκαμε μιά βίαιη σκηνή, από εκείνες που έκανε συχνά άφ' ότου εις ένα κοσμοκομείο της Φλάνδρας του είχαν κόψει και τα δύο πόδια και το νευρικό του σύστημα είχε κλονισθή τρομερά.

Μά έπεριποιήθηκε τόσο τη Βιβιένα, μπαμπά!

Είπε Γερμανός, κ' έμεις είμεθα Βέλγοι. Να μήν πατήση το πόδι του έδώ μέσα!

Με αυτές τις φράσεις έκλεισε ο θυελλώδης διάλογος μεταξύ του γέρον πατέρα, του συντηρητικού και μνησάκου, και της κόρης του, της γλυκειάς και έτοιμης πάντοτε να συγχωρήση.

Μά μπορείς να λημονήσης;—είπε ακόμη ο γέρος.

Κά εξανάβλεπε με το νου του τις παιδικές σκηνές του πολέμου, όταν οι Γερμανοί στρατιώτες έπυροβολούσαν τα παράθυρα του σπιτιού του όπου αυτός τότε

έμενε μόνος. Τόν είχαν τραυματίσει σοβαρά και στά δυ' πόδια, αυτόν τον δύστυχον άοπλον γέροντα. Έπειτα από λίγες ημέρες ο γαμπρός του έσκοτώνετο στη μάχη. Η κόρη του και ή έγγονή του ήσαν τότε στο Άρντέν.

—Πρόσεξε, αν άγαπήσης Γερμανόν...—είπε ο γέρος και δέν έτελείωσε τη φράση του, αλλά έκείταξε άπειλητικά την κόρη του.

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε το κοντόνι της πόρτας.

—Έννόησες καλά;

—Ναι, μπαμπά,—έψιθύρισε ή Μαρία κ' έπληξε ν' άνοιξη, σκύφτοντας το κεφάλι της.

Εκείνη άμέσως διαισθάνθηκε ότι κάτι συνέβαινε στο σπίτι, διότι αυτή ούτε

Έπληξε το κοριτσάκι στα χέρια της

κάν δέν του είπε να μπη μέσα. Η άναπνοή της έσθανε στο πρόσωπό του γεγύρη και άνώμαλο.

—Πώς πεί ή Βιβιένα;

—Καλύτερα, εύχαριστώ. Κοιμάται. Πρόπει να μείνη άκίνητη δυό-τρεις μέρες.

—Θά κατεβήτε στην άρογιάλι αύριο;

—Μά...ίσως...δέν ξέρω. Συγγνώμην πού...ο πατέρας μου δέν θέλει να ιδή κανέναν.

—Είπε άνάγκη να σάς μιλήσω.

—Όχι τώρα!

Εκείνος της έπιασε τα χέρια και τα έσφιξε.

—Τό ξέρετε—έψιθύρισε—ότι σάς άγαπώ...

Εκείνη άπεσώρθη, του έκλεισε την θύρα σχεδόν κατά πρόσωπον. Την έπνιγε ή συγκίνησις και ο φόβος.

Την άλλη μέρα ο Έρμαν, μόλις την είδε στην άρογιάλι, έσπευσε να τη συναντήση.

—Λίγα λεπτά θά μείνουμε μαζί—είπε ή Μαρία, στρέφοντας άλλοι τα μάτια.

—Ήταν άνάγκη να ιδωθούμε. Μά δέν με θυμάσθε;

Η γυναίκα τόν έκείταξε κατάπληκτη. Γιά πρώτη φορά τα μάτια της έρεύνθησαν τα μάτια του τα γαλανά, τα άφελη, τα παιδικά, που έκαναν τόση αντίθεση προς τα άλλα χαρακτηριστικά του, και έπρόσεξε μιά καθέτη ούλή ανάμεσα στα φρύδια του.

—Θυμάσθε;—ηρώτησε πάλι ο άνδρας.

—Τώρα ναι...μόνο τώρα...άπληνσε ή γυναίκα.

Ένθυμείτο τόν καιρό που έμπηξε στο Άρντέν ο γερμανικός στρατός, και έσπασε και έκαψε και κατάστρεψε και έσκότωσε και έβιασε.

—Είσαθε μόνη στο σπίτι—είπε ο Έρμαν—με μιά όπρητέρα και μ' ένα κοριτσάκι όλίγων μηνών. Εγώ διοικούσα δεκαριά στρατιώτες οι όποιοι έσπασαν τη θύρα του σπιτιού σας κ' έζητησαν φαγόν και νά πιούν. Ήσαν δυό μέρες νηστικοί. Εγώ σάς είπα: «Δώστε μου ένα μύρι, πεινώ».

—Εσείς, δείχνοντάς μου ένα μύρι, μου έκάνατε περήφανα: «Ποτέ πείτα μου είπατε: «Αν με γλίψετε, θά σ' άπό το παράθυρο».

Εγώ σάς άπάντησα: «Είσαθε πολύ όμορφη και δέν θά σάς άκούσω κακό ούτε θά σάς έπιτρέψω να άκούσω κακό στον έαυτό σας». Βλέπετε ότι τ' άπομύμαι όλα

Η Μαρία έσέκαψε το πρόσωπό της στα χέρια. Ένθυμείτο πώς ο Έρμαν τήν έπροσέτανε και τήν έβοήθησε νά γη με κίνδυνο της ζωής του.

—Είμαι δώδεκα χρόνια από αυτήν νύχτα—έξακολούθησε ο Έρμαν. Δέν στενύω να με μισήτε τώρα.

—Γιατί να σάς μισώ;—είπε εκείνη.

—Σάς έσκεπτόμουν πάντοτε πάλι. έζητούσα τόσα χρόνια και έλγα να αισθώμαι ότι θά σάς εύρισκα. Δέν έπαυσα ν' άγαπήσω καμμιά γυναίκα άπό σάς είδα και έπέρασα μιά νύκτα μαζί και σάς έσωσα από το θάνατο και από την ντροπή. Ο πόλεμος ήταν ένα σκληρό σόδο.

Επρεπε να ύπακούσω μεσοτόχων;—είπε η Μαρία. Αλλά όταν μπορούσα να κάνω κάτι το έκανα πάντοτε. Αφού δέν με μισήτε τώρα, σκεφθήτε μιά στιγμή.

Εσταμάτησε, διστακτικώς φοβισμένη. Έπειτα έξακολούθησε άργά:

—...Αν θά σάς άρεσε να περάσω μαζί το υπόλοιπο της ζωής μας, μαζί τη Βιβιένα και το γέρο πατέρα σας, άπάντηστε άμέσως: σκεφθήτε.

—Σάς εύχαριστώ,—είπε εκείνη. Αλλά δέν μπορώ.

—Όχι, Μαρία, όχι, μη λέτε αυτό. Δέν τρέμω ποτέ. Αλλά τώρα τρέμω άσπρως, διότι σάς άγαπώ. Αν πηξε όχι, είμαι πολύ δύστυχη, θά γυρίσω στη Νυρεμβέργη μοναχός και άπελπισμένος πάντα.

Δέν μπορώ—επανάλεβε ή γυναίκα με υπόκωφη φωνή.

—Η ζωή μας θά ήταν όνειρεμένη, πνευτική.

Δέν μπορώ—επανάλεβε κοιτώντας τη θάλασσα σάν ύπνωτισμένη γιά να ιδή τα ίκενετικά μάτια του Έρμαν, που έφαινετο τώρα σάν ένα μεγάλο παιδί τοίμο να κλάψη.

—Γιατί; Δέν μ' άγαπάτε;

—Όχι γι' αυτό.

Και άκούμπησε μιά στιγμή μ' έμπιστοσύνη το κεφάλι της στο στήθος του γαίλου άνδρός, ο όποιος της έφίλιε το ώμο.

—Λοιπόν, είπε με άγωνία ο Έρμαν, άφού με άγαπάτε...

Δέν έλησιμόνησαν οι δικόι μου, δέν μπορουν να συγχωρήσουν, και όσο ζουν άνθρώπιнос έγούισός τους θά με διαρκεί.

—Θά περιμένω... θά περιμένω... έλυσήσατε τόσο, αλλά σάς συγχωρώ.

—Κ' εγώ έσυγχώρησα,—είπεν ή Μαρία. Και θά ξαναταμωθούμε, έψιθύρισε, όταν από λίγες στιγμές, προσηλώνοντας τα μάτια της στον ουρανό όπου έλαμπαν τα πρώτα άστρα,

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Οι άριστοκράται της παλιής Αθήνας, ήσαν εκείνοι που άνηκαν στο Άρχοντολόγιο, και οι άστοι εκείνοι που άνηκαν στην τάξη των Παζαριτών. Αυτοί κοροϊδευτικά έκαλούντο Γκαγκαραίοι ή Γκαγκάρηδες: γιά την έπωνυμία όμως αυτή έκολαζούντο οι Αθηναίοι των δύο αυτών τάξεων που κυριαρχούσαν και έννοιοσαν μεγάλη περιφρόνηση και άληθινό χάσμα να τους χωρίζη από τους κολλίλους των κτημάτων της ύπαιθρου χώρας, τους χωριάτες φτωχά που ως έπί το πλείστον ήσαν Άλβανόφωνοι, και τους όποιους έννόμαζαν Σωτάρηδες, άνθρώπους δηλαδή που κατοικούσαν έξω από το Τεχλιόν του Χασεκχ και όχι μέσα στην ίερη πόλι της Αθήνας, προνόμιο έξαιρετικό μόνο γι' αυτούς τους Γκαγκάρηδες. Περιφρονοσαν ακόμη και τους Τούρκους τους ντόπιους που άπ' τη σπάταλη ζωή τους είχαν χάσει όλη την περιουσία τους και τους έκαμαν ύποχειρίους μπορεί να πη κανείς, άφού οι Χριστιανοί λίγο λίγο είχαν άββάσει την έννοια της δουλείας και ζούσαν μάλλον ως κυρίαρχοι της πόλεως.

Τις άρχες του τόπου ανάλογα με την άρέσκειά τους, τις έλλαζαν και μάλιστα σύμφωνα με τις εκάστοτε ισχύουσες μερίδες, είτε με τόν πανίσχυρο Λογοθέτη Χωματιανό είτε με την οικογένεια του Προκοπίου Μπενιζέλου, που άσφαλώς άν κρατούσε και όμόνοια μεταξύ των μελών της, θά ήταν ή πρώτη και θά κατείχε τά σκήπτρα μέσα στις Αθήνας.

Ο Βοεβόδας, ο Σαμπήτης, ο Διοδάρης και ο Καδδής, ένγινοντο όργανα των χριστιανών, ύστερα από τις έπανειλημμένες άποτυχίες του Πασά της Χαλκίδος, γιά ν' άνακτήση τά παλιά αλλά από άρκετό χρόνο κατηγορημένα δικαιώματά του στην περιφέρεια πόλι και στην έξαιρετική της κοινότητα. Άλλως τε ή σημασία που της έδιναν οι πολυάριθμοι έννοι που είχαν τότε εγκατασταθή σ' αυτήν, οι άρχαιολογικές έρευνες και συζητήσεις και τά διαρκή ταξείδια έπιστήμων ξένων και ή ιδιαίτερη προσοχή των Πρεσβευτικών Άποστολών στην Κωνσταντινούπολι, είχαν κάπως μορφώσει τά πνεύματα στην Αθήνα. Κατά τις παραμονές μάλιστα της επανάστασης ο Άγγλος πρεσβευτής της Κωνπόλεως Λόρδος Στράγκφορντ βρισκόταν στην Αθήνα χάριν των άρχαιοτήτων.

Χωρίς λοιπόν να λαμβάνεται υπ' όψιν ή γενική κατάσταση και σκαβιά του Γένους, κάτω από την όποια στις άλλες έπαρχίες εκατομμύρια όμογενών στενάζαν και χωρίς να έξορουν της προετοιμασίας της Φιλικής Έταιρείας, είναι φυσική ή άπάθεια με την όποία οι Αθηναίοι ύπεδέχοντο της πληροφορίες που κατέφθαναν διαρκώς: ότι έδώ μόν σκηώθηκε επανάσταση, εκεί έπασαν οι άρχες, παρέκει οι Τούρκοι πολιορκήσαν στα κάστρα και πειό κεί οι χριστιανοί τούρανοι σκοτώθηκαν, αϊχμαλωτίστηκαν ή διώχτηκαν.

Κατά σύμπτωσην το κίνημα του Άλεξάνδρου Ύψηλάντη μαθεύτηκε από της πρώτης μέρες του Μαρτίου στην Αθήνα. Είμαι δέ έξακριβομένο πως δέν τό ήξερε κανείς. Κι' έτσι ή άρχή της επανάστασης, της όργανωμένης από την μυσταγογία, από της όποίας δέν έπρεπε να άποκλεισθούν οι Αθηναίοι, πέρασε τέλεια άπαρατήρητη γιά τους Χριστιανούς και γιά τους Μουσουλμάνους, καιτοι ένγινε ειδική συζήτηση άπάνω στο θέμα αυτό μεταξύ του Μου-

σουλμάνου Μεχμετάκου Τουραλή και Αθηναίων προκοίτων. Αυτό είναι γνωστό από ιδιωτικής άλληλογραφίας.

Έν τούτοις της ημέρας εκείνες έξω από την Αθήνα ένγινε κάτι το όποιον συγχρόνως ένγινε και στη Λειβαδιά, σάν να είχε δοθή οδηγία από έναν και τόν αυτών άνθρώπων, άφού κατά τόν ίδιον τρόπο ένγινε. Όπως δηλαδή στη Λειβαδιά ο Αθανάσιος Διάκος πήρε άδεια από τόν Βοεβόδα να συγκροτήση και έξοπλίση ένα σώμα εκτριακοσίων άνδρων γιά να άμύνεται τάχα έναντίον των ζορμπάδων δηλ. επαναστατών και ίδίως του Λυσέως (Οδυσέως Ανδρούτσου), ταιουτοτρόπος και ο όπλαρχηγός των άλβανοφόνων Δερβενγοχωριτών της Χασίας έήτησε να όπλιση ένα σώμα γιά άμυνα του τόπου. Ήταν δέ χωρικός και αυτός έστάρης γενναίοτατος όμως και παράταλμος όπως πολλές φορές απέδειξε στον άγώνα ο Χατζή-Μελέτης Βασιλείου. Έζητησε λοιπόν από τόν Ζαμπήτη της Αθήνας και πήρε άδεια κι' έξοπλισε ένα σώμα Χασιωτών και Κιτιδιωτών γιά να προστατεύση την πόλη από κάθε έξωτερικό κίνδυνο, από κάθε έχθρό, επαναστάτη ή άλλο.

Απ' αυτά μπορεί να κριθή ότι ένγινοντο σοβαρές ένέργειες μεταξύ των χωρικών κατά την παρασκευή της Παλιγγενεσίας, σάν να ήσαν οι τελευταίοι πειό έμπιστοι από τους κατοίκους της πόλεως.

Ότι δέ ο Χατζή-Μελέτης Βασιλείου είχε μνηθή και οδηγήθηκε τι έπρεπε να κάνει, όχι μόνο από την ίδια με τόν Αθανάσιο Διάκο ένέργεια, αλλά ακόμη και το γεγονός ότι έμάλασε μόν προς τους Αθηναίους γιά τήν άρχηγία, άκουσε όμως τόν Δήμιον Άντωνίου ως φιλικός και γι' αυτό τους κόνισλες της Λειβαδιάς στάλθηκε άρχηγός και γι' αυτό σάν Απ' στολός εκείνος, ήταν ιεραρχικός άνώτερός του, δέν είχε δέ το δικαίωμα από τόν όρχο του να τόν ύποσκελίση.

Επίσης ύστερα από τόν ένδοξο θάνατο του Δήμιου Άντωνίου, ήρθε άλλος Άρχηγός Φιλικός, ο Λιβέριος Λιβερόπουλος, διχως να γεννηθή διαμαρτυρία, αν και ή άρχηγία του ήταν μικρή και σε στιγμές διασκορπισμού. Ύστερα, τόσο κακολογήθηκε το όνομα της Φιλικής Έταιρείας, ώστε οι παλαιοί Έταίροι, εκτός από έλαχίστους, προσπαθούσαν να πετάξουν από

πάνω του, την σάν κατηγορία λογιζόμενη συμμετοχή των στο έθνοσωτήριο εκείνο σύστημα.

Αλλά και πριν από την άποκατάσταση απέθανε ο Χατζή Μελέτης Βασιλείου, δολοφονηθείς, χωρίς να διαλευκανθή το μυστήριο της δράσεως της Φιλικής στην Αθήνα, εάν δηλαδή από τους γενναίους όδους όρεσβίους της Πάρνηθος σκέφτηκε να προκαλέση την επανάσταση του Άστεως, την όποία δέ φαινότανε περιμένονσα από το υπερέφανο άρχοντολόγιο.

ΠΑΛΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Είς κυνέφιλον Δ)δα
Αφ' ότου απέκτησες σιάν—λού μόνο πού δέν γαυγίζεις.
Κι' όταν φωνάζουνε «Λουλό!» πρώτη σου γυρίζεις.

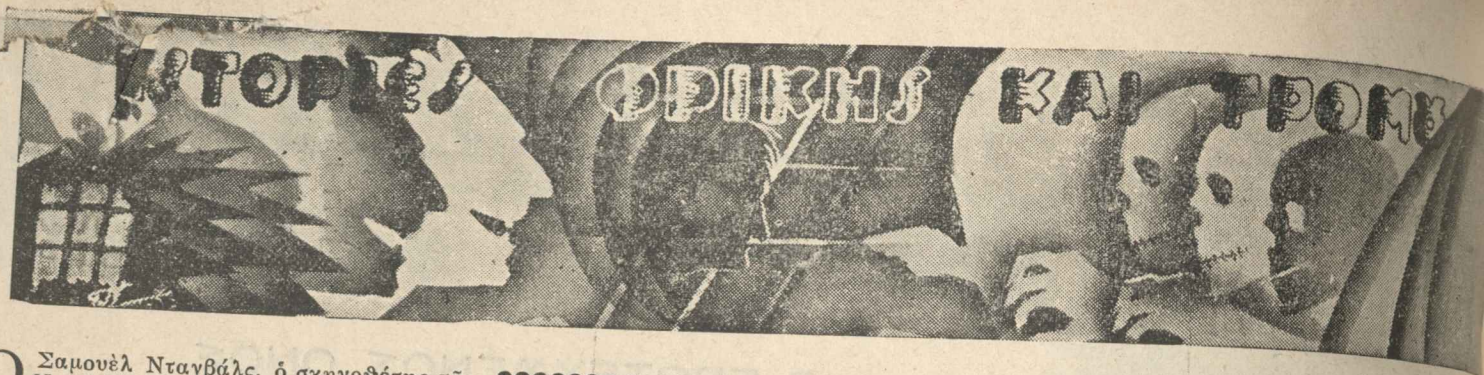
Είς δημόσιον υπάλληλον
Ίδου το μανσωλείον του:
Μιά χλοισμένη πλάκα.
Μά τίμεις απέθανε και νηστικός.—Τό βλάκα!

Είς χαρτοπαίκτην
Είς έθνικόν έορτασμόν
μετείχες άκουσίως
και έπληττες θανάσιμα
κι' ένύστατες αίσίως.
Μά όταν είπε ο ρήτορας
ότι Ρήγας ο Φεραίος
έξύπνησε κι' ο λόγος του
σάφ φάνηκεν ώραίος.

Συρανό

Το Μετόχιον (Σχίτσο του κ. Καστανάκη)

Ο Σαμουέλ Ντανβάλς, ο σκηνοθέτης της Νισά Φίλμ στρέφει το παχύ του πρόσωπο προς τον ήθοποιό Ραφαέλ Μπερζέ ο οποίος μόλις εκείνη τη στιγμή μπήκε σιωπηλά μέσα στο στούντιο, όπου έχουν μαζευθεί μερικοί συνάδελφοί του.

— «Α! ήρθα!» έπὶ τέλους! Δεν περιμέναμε παρά μόνον σὰς γιὰ τὴν διανομὴ τῶν ρόλων. Τὸ ξέρετε πὼς φιλοδοξῶ νὰ πραγματοποιήσω στὴν ὁδὸν τὰ «χαμένα κορμιά», τὸ ρομάντζο τοῦ Μάξ Μαριόν.

— «Γιὰ δὲν δὲν τὸχουν διαβάσει—θῶταν καλὸ ἀλλοστὲ νὰ τὸ διαβάσουν—ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια ἡ ὑπόθεσις: Ἡ Εὐὰ νέα κοπέλα τοῦ τελευταίου καλλονοποιῶ, παντρεμένη τὸν Ρομπέρ, ἕναν ἄνθρωπο ἔξυπνο μὰ πὺν τὴν περνάει εἰκοσι χρόνια. Ἐννοεῖται πὼς ἔχει κ' αὐτὸς τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς ἐποχῆς μας. Φυσικῶς ἡ Εὐὰ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νάβῃ εὐτυχισμένη. Οἱ σύζυγοι λοιπὸν θὰ χωρίσουν καὶ ὁ καθένας τους θὰ προσπαθῇ νὰ ζήσῃ τῇ ζωῇ του. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἀτυχεῖς ἀποπειρὲς ὁ Ρομπέρ ἀντιλαμβάνεται πὼς ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν Εὐὰ. Τὴν ξαναβρίσκει, ἀλοϊμόνως ὅμως! Ἐκείνη κάνει μιὰ ζωὴ πολὺ ἀκατάστατη. Τώρα οἱ δύο σύζυγοι πὺν τοὺς ἔχει σπουδάσει ἡ πείρα θὰ μπορούσαν ἀγαπᾶν νὰ ξαναφτιάξουν τὴ ζωὴ τους; Ὅχι ἐπειδὴ ἡ Εὐὰ ἔπρεπε στὰ χέρια ἑνὸς πρώην καταδίκου πὺν ἐδραπέτευσε καὶ πὺν τὸν ὀνομάζοντε ὁ Ἀλβέρτος ὁ σημαδεμένος. Κι' ἐπειδὴ ἔκείνη προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ διακόψῃ μαζί του καὶ ἀρνείται μ' ἐπιμονὴ νὰ ὑποταχθῇ στὶς ἀτιμὲς ἀπαιτήσεις τοῦ κακούργου, ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὴν σφάζει μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου, ὅπου τὴν παρέσυρε.

«Μικρὴ μου Ζανὺ, σ' ἐμένα ἐμπιστεύομαι τὸν ρόλο τῆς Εὐὰς. Στὰς ἀρχὰς εἶσαι μιὰ κοπέλλα χειραφετημένη καὶ ὑστερότερα γίνεσαι μιὰ γυναῖκα μὲ ὑποπτη ζωὴ. Μ' ἀντιλαμβάνεσαι; ἕνα μαῦρο φῶρεμα, κατάλληλο ἐννοεῖται, ἕνα πρόσωπο βαμμένο μὲχρὲς ἀπελπισίας καὶ μαλλιά δέξινεναρσιμένα.»

Μπερζέ, σὰς φαντάζομαι πολὺ καλὸν στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλβέρτου τοῦ Σιμαδεμένου. Ἐνα μάτι σκοτεινὸ, μιὰ γόπα στὴν ἀκρὴ τῶν χειλῶν, κουνώντας λιγάκι τοὺς γλουτούς. Ὑπολογίζω σὲ σὰς γιὰ μιὰ δημογραφία ἐντυπωσιακὴ, κυρίως στὴν προτελευταία σκηνὴ ὅταν δολοφονοῦν τὴν Εὐὰ. Δὲν θέλω ἕνα φόνο μὲ τὸ γάντι, ὄχι, ἀλλὰ μ' ἕνα ρεαλισμὸ πραγματικὸ. Θὰ σὰς πάρουν ἀπὸ πολὺ κοντὰ, ἅμα θὰ μορφαῖετε βλέποντας τὸ αἷμα πάνω στὰ χέρια σας. Θέλω οἱ θεαταὶ νὰ βλέπουν ἐφιάλτας ἅμα θὰ γυρίσουν σπίτι τους.

Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων ἀκούγονται μερικὰ πνιχτὰ ψυθιρίσματα, ἐπειδὴ ὁ Σαμουέλ Ντανβάλς δὲν χωρατεύει στὴ δουλειὰ ἐξ ἄλλου διανέμει ἤδη καὶ τ' ἄλλα πρόσωπα τοῦ φιλμ πὺν πρέπει νὰ γυριστῇ πολὺ σύντομα.

Ἡ Ζόνυ Καστὰ, πολὺ εὐχαριστημένη γιὰ τὸ ρόλο τῆς, πέρνει κ' ἄλλας τὸ ἐκκεντρικὸ ὅφος πὺν ὑποδέχεται. Ὅσο γιὰ τὸν Ραφαὴλ Μπερζέ, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴ χλωμάσῃ ὅταν ὁ Ντανβάλς τοῦ ἐξήγησε τὴν κυριώτερα σκηνὴ τοῦ ἔργου.

Καὶ τώρα στέκεται ἐκεῖ, φρικιώντας, βυθισμένος στὶς ἀναμνήσεις του. Ὁ Μπερζέ αὐτὸς πὺν εἶχε βγῇ ἀπὸ τὸ Κονσερβατοῦρ μ' ἕνα πρῶτο βραβεῖο τῆς κωμῆδας ἀρχιεὺς λαμπρὰ τὴν σταδιοδρομία του. Τέσσερα χρόνια κατὰ σειρά εἶχε δημονηρύσει στὸ θέατρο καὶ στὸ σινεμά τυπὸς ἀξιοπρόσεχτους. Ἐξαφνὰ ὅμως ὁ νέος ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ τὸν Παρισιῶν. Μὲ συνηθισμένα λόγια οἱ φίλοι του μιλῆσαν

JACQUES CONSTANT

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟ!

γιὰ μιὰ τραγικὴ περιπέτεια στὴν Ἑλλάδα. Ἐπὶ τριάντα μῆνες ὁ δραπέτης δὲν εἶχε δώσει κανένα σημεῖο ζωῆς καὶ ὅλοι τὸν λησμονήσανε. Ξεχνᾶνε τόσο γρήγορα στὸ Παρίσι!

Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς πὺν γύρισε στὴ Γαλλία καὶ πὺν προσεληφθῇ στὴν Νιστὰ Φίλμ. Ὁ Ντανβάλς ξέρει πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα ἀριστεῖο τοῦ Κονσερβατοῦρ, μ' ἄγνωστὴ σχεδὸν ὅλα γιὰ τὸ παρελθόν του. Καὶ φυσικὰ δὲν καταλαβαίνει τοὺς προσωπικούς λόγους τοῦ Μπερζέ πὺν τὸν ὑπαγο-

Ὁ Ραφαὴλ δημιουργοῦσε τὸ ρόλο τοῦ σημαδεμένου

ρεοῦν ν' ἀποφύγῃ τὸν ρόλο πὺν τὸν ἐμπιστεοτήκανε.

— Πῶς, ἀναρωτᾷ ὁ Ντανβάλς, σὰς προτείνω μιὰ εὐκαιρία ἐξαιρετικὴ νὰ παρουσιασθῇτε στὸ κοινὸ καὶ σεῖς ἀρνείσθε! Ὅχι νεαρέ μου, αὐτὸ δὲν γίνεται...

Ὁ Ραφαὴλ σκύβει τὸ κεφάλι κ' ἐπιστρέφει στὸ ξενοδοχεῖό του. Τὸ βράδυ τὸν βλέπουν στὸ Καφέ ντὲ Παρί, στὸ καζινὸ, παίξει, πίνει ἕνα μέρος τῆς νυχτὸς καὶ ἐπιστρέφει στὸ δωμάτιό του μόνον τὰ χαράματα. Ὅσοι ἐλπίζει νὰ ξεγελάσῃ μὲ τὴν κούρασι τὴν ἀνήσυχη σκέψι του. Ἀλλοίμονον! μόλις ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι του πάνω στὸ μαξιλάρι, μόλις σβύνει τὴ φῶς, τὸ τρομερὸ θέαμα πὺν φάινει τόσο καιρὸ νὰ τὸ ξεχάσῃ ξαναπαρουσιάζεται στὰ γεμάτα τρομὸ μάτια του. Ἡ σκηνοθεσία τοῦ δράματος εἶναι περίπου ὅδια μ' αὐτὴν ἐδῶ. Ὁ Ραφαὴλ εἶναι μόνος μὲ τὴν Μινὼν Ντασ-

σινὺ, τὴν κατρεῖσα του. Μεταξὺ τους ἔχει μεσολαβήσει μιὰ θυελλώδης σκηνὴ αἰτίας τοῦ Δημητρίου, ἐκείνου τοῦ Ραφαὴλ τραπεζίτη πὺν τὴν φέρονε βόλτα. Καὶ τώρα ἡ νεαρὴ γυναῖκα προσκλῶντας τὸν ἐραστή της, περιπαίζοντάς τον, ὁρατὸν μὲ κνισμὸ τὸν ἀπιστία της. Ὁ πόνος, ἡ ζήλεια, ἡ λύσσα φουσκώνουν σὰν ἐνὸς κυκλῶν μέσα στὰ στήθη τοῦ Ραφαὴλ. Τί λοιπὸν τὸ σιλλέττο ἐκείνου πὺν αὐτὸ ἔκοβε τίς σελίδες τοῦ ρομάντζου πὺν βρεθῇ ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ χέρι του;

Ξανάβλεπε μπροστά του ἑκάτοχον τὸν προκλητικὸ χαμόγελο, ἔπειτα τὰ περιττώματα τῆς Μανὸν καὶ τέλος τὸ λευκὸ τοῦ λαιμοῦ ὅπου κυλάει μιὰ κόκκινη γροθιά. Ἀκόμῃ ἔχει, θαρρεῖς, σ' αὐτὰ τὰ βρογγιτὰ, πὺν σβύνει γρήγορα μὲσὶ τοῦ ὀρχο, τοῦ θύματος ἡγοῦ.

Κι' αὐτὴ τὴ τρομερὴ σκηνὴ ποὺ πᾶντε κε ἀφορμὴ νὰ χάσῃ γιὰ πολὺ καιρὸ ἀπὸ τὸ λογικὸ, ἐπρόκειτο τώρα νὰ τὴν ἐκτελέσῃ στὸ ὁλό τοῦ φιλμ πὺν ἔπρεπε νὰ γυριστῇ.

Ἐπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ πᾶν ἡ Ζανὺ Ντανβάλ καὶ νὰ τοῦ πῇ, ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μὰ κάποιος αἰσθημα ντροπῆς τὸν συγκρατεῖ. Ἐπειδὴ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ τὴν χρόνος πὼς εἶχε κάνει σ' ἕνα ψυγείο τοῦ Ζασὸν καὶ ἔχει πολὺ καλὰ μιὰ τίμια ἀποκάλυψι σὲ τὸ σημεῖο θὰ κατὰστῃ τὴν σταδιοδρομία του. Νὰ ἀνυψώσῃ τὸν βόλαιό του μὲ τὴν Νιστὰ Φίλμ; Ἐκείνη πρῶτῃ, τὰξέως ἀρχὴ καὶ ἔχει τὴν ἀντικαταστήσει.

Ἀπὸ τὸ φόβο μήπως τοῦ ἐξέλθῃ τερατώδες μυστικὸ του, ζῇ ἀπομονωμένος ἀποφεύγοντας τὴν συντροφιὰ τῶν συναφῶν του.

Μὲ μιὰ ἀγωνία πὺν μεγαλώνει μὲς μὲς τὴν ἡμέρα, περιμένει νὰ γυρίσῃ τὸν δραματικὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου, πὺν εἶναι αὐτὸν μιὰ τελειὰ ἀναπαράστασις τοῦ ἐλπίματός του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ζανὺ Καστὰ ἐννοεῖται περιφρηματῶν τὴν Εὐὰ, τὴν νεαρὴ γυναῖκα πὺν πῆρε τὸν κακὸ δρόμο.

Μ' ἕνα βλέμμα ὑπονοῦ, ἀγριοπὸ καὶ ἀπὸ τὸν πῖλον ἡ τὸνασκέτο, μ' ἕνα, μιὰ τραγικὸ ὁ Ραφαὴλ δὲν εἶναι χειρότερος στὴς δημιουργίες τοῦ τύπου τοῦ Ἀλβέρτου τοῦ Σιμαδεμένου.

— Παιδιά μου, λέει ἐπιδοκιμαστικὰ ὁ Ντανβάλ πὺν μολατατὰ δύσκολα ἐννοεῖται, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ εἰς Μεθαύριον θὰ γυρίσουμε τὴν δολοφονίαν τῆς Εὐὰς.

Ζανὺ δὲν εἶναι τὸ πανομοιότυπο τοῦ Μονίξ Ντασινὺ, καὶ ὅμως ὑπάρχει μετὰ τῶν δύο γυναικῶν κάποια ὁμοιότης ἰδίως ἅμα ἡ Ζανὺ φορεῖ τὴν δέξινεναρσιμένη παροῦσα της. Ὅταν ὁ Ραφαὴλ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σφοδρὴ λογομαχία προχωρεῖ κατεπάνω της μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, τὰ μάτια του λάμπουν μὲ μιὰ τέτοια φλόγα, τὸ πρόσωπό του εἶναι τόσο τρομερὸ, πὺν ἡ νεαρὴ γυναῖκα νοιώθει νὰ τὴν κυριεύῃ μιὰ πραγματικὴ φρίκη. Ἐκείνη ὑποχωρεῖ ἐκεῖ τὴν διόψει νὰ φύγῃ, νὰ φωνάξῃ, βοηθία. Μὰ ὁ Ντανβάλς, καθισμένος πλάγμερος, καταγεφυρωμένος, ἐπιδοκιμαζὺς σιωπηλὰ τὴν ἐκτέλεσι.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ραφαὴλ χυμᾷ ἀπάνω στὴ Ζανὺ καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς ὤμους. Τὸ μαῦρο φῶρεμα ξεσκεπάζεται ἕνα ἀσπρο

Σὰς τὸ δίδω γιὰ μιὰ λίρα, εἶπε ἡ κυρία Κούβες.

— Ἀδύνατον νὰ διαθέσω περισσότερα ἀπὸ δεκαπέντε σελλίνια, ἀπῆντησε ἡ κυρία Μπλὺς μὲ σταθερότητα.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς συζητήσεις, ἡ διαπραγματεύσιμος ἐτελείωσε, μερικὰ λεπτὰ ἄλλαξαν τσέτη, καὶ τὸ πρᾶσινο ἐπανοφόρι πὺν ἐποφθαλμοῦσε ἡ Κα Μπλὺς περιήλθε εἰς τὴν κατοχὴν της.

Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξηγήσουμε ἄλλως τε ὅτι ἐξασκοῦσε αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα γιὰτὶ ὁ πῶς ἔγραφε καὶ εἰς τὰς διαφημίσεις της, ἀγόραζε τὰς πλουσίας ἱματιοθήκας τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας καὶ τὰ μεταπωλοῦσε σὲ κατὰστημά της Λουλά. Ἀλλὰ μιὰ φορὰ τὴν ἐβδόμαδα ἤρχετο σιδηροδρομικὸς στὸ Οὐτίβεργο γιὰ τὴν ἐργασία της, γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ λίγο θαλάσσιο ἀέρα καὶ νὰ δῇ τὴν ἀδελφὴν της πὺν ἔμενε ἐκεῖ.

Ἦταν χαρούμενη γιὰ τὴν ἀγορὰ πὺν εἶχε κάνει, καὶ φούσκωνε ἀπὸ περιφάνεια ὅταν ἐσυλλογίζετο, ὅτι σὲ λίγη ὥρα θὰ τὸν φοροῦσε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι της. Ἡ βραδυὰ πέρασε εὐχάριστα μὲ κοιβέντες καὶ κουτσομπολιό, καὶ ἡ Μίς Μπλὺς, δὲν ἀντελήφθη τὴν ὥρα παρὰ μόνον ὅταν τὸ ρολοὶ κτύπησε ἐνδεκα.

— Ὁ Θεέ μου! Θὰ ἀναγκασθῶ νὰ πάρω τὸ τελευταῖο τραῖνο.

— Καὶ τί πειράζει αὐτό; ῥώτησε ἡ ἀδελφὴ της.

— Τίποτε, τίποτε, ἀπῆντησε ἐκείνη γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της. Ἀντιπαθεῖς τὰ νυκτερινὰ ταξείδια. Εἶχαν γίνεαι τόσες ἐπιθέσεις ἐναντίον κοριτσιῶν πὺν ταξίδευαν μόνα! Καὶ ἡ Μίς Μπλὺς, ὅπως κάθε γεροντοκόρη, ἐπλάττε με τὸ μυαλό της, φαντασιώδεις ἐπιθέσεις εἰς τὰς ὁποίας ἦτο ἐκείνη τὸ θῦμα.

— Δὲν βάζεις τὸ καινούργιο σου ἐπανοφόρι; τῆς εἶπε ἡ φίλη της.

— Ὅχι, γιὰτὶ ξένους ὅταν μιὰ γυναῖκα ταξιδεύει μόνη της δὲν εἶναι καλὸ νὰ φαίνεται πολὺ ἐλκυστικὴ.

— Ἀκόμῃ καὶ όταν ζυγίζεις ἑκατὸ κιλά; εἶπε με εἰρωνεία ἡ ἀδελφὴ της.

Τὸ τραῖνο περιέμενε στὸ σταθμὸ. Ἡ Μίς Μπλὺς γύρισε ὅλα τὰ βαγόνια μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρῃ σὲ κανένα διαμέρισμα κυριῶν τὴν ἡθικὴ προστασία καμίας ἄλλης κυρίας, ἀλλὰ ὅλα ἦσαν κενά. Τέλος σ' ἕνα διαμέρισμα ἀνεκάλυψε ἕνα γηραλέο κύριο, μὲ τὴν ἐφημερίδα κολλημένη στὸ πρόσωπό του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ρουφήξῃ τὰ νέα τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὴ μύτη του. Τῆς ἐφάνη ὀρεκτοῦς καὶ ἀσφαλής. Διάλεξε μιὰ θέσι, ἐσπρωξε τὸ δέμα της κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα καὶ καθίστηκε μὲ ἀνακούφιση. Ἐπὶ τέ-

λαιμὸ παρόμοιο μὲ τῆς ἄλλης, καὶ μὲ μιὰ κίνησι μοιραία ὁ Ραφαὴλ χτυπᾷ καὶ χωρίζε εἰς δύο τὴν καρδιάδα.

Κι' ἐνὸς κυλάει ἕνα κόκκινο αὐλάκι ἀπὸ τὴν φρικτὴ πληγὴ, ὁ ὀπερατὴρ γυρίζει μὲ ἀπάθεια νομίζοντας ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα δέμα καλὰ σκηνοθετημένο.

Μὰ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ Ραφαὴλ, πὺν κατελήφθη ἀπὸ τρομερὴ μανία καταδιώξεως, ξανακλειστικὸς στὸ θεατρικὸν ἱερὸν, ἀλλὰ τοῦτῃ τῇ φορὰ ὅμως χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα σωτηρίας...

ZAK KONSTAN

Τοῦ ΜΟΝΤΑΞ' ΧΟ'ΙΣ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΘΙΣΜΑ

λους ἦτο ἀσφαλής.

Ἄν καὶ φοβόταναι τὰς περιποιήσεις καὶ τὶς ματιὰς τῶν ἀνδρῶν, κιόλα ταῦτα δὲν θὰ τῆς κακοφαίνονταν ἂν ὁ γηραλέος σύντροφός της, ἔοριπτε ἕνα βλέμμα θαυμασμοῦ ἐπάνω της. Ἐκείνος ὅμως δὲν ἔδιδε καμμία προσοχὴ καὶ ἡ ἐφημερίδα τοῦ «Ὁ Κήρυξ» τῆς Ἀγγλίας» ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲν κολλημένη στὴν ρυτίδα του.

Ἐνα τελευταῖο σφύριγμα καὶ τὸ τραῖνο ἐκκίνησε. Κάποιος τελευταῖος ἐπιβάτης πήδηξε βιαστικὸς, ἀνοίξε μὲ ὀρμὴ τὴν πόρτα

Τῆς φάνηκε πὼς εἶχε μιὰ τρομερὴ εἴδη στὸ πρᾶσινο τοῦ

καὶ μπήκε σὰν ἐπαισθημένος στὸ διαμέρισμα τῆς κυρίας Μπλὺς. Τῆς φάνηκε ὅτι εἶχε μιὰ τρομερὴ ἐκφρασί στὸ πρόσωπό του. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα δέμα πὺν ἔκρινε βιαστικὰ καὶ γρήγορα κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα. Κατόπιν ἀποτεινόμενος ἕνα γλυκανάλατο χαμόγελο στὴν Μίς Μπλὺς καὶ θῆσε ἀπέναντί της.

— Ἐδῶ γιὰ πὺν εἶναι καὶ ὁ γέρος ἐδῶ» σκέφθηκε ἡ Μίς Μπλὺς καὶ συγκέντρωσε δὴ τὴν προσοχήν της, στὸ ὅσποντο, κατὰ τὴν ἀντιλήψιν τῆς προσώπων.

Τὸ τραῖνο προχωροῦσε μέσα στὴν σκοτεινιά. Ἡ Μίς Μπλὺς ἀρχίσε νὰ ἡσυχάζῃ. Ὁ ἀγνωστός τῆς ἐφαίνετο πὺν ἡμερὸς τῶρα. Τῆς ἤλθε ὀρεξὶς νὰ κοιμηθῇ καὶ ἐκλείσε τὰ μάτια της.

Ἀλλὰ φάνηκε ὅτι ὅταν ἡσυχάζει ἡ μὴ ἀσθησις δυναμώνει ἡ ἄλλη. Γιὰτὶ μόλις ἐκλείσε τὰ μάτια της, τὴν πῆρε ἀπὸ τὴ μύτη μιὰ δυνατὴ μυρδιά. Ἡ πρώτη της σκέψις ἦτο ὅτι πρόκειται γιὰ χλωροφόμον, ὅτι ἤθελε νὰ τὴν νουθετήσῃ γιὰ νὰ τὴν ἀπαγάγουν. Ἀνοίξε διὰ μιὰ τὰ μάτια της καὶ παρατήρησε τὸν ἕνο. Καθόταν στὴν γωνία του, τελείως ἀδιάφορος μὲ τὰ χέρια στὶς τάσπες.

Τὸ τραῖνο ἤρχισε νὰ λιγοστεύῃ τὴν ταχύτητά του, μερικὰ φῶτα φάνηκαν, καὶ τέ-

λος σταμάτησε στὸ Τάμοουρθ, τὸν μόνον σταθμὸ μετὰ τοῦ Οὐίβενχα καὶ Λούλα. Ὅλας ἀπορόπτος, ὁ γέρος κύριος σὰν νὰ ξόπνησε ἐκείνη τὴν στιγμὴ, πετάχθηκε ἐπάνω διπλῶς τὴν ἐφημερίδα του καὶ πήδηξε κάτω ἀπὸ τὸ τραῖνο.

Ἀνυσταχισμένη κυρία Μπλὺς, μόνη μὲ τὸν ὑπόπτο ἀγνωστό,

Ὁ φόβος τὴν πάγωσε. Τὶ ἄγριο βλέμμα πὺν εἶχε! Σκέφθηκε ν' ἀλλάξῃ διαμέρισμα ἄλλο ὥς πὺν νὰ τὸ ἀποφασίσῃ τὸ τραῖνο ἐκκίνησε καὶ πάλιν. Ἐρρίψε ἕνα ἀπελπισμένον βλέμμα στὰ φῶτα τοῦ σταθμοῦ πὺν ἀπομακρύνονταν καὶ μαζεῦτηκε φοβισμένη σὲ μιὰ γωνιά.

Ἡ ἀνυπόφορη μυρδιά ἐξακολουθοῦσε. Ὁ ἀγνωστός, ἄρχισε νὰ ξεροβήχῃ καὶ νὰ τῆς ῥιπτῇ κατὶ ἐρευνητικὰς ματιὰς. Ἐφῶν σκημάθηκε βιαστικὰ. Ἡ κυρία Μπλὺς ἀπὸ τὸν τρόμο τῆς ἐκλείσε τὰ μάτια της καὶ περιέμενε τὸ πεπρωμένο της. Τὸν ἔννοοι σὲ στέχῃ πρὸς τῆς, ἀκούσε τὸν κρότον ἐνὸς παραθύρου πὺν ἀνοίγει καὶ μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή. Ὅταν τὰ ξανάνοιξε ὁ ἕνος καθόταν στὴν θέσιν του. Ἡ μυρδιά εἶχε φύγει. Ἐκκρινε πρὸς τὰ ἐμπρὸς κ' ἄλλοι στὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα. Ὅταν τὸ ἀπέσυρε εἶχε ἑξάνω ἕνα στίγμα ἀπὸ αἷμα. Ἡ ἀναπνοή του ἦταν βαρεῖα καὶ γρήγορη, κυττοῦσε τὴν τὴν Μίς Μπλὺς μὲ ἕνα βλέμμα γεμάτο τρομερὴ σημασία. Ἐκείνη ἐνοιώθε τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ σὰν χαλασμένη μηχανὴ αὐτοκινήτου.

Παρατήρησε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου πὺν ἦτο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, καὶ λογίασε ὅτι ἔως ὅτου τὸν φθάρῃ τὸ μαχαίρι τοῦ δολοφόνου θὰ ἐκαρφώνετο στὴν καρδιά της, ἐκτός ἂν ἦτα μικρὸ, καὶ δὲν κατώρθωνε νὰ διαπεράσῃ τὰ τέσσαρα μάλισι φορέματα πὺν φοροῦσε καὶ νὰ φθάσῃ στὴν καρδιά της.

Περὶμενε λίγη ὥρα, δὲν αἰσθάνθηκε ὅμως τίποτε καὶ δειλὰ δειλὰ ἀνοίξε τὰ μάτια της.

Ἐκείνος ἦταν σκυμμένος κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα καὶ ἔφαγε κατὰ. Τὸ αἷμα τῆς κυρίας Μπλὺς πάγωσε. Τὸν εἶδε νὰ τραβᾷ μὲ προσοχὴ ἀπὸ κάτω ἕνα μεταωμένο χαρτί. Ἀνοίξε τὸ στόμα της γιὰ νὰ φωνάξῃ ἀλλὰ ἡ φωνὴ πνίγηκε στὸν λάρυγγά της.

Ὁ ἀγνωστός στεκόταν μπροστὰ τῆς κρατώντας τὸ χέρι του ἕνα ψάρι πὺν ὀρωμοῦσε. Εἶναι δικὸ σας κύριε μου. Μόλις καὶ μετὰ κόπου καταρῶθηκε νὰ πῇ ὅχι μὲ κίνησι τῆς κεφαλῆς της.

— Τότε θὰ εἶναι τοῦ κυρίου πὺν κατέβηκε στὸ Τάμοουρθ εἶπε καὶ τὸ πέταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Καὶ ἐγὼ τόσον ὥραν αἰσθάνομαι μιὰ μυρδιά πὺν δὲν ἀφήνῃ νὰ ἡσυχάσω. Νόμιζα ὅτι προσήχθετο ἀπὸ τὸ δέμα σας καὶ ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω ἄλλα...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ τὸ τραῖνο ἔμπαινε στὸν σταθμὸ τοῦ Λουλά. Ἡ Μίς Μπλὺς δὲν ἀκούσε τὸ τέλος τῆς φράσεως. Ἀρῆσε ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφιστικόν, ἐμάζεψε βιαστικὰ τὰ δαμάτια της καὶ κατήβηκε, δὲν ὀρκίζονταν σ' ὅλους τοὺς ἁγίους νὰ μὴ ξαναπαρῇ νυκτερινὸν τραῖνο.

Καὶ ὅμως ὅταν σὲ λίγο μὲ ὅλο τὸν τρόμο πὺν ἐδονοῦσε ἄκουα τὴν καρδιά της, ἔφωσαν στίτι της, ἦσαν βεβαία ὅτι εἶχε διαπράξει μιὰν ἀγρίαν δολοφονικὴν ἐπίθεσιν. Ἡ ἰδέα αὐτὴ, ποτὲ δὲν τῆς ἐφυγε, ἀπὸ τὸ μυαλό.

ΝΟΥΤΑΞ' ΧΟ'ΙΣ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΡΑΕΣΣΑΝ

Οι κυνηγοί τελειώναν το δειπνό τους, ακόμα με της μπόττες, κόκκινοι, άναμ-

Είχαν κυνηγήσει όλη την ημέρα στα χωράφια του μαστρο-Μπλοντέλ, του δη- μάργου Έπαρβιλ και τώρα, έτρωγαν γύρω στο μεγάλο τραπέζι, μέσα στην άγροτική, έπαυλη, που ιδιοκτήτης της ήταν ο δεστιά- τωρ.

Λέγαν για κυνήγια, για σκυλιά, αλλά μισομεθυσμένοι και παρακολουθούσαν με το μάτι ένα γερό κορίτσι, με κάτι μαγού- λες, που έφευγε της φαριδιές πιετέλλες με τα φαγητά.

Αξαφνα ένας ψηλός, που είχε γίνει κτηνίατρος, αφού προηγουμένως σπούδασε θεολογία, φώναξε:

—Βρε αδερφέ Μπλοντέλ, έχεις βλέπω δώ έναν κόμματο που είναι άιντε ντέ!

Κι' ένα γέλιο δυνατό εξέσπασε. Τότε ένας γέρω ευγενής ξεπεσμένος, είπε:

—Εγώ να ιδήτε τι ιστορίες είχα μια φορά με μια τέτοια κοπέλλα. Όσες φορές, τ'ό θυμάμαι μούρχεται στο νοῦ μου ή Μίρ- ζα, ή σκύλλα μου, την οποία είχα πουλή- σει στον κόμητα Δ' Όσσονέλ και ή οποία ξαναρχόταν κάθε μέρα, μόλις την άφιναν ελεύθερη. Τόση άγάπη μούχε. Έπί τέλους έφορξίστηκα και παρεκάλεσα τόν κόμητα να την δένη με την άλυσσίδα... Τότε ξερε- τε τι έκανε τ'ό ζῶν αυτό; Έψόφησε από λύπη.

Λοιπόν, άς έρθουμε στη δούλα μου. Ήμουνα τότε 25 χρονών και ζούσα μο- ναχός μου εις τόν πύργο μας. Ξέρεις δέ ότι σάν είνε κανέναν νέος και έχει και τόν τρόπο του, και δέν ξέρει τι να κάμη μετά οῦ δειπνο, έχει παντού τ'ό μάτι του.

Σέ λίγο ανακάλυψα μια «νεότητα» που ύπηρετούσε εις τού Δελμπουλτό.

Νά μην τ'ό πολυλογώ, μ' έτύλιξε τόσο καλά τ'ό διαβολοκόριτσο, που μια μέρα πη- γαίνο και βούσκω τόν άφέντη της και τού αρτείνα μια δουλειά. Αὐτός να μου παρα- χωρήση τή δούλα του και εγώ να τού που- λήσω την φοράδα μου, την μαύρη μου φο- ράδα που έπί δύο χρόνια με έτρωγε να τού πουλήσω.

Επεινάμε σύμφωνοι. Ή μικρή ήλθε στο πύργο μου και εγώ ώδήγησα μόνος μου τη φοράδα εις τ'ό σπίτι του, και τού την άφηκα για τρακόσια φράγκα.

Στις άρχές ή δουλειά πήγε λιμπρά. Ή ρόζα ήτανε πολύ καλή, και με έπερι- ποιείτο περισσότερο από ότι φανταζόμου- να. Τ'ό διαβολοκόριτο μ' ελάτρευε. Και μ' εκείνα τα χάδια της, μ' εκείνες τις άγάπες της, με χίλιες δυο περιποιήσεις μ' έκανε να σκέπτομαι.

—Βρε που θά πάη αυτή ή δουλειά, εάν κρατήση κάμποσο καιρό ακόμη!

Φοβήθηκα μην τυλιχτώ, αλλά έννοια σας. Έγώ ευχόλα δέν τυλιγούμαι.

Αξαφνα μου άναγγέλλει ότι εύρίσκεται σέ ένδιαφέρουσα κατάσταση.

Μου φάνηκε σάν να μου τράβηξαν δυο πιστολιές στο στήθος. Αυτή ήτανε τρελή από τη χαρά της. Έγώ δέν είπα τίποτε την πρώτη την ήμερα, την νύχτα όμως σκέ- φθηκα.

—Τώρα έγινε ότι έγινε. Να δοῦμε πώς

θά ξεπερδέσω. Αλλά πώς. Αν έφευγα ά- πό τ'ό σπίτι θά βάξαν ύποψίες και θάρχιζε τ'ό κουτομπολιό. Αν την κρατούσα θά βλέπανε, σέ λίγο τ'ό μπουκέτο. Έπειτα δέν μπορούσα κι' όλας να την πετάξω και στο δρόμο!

Πάω στο θέτο μου τ'ό βαρῶνο, που ή- ξερ' από τέτοια και τού τ'ό λέω και τού ζητάω να με συμβουλευθή. Αὐτός μου ά- παντάει με απάθει:

—Πρέπει να την παντρεύης.

Με όποιον θέλεις, αυτή είνε δική σου δουλειά. Φάξε κάποιος θά βρεθῇ.

Τότε άρχισα να σπάζω τ'ό κεφάλι μου και να γυρεύω γαμπρό. Όπου ένα βράδυ, ο Ειρηνοδίκης με τόν όποιον έδειπνούσα μου λέγει:

Ό γυνίς της Μιχάλαινας λέρωσε πάλι τη φωλιά του' κακά θά πάη αυτό τ'ό παι- δι αυτό. Η άλήθεια είνε ότι κατά μάνα κατά κρη...

Αυτή ή Μιχάλαينا ήταν μια γερά παμ- πόνηρη με ένα παρελθόν που είχε χάλια. Για ένα φράγκο μπορούσε να πουλήση την ψυχή της, ακόμα και τόν προκομμένο της τ'ό γυνί. Πάω και τη βούσκω και της λέω με τρόπο τι συμβαίνει. Ένῶ εγώ κατάπι- να λίγο τ'ό λόγια μου αυτή μου λέει ορθά κορτά: Τι δίνεις σ' αυτό τ'ό κορίτσι;

Ήταν πονηρή ή παληόγρη, αλλά εγώ είχα έτοιμάσει την άπάντησι. Έτυχε ά- κριβώς να έχω κάτι στρέμματα άκαλλιέρ- γητα πέρα στη Σασεβίλλη.

Είχα χτίσει εκεί και ένα σπιτάκι, για να μη μου τ'ό καταπατήσουνε οί χωρικοί, που μου στοίχισε 1.500 φράγκα. Αυτή τη μικρή ιδιοκτησία, που δέν στοίχιζε σ' έμέ- να τίποτε, την έδωκα προίκα στο κορίτσι.

Ή γερά διεμαρτυρήθῃ αὐτό, έλεγε, δέν ήταν άρεστόν. Έγώ έπέμενα και χωρίσαμε χωρίς ναθόμμε σε καμιά συμφωνία.

Τ'ό άλλο τ'ό πρωί ο γυνίς της έρχεται και μ' εύρίσκει. Μιά φάσσα μασκαρά. Μι- λοῦσε με μια ψυχρότητα, σάν να έρχωταν ν' άγορήση καμιάν άγελάδα. Όταν συμ- φωνήσαμε θέλησε να ιδῇ τ'ό κτήμα. Σάν φθάσαμε, ο μετεωριάντης, με κράτησε τρεις ώρες στον ήλιο. Της μετροῦσε της γαίτες, της έκνιτταζε, έπαίρει βώλους από χῶμα και τούς ετρίβε στα χέρια του, σάν να φο- βῶταν να μη τόν γελάσω στο παζάρι. Ή καλύβα δέν είχε ακόμα σκεπή. Απήτησε να βάλω κεραμίδα και ὄχι καλάμια και κλαριά. Έπειτα μου λέει:

—Αμ τ'ά επιπλά εγώ θά τ'ά βάλω;

—Αμ ποίος, εγώ; Τού φωνάζω θυμω- μένος. Δέν σοῦ φθάνει κοτζάμ κτήμα;

—Ναί, κοτζάμ κτήμα και κοτζάμ παιδι όμως μου άπαντάει με σαρκασμό.

Κοκκίνησα χωρίς να θέλω. Πάλι μου ξαναλέει:

—Ελα, θά μου βάλης ένα «ρεββάτι, ένα τραπέζι, ένα ντουλάπι, τρεις καρέ- κλες και τ'ά γυνιάλα».

Δέχθηκα, τι να κάμω; Ξαναγυρίζουμε λοιπόν. Για τ'ό κορίτσι δέν είχε πῃ οὔτε μια λέξι. Έξαφνα μου λέει, με μια πονη- ριά:

—Και αν πεθάνη... σέ ποιόν θά πάη τ'ό κτήμα;

—Σ' έμένα, φυσικά, τού άπαντῶ.

Αὐτό ήταν τ'ό μόνο που ήθελε να μάθῃ από τ'ό πρωί. Αμέσως μου δίνει τ'ό χέρι του και μ' εύχαρίστησι, και ή συμφωνία έ- τελεώσεν.

Όχι! και τι ετράβηξα από εκεί και πέ- ρα για να καταφέρω τη Ρόζα. Έπεφτε στα πόδια μου, έκλαιγε, μου φώναζε: «Ε-

σύ να μου κάνης τέτοια πράτα! Ζού' Έπί μια βδομάδα άντέστη με όλες τις πα- ρακλησεις και τ'ά λόγια μου. Ζούσ αυτές γυναικες!

Έπί τέλους εθόμωσα και την προέλα- πώς θά την διώξω. Τότε ένέδωκε λίγα λί- λα με ένα δο. Νά έρχεται να με βλέπει που- κάπου.

Την ώδήγησα μόνος μου στην έκκληση, πλήρωσα όλα τ'ά έξοδα τού γάμου και τ'ά κανα και τ'ό τραπέζι. Έπειτα άπομνη- σα τ'ά παιδιά και επήγα και κάθισα ή- μνες στον άδερφό μου. Όταν έπληρω- έμαθα, ότι ή Ρόζα ήγαινε και στην έκκλη- δα και με γύρευε. Μόλις είχα φθάσει, τη βλέπω να παρουσιάζεται μ' ένα γυνί στην άγκαλιά. Νά σάς πῶ, συγκατα- σάν είδα αὐτό τ'ό μωρό, και μάλιστα ή- λησα. Αν ρωτᾶτε όμως και για τ'ό πα- ρα, είδα μπροστά μου, ένα σκελετό τ'ό τ'ό ρεϊπι. Την έρωτώ μηχανικά:

—Περνάς καλά;

Τότε άρχισε τ'ά κλάμματα, κάτι κλά- ματα με λυγμούς και με φωνές.

—Δέν μπορώ, δέν μπορώ να κάμω κρηά από λόγου σας. Δά πεθάνω, μ' μπορώ.

Τρόμαξα να την παρηγορήσω και η συνώδευσα έως τ'ό φράχτη. Έμαθα πνε- ματικάς ότι ο άνδρας της την έκανε να πεθερά της, ή παληόγρη, την έκανε να μαρτυρούσε.

Έπειτα από δυο μέρες ξαναήλθε με με άγκάλιασε, σύρθηκε στα πόδια μου κι έφώναζε:

—Σκότωσέ με, αλλά δέν ξαναγυρί- πιά στο σπίτι μου.

Δηλαδή τ'ά ίδια, που μούκανε ή σκυλιά μου ή Μίρζα. Άρχισα να βαρύνω και αὐτή την ιστορία και σηκώνονμαι και φεύ- για άλλους έξη μήνες. Όταν ξαναήλθε μαθαίνω, ότι ή κακομοίρα είχε πεθί- νει, πρὸ ενός μηνός, αφού κάθε Κυριακή ήρ- τανε στον πύργο. Μετά οκτώ ήμερες πε- θανε και τ'ό παιδί της.

Ό σύζυγος ο μασκαράς, έκληρονόμος τ'ό κτήμα και φαίνεται πως από τότε της καλά, γιατί τώρα είναι δημοτικός πε- βουλος.

Θά γίνη και Δήμαρχος να ιδῇ.

GUY DE MAUPASSANT

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Βράδυ Μαγικό

Τ'ό κάθε βράδυ τού Μαγικό π' ο ήλιος δει- λυόταν

κι' όλα μαζί τ'ά λούλουδα σκορπίζον εν- τ'ό

ο οὐρανός μου φαίνεται σάν κάμπος λου- λουδιών

που τ' άνθη τόν εστόλσαν — της άνοιξης

Μά σάν προβάλλῃ ή χαραυγή με τ'ά λου- λουδι

κι' άργοτυλίγει κα θ' άνθῶ με πέπλα άπ' τότε

λές κι' έστολίστηκαν αὐτά με τ'ά δάκρυα

Μα σάν προβάλλῃ ή χαραυγή με τ'ά λου- λουδι

κι' άργοτυλίγει κα θ' άνθῶ με πέπλα άπ' τότε

λές κι' έστολίστηκαν αὐτά με τ'ά δάκρυα

Μα σάν προβάλλῃ ή χαραυγή με τ'ά λου- λουδι

κι' άργοτυλίγει κα θ' άνθῶ με πέπλα άπ' τότε

λές κι' έστολίστηκαν αὐτά με τ'ά δάκρυα

Δορύλαιον

Αραιοί πυροβολισμοί.

Παπούλας

Ή άφηρημένη ματιά της συνήνησε τη φωτογραφία του διασημότερου στρατηγού. Ήτανε ένα πορτραίτο που τ'ό είχε άγορά- σῃ ο πατέρας και τ'ό είχε κρεμάσει στον τοίχο. Ψηλότερα ένα ρολόι τού Μαύρου Δάσους που τ'ό βαρέδι του επηγαίνονήρχο- νταν επάνω στο πρόσωπο τού μεγάλου στρα- τηγού.

Ακριβώς από κάτω από έκείνο τ'ό πρό- σωπο που τ'ό διέσχιζε ο πηγαίνονήρχος τού έκκρεμους, ο πατέρας καθότανε στο τραπέζι και διάβαζε την εφημερίδα τρώ- γοντας την σούπα του. Τ'ό Τολμηρό κα- τόφθωμα τών άνιχνευτών.

Ή μητέρα συλλογιότανε που τάχα πρέπει να φαντασθῇ τ'ό γυνί της, στην πρώτη γραμμή ή στίς όπισθοφυλάκες, ένῶ την ίδια στιγμή ο γυνίς τρύπωνε γονατι- στός στο έχθρικό χαράκωμα ανάμεσα από τ'ά δπλα και τις άγριες φάτσες.

... και τ'ό έκυριεύσαν διά μᾶς, διά- βασε ο πατέρας άποτελειώνοντας τ'ό διά- βασμα.

—Τι άλλο έχουμε λοιπόν;

—Ακόμη δέν μᾶς ήρθε άλλο γράμμα.

—Μά όχι, ... Σέ ρωτούσα τι άλλο έ- χουμε να φάμε... Τ'ό γράμμα θά έρθῃ... Πάντα της έρχονται γράμματα έως τώρα.

Υστερα διάβασε τ'ό κύριο άρθρο. Έ- γραφε ότι ο λαός με την άλκόνητη πε- ποίθησι που έχει εις την κυβένησιν, θα ίξασκοιυθῇ με νέας δυνάμεις έκείνον τόν αιματηρόν άγῶνα. Όλοι αὐ τάξεις τού λαού, από τις άνώτερες διανοητικές κορυ- φές ως τ'ά κατώτερα στρώματα, όλοι οί στρατιῶται, όλοι οί πολεμισταί, όλοι οί μαθηταί, ένγνώριζαν πολλοί καλά, ότι έκεί- νος ο πόλεμος έπεβλήθη και ότι ή πατρις εύρίσκετο έν κίνδυνῳ.

Αφού διάβασε δυνατά αὐτήν την περι- κοπή επρόσθεσε. «Ρωαί τ'ά γράφει. Αχ, αὐτοί οί τρισεκατάρατοι οί ξένοι».

Ή μητέρα δέν μπορούσε να έξηγήση για ποιά λόγο, καθώς σίμως στο ρολόι, έσταμάτησε τ'ό έκκρεμς, που έχόρισε στα δυο τ'ό πρόσωπο τού διασήμου στρατηγού.

Είπε με κούραση. «Πώς θέλεις ένας μαθητής να γνωρίξῃ αν ο πόλεμος μᾶς επεβλήθη; Και μεις οί άνθρωποι τού λαού που να τ'ό γνωρίζουμε;

—Μά, όλοι τ'ό γνωρίζουν άπάντησε ο πατέρας ψυχρά. Τά παιδιά; Μά γιατί τότε τους έχουν δασκάλους; Όσο για μᾶς, τ'ά διαβάζουμε κάθε μέρα στίς εφημερίδες. Τι άλλο έχουμε;

—Μονάχα αὐτή ή κάρτα μᾶς ήρθε.

Όταν ξανάρχισε να βλέπῃ και είδε τόν πατέρα τ'ό γερό και άδυνατισμένο ά- πό την έπιμονή δουλειά και από την άνα- φαγιά, σκούνησε μπροστά του τ'ό δικό της πιάτο.

Ή πατρίδα βρισκότανε σέ κίνδυνο; Καλά; και τώρα; Μπορεί να γίνη κίνδυ- νος μεγαλύτερος; Ο λαός ολόκληρος κιν- δυνεύει... Δέν ξέρω... Αλλά για να τ'ό μά- θω άρκεί να διαβάσω τούτο τ'ό γράμμα. Πόσοι έπεσαν έως τώρα; Πόσοι σακατεῖ- θηκαν; Πόσοι καίονται άρρωστοι; Και πό- σοι πεθαίνουν από την έλλειψη άρκετής τροφῆς;

«Ενα χᾶσι ά δυσαναπλήρωτο άνοίγεται στην ύπαρξῃ του. Εμᾶς με τ'ά μάτια του στή στήλη που αναγράφονται τ'ά θεάμα- τα και οί συναυλίες.

—Δέν υπάρχει πλέον λόγος. Κουταμάρες.

Έξαφνα είπε με θυμό στη μητέρα, που ή ματιά της θόλωνε.

—Γιατί λοιπόν σταματάς τ'ό ρολόγι;

τες που βρίσκονται εκεί κάτω; Λένε ότι τό- σοι άπ' αὐτούς είνε άρρωστοι. Αλλωστε, τ'ό ξέρεις καλά.

—Τι σοῦ διηγείται πάντα αὐτός;

—Δέν είνε δύσκολο να γνωρίξῃ κανείς, ότι ο λαός διατρέχει τώρα τόν μεγαλύτε- ρον κίνδυνο. Αὐτό όλοι τ'ό γνωρίζουν. Δέν χρειάζεται να είνε κανείς σοφός για να τ'ό ξέρῃ.

«Ο πόλεμος, βέβαια, δέν θά γινέτανε αν μπορούσαν να προβλέψουν πόσοι γυνί- ζουν κίνδυνο. Γελάστηκαν στους ύπολογι- σμούς τών, αὐτό και μόνο τ'ό λάθος είνε φοικτό. Ο έμπορος διακινδυνεύει ένα χρη- ματικόν ποσόν' αλλά έδώ πρόκειται για τ'ό αἷμα χιλιάδων ανθρώπων, για τ'ό αἷμα τών παιδιῶν μας... Δέν θά ξαναρχίζαν, αν τ'ό καλοῦσε ή ανάγκη να ξαναρχίσουν.

Μου γράφει στο τελευταίον του γράμμα, ότι τ'ό ρόλι που πληγώνει τ'ό άτιμο χυπά κα- τάστηθα ολόκληρο τόν λαό. Και είνε ά- λήθεια.

—Κατάστηθα; Και αν κερδίσουμε;

—Νά κερδίσουμε τί, αφού την καλύτε- ρη δύναμη εἴην καλύτερη δύναμη τού λαού, όπως τ'ό λέγει, την θέριος ο θάνα- τος χιλιάδων παλληκαριών, και ο λαός τώρα πλέον άποτελείται μόνο από σακά- τηδες, από άρρώστους, από τρελλούς, από γυναικες, από παιδιά πεινασμένα και από γέροντες.

—Τέλειωσαν τ'ά παραμυθιά σου; Πρό- σθεσε ο πατέρας.

«Έπιασε την εφημερίδα του και διάβα- σε τ'ό τελευταίον επίσημο άνακοινώδην της νίκης. Ο εγκέφαλος του που άπότομα πή- ρε θάρρος, έπαντάσθη μια λουρίδα γῆς σπασμένη από πέτρωματα... Είς πλάτος 50- μέτρων και βάθος 80 μέτρων, κατέπιν μά- χης εκ τού συστάδην, την οποίαν συνεκρό- τησαν τ'ά έπίλεκτα στρατεύματά μας, και με έλαχίστας άπολείψεις...»

—Πάρε, διάβασέ το αὐτό και θ' άλλα- ξῃς γνώμη.

—Δέν θέλω πιά να διαβάζω καθόλου εφημερίδες.

Μέσα στην ψυχή της μητέρας, που δέν είχε συνήθεισι να σκέπτεται, έχόρισε έ- να αίσθημα, που εστάθμισε τ'ά λόγια της.

«Αν όλοι οί άνθρωποι, την ίδια στιγ- μῃ, άπεφάσιζαν να μην δίνουν καθόλου προσοχή σ'αὐτάπου γράφουν αἱ εφημερίδες.

Αν όλοι την ίδια στιγμή άπεφάσιζαν να συλλογίζονται μονάχα έκείνους που είνε υποχρεωμένοι να πεθαίνουν τούτη την στιγμή.

—Κουταμάρες.

Ο πατέρας φούχτωσε την εφημερίδα του με περισσότερη δύναμη, κούττασε τ'ό άδειαν πιάτο του, ύστερα την κάρτα που βρισκετο πάρα πέρα.

—Και τούτο τι είνε;

—Μόνον αὐτή την κάρτα λάβαμε. «Η φιλαρμονική ή «Εδῶμα» εύρίσκεται εις την ανάγκην να διακόψῃ τας συναυλίες της μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Δέν υπά- ρχει πλέον λόγος να δίδονται συναυλίες αφού τ'ά περισσότερα εκ τών μελῶν μας καλούνται διαρκώς εις την ύπηρεσίαν της πατρίδος».

«Ενα χᾶσι ά δυσαναπλήρωτο άνοίγεται στην ύπαρξῃ του. Εμᾶς με τ'ά μάτια του στή στήλη που αναγράφονται τ'ά θεάμα- τα και οί συναυλίες.

—Δέν υπάρχει πλέον λόγος. Κουταμάρες.

Έξαφνα είπε με θυμό στη μητέρα, που ή ματιά της θόλωνε.

—Γιατί λοιπόν σταματάς τ'ό ρολόγι;

Και ξανάρχισε να διαβάζῃ «τ'ό τολμη- ρόν κατόρθωμα τών άνιχνευτών».

—Δέν υπάρχει λόγος να διακόψουν κα- θόλου τις συναυλίες. Μπορούσαν πάντα να τραγουδῶν, έπε ο πατέρας. Ένῶ ο γυνίς, λασπασμένος, λεκισμένος από αἷμα- τα με τ'ό μάτι καρφωμένο στην φρικη και στον τρέμο, πηδώνιας μαζί με τούς συν- τράχους του, που είχαν γλυτώσει από τόν θάνατο και ήσαν, όπως και αὐτός, γεμά- τῃ από λάσπες και αἷματα, έπάνω από τ'ά κορμιά έκείων, που είχαν πέσει σκοτωμέ- νοι, ξαναγύριζε τρικλίζοντας στο χαράκα- μο.

Τ'ό πυροβολικό εξακολουθούσε τη δου- λειά του. Η βόμβες έπεφταν αδιάκοπα. Ο γυνίς πλάγιανε σάν νύμφος από την κό- ραση και άποκοιμήθηκε, έβλεπε όνειρα.

Ή μητέρα πήγε κοντά στο ρολόγι. Τ'ό έκκρεμς ξανάρχισε να πηγαίνονήρχεται στο πρόσωπο τού στρατηγού. Σέ κείνο τ'ό σκοτεινό δωμάτιο που έβλεπε στην αἰλή, μπορούσε κανείς να πιστέψῃ, ότι ο στρα- τηγός, αντί για εγκέφαλο, είχε έναν μη- χανισμό που μόνο ή έπέμβαση ενός άνθρο- πινου πλάσματος μπορούσε να τόν σταμα- τήση.

Ενός ανθρώπινου πλάσματος ή τού Θεού.

Ποτέ ο γυνίς δέν είχε άκούσει τόσο θαυμάσια μουσική, τόνον άπερίγραπτα γλυκειά. Όσοι την άκουαν εγινόντουσαν ήρεμοι και άγαθοί.

Στους ήχους έκείνης της μουσικής ο δήμιος πετούσε μακριά τόν μπαλτά του, έπεφτε γονατιστός μπροστά στο φονιά, τόν δεμένο στην σανίδα, και ή περασμένη ζωή των άπέβαινε και στους δυο άκατάληπτη.

Ο γυνίς ρώτησε τόν άγαθό δδηγό που τόν είχε ώδήγησει σέ κείνη την ξεσκιπη σάλα που είχε για όροφή τόν οὐρανό με τ'ά άστρα.

—Ποίος είνε ο συνθέτης αὐτῆς της μουσικής;

—Ο καλόκαρδος δδηγός με τ'ά μελαγχό- λι, αὐτοῦ μάτια μουρούριζε.

—Αὐτή ή μουσική φαίνεται, ότι είναι γοημμένη από κάποιον στρατιῶτη που σκο- τώθηκε.

—Αλλοίμονο, έμουνμούρισε ο γυνίς.

Αλλά την ίδια έκείνη στιγμή ήσθάνθη δι τόν κατακυριεύει σύσσωμον μια άγγε- λική εδῶαση. Δέκοντε έξαφνα την «ά- πλη πολιτεία». Τά χτίριά της είχαν μια άρχιτεκτονική τόνον άπερίγραπτα ζωντα- νή, ώστε να βλέπῃ μόνον την οὐρανία δι- αύγεια ή ψυχή έλαφρώνετο από όλα τ'ά τα θαλπητικά και ζοφερά αίσθηματα που έα- νάπεφταν στην άνοπαρξία. Ο γυνίς ήσθά- νετο μια τέτοια εύτυχία, ώστε μόλις είχε τ'ό θάρρος να άποσπασθῇ από αὐτήν για να ρωτήσῃ:

—Ποῦς την έχτισε τούτη την πολιτεία;

Τά χείλη τού άγαθού δδηγού άρχισαν να τρέμουν. «Όχι, σόπα», μουμούρισε ο γυνίς με έναν τρόπο που ποτέ άλλοτε δέν τόν είχε αίσθανθῇ στην ζωή του.

Σκέφτηκε για τόν έρωτα

—Ο έρωας για τούς γέροντες είνε ότι ο ήλιος στο χιόνι: τούς φωτίζει χωρίς να τούς θερμαίνει.

MONTE KARLO

(ΜΙΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ)

Πώς βοεθήκαμε πέντε ξένοι άνθρωποι, διαφόρων εθνικοτήτων, εκείνο το βράδυ, στο σαλόνι του ξενοδοχείου της Νέτσας; και όλοι φημιόμαστε για το ίδιο πράγμα! Πώς πάει κανείς θεαματικώτερα στο Μόντε Κάρλο;

—Σάμπως έχουμε το ίδιο δρομολόγιο... ερώτησε ευθύμα ένας Γάλλος μηχανικός με το ύφος της εμπειρίας.

—Και σεις για το Μόντε-Κάρλο;

—Από 9 χρόνια συνηθίζω να περνάω το Γενάρη στο Μόντε Κάρλο, επρόσθεσε ευτράπελα ο μικρόσωμος Γάλλος μηχανικός, ενώ πολύ ενδιαφέροντα φωλιάρ, αλλά και επιπλέον, μπορεί κανείς να χάσει και τα μυαλά του εκεί-ακριβά; όχι, άμα ξέρει κανείς τα κατατόπια. Θά σάς συστήσω ένα καλό ξενοδοχείο. Τώρα που είναι ακόμη αρχή της σαιζόν βρίσκετε εύκολα θέσι, μετά 8 ημέρας είναι πλέον όλα γεμάτα.

—Παίξετε στο Μόντε Κάρλο; ηρώτησε ένας νεαρός ισχνός από την συντροφιά.

—Μά γιαυτό πηγαίνω.

—Θα κερδίζετε ασφαλώς πάντοτε.

—Μπάρ! συνηθώς χάνω και μάλιστα κάθε χρόνο 18000 φρ. προσπαθώ να κανονίζω τα πράγματα μόνον, ώστε να περνάω όλο το Γενάρη. Όταν το ποσόν τελειώσει αποκτώ και την ηρεμία της ψυχής!

—Γιατί παίζετε τότε;

—Διότι μου κάμνει ευχάριστη! Βεβαίως αυτό το σπόρτ δεν θά το εξακολουθήσω—και εκατομμυριούχος αν είμαι—γιατί και τα καλλίτερα νεύρα δεν άντέχουν σ' αυτό.

—Μπορεί όμως και να κερδίσει κανείς;

—Πώς να κερδίσει;

—Υπάρχουν συστήματα με τα οποία...

Ο μηχανικός άφισε να φανή ένα σαρκαστικό μειδίαμα, που έφάνη εις τόν ισχνόν Ιταλόν συνομιλητήν οάν παφλασμός του "Αδου. Κι' απ' αυτή τη στιγμή ο Ιταλός, που προφανώς επήγαινε να δοκιμάση το σύστημα του, είδε να πέφτουν οι ελπίδες του, ετόλμησε να ειπή:

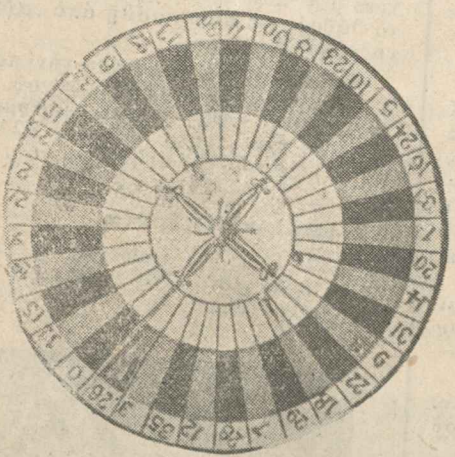
—Θεωρείτε λοιπόν όλα τα συστήματα...

—Ως ελκυστικώς παγίδας! Μάλιστα κύριε Φασίνι! Για σκεφθήτε το λιγάκι—είναι έντελώς τυχαίον που θά πέση ή μπύλα. Έλαττώματα στο μηχανισμό της Ρουλέτας δεν υπάρχουν πλέον. Κάθε πρωί δοκιμάζονται όλες με μαθηματικά εργαλεία ακριβείας. Άλλοτε, ίσως, συνέβαινε να προτιμά ή μπύλλα μερικά νούμερα, σήμερα όχι πλέον!

—Άλλά και το τυχαίον έχει μερικούς νόμους!

—Ίσως άλλ' έδω είναι τόσο μπερδεμένα τα πράγματα ώστε να μην είναι καταληπτά για το ανθρώπινο πνεύμα.

—Μά τόσοι άνθρωποι πώς ζούν στο Μόντε Κάρλο...

Η θρυλική ρουλέτα ή οποία άσκει μαγικήν επίδραση εις τούς παίκτας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

—Αυτά είναι παραμύθια. Υπάρχουν μόνον άνθρωποι που δεν ξυπνούν ποτέ! Έδω αρχίζουν μόνον τραγωδίες άτελείωτες! Για σκεφθήτε, ξέρετε τι πληρώνει το Καζίνο; 500 γκρουπιέρες, 3000 υπαλλήλους, όλα τα έξοδα των θαυμαστών εγκαταστάσεως, τη λιμάνι είναι φτιασμένο με χρώματα του Καζίνου. Οι λάτοικοι του Μονάχο δεν πληρώνουν φόρους—δλα τὰ πληρώνει το Καζίνο!

Η σοσιετέ άνόνυμ ντε μπένς ντε μέρ, όπως ονομάζεται σεμνοπρεπώς ή ύπεροχος επιχείρησις. Και θέλουν και οι μέτοχοι να κερδίσουν, και όχι λίγα, πούθε βγαίνουν τα χρήματα;

—Από τούς μεγάλους παίκτες πιθανώς.

—Αυτοί είναι πολύ λίγοι. Συνηθώς είναι οι παίκται των ισχνών πορτοφολιών—μεσαία τάξις και κατωτέρα τάξις—όλοι-όλοι πρέπει να χάνουν διά να διατηρηθή το Καζίνο!

Αυτήν την στιγμήν ο Ιταλός άπεχώρησε, επήγαινε διά σπουδαιαν ύπόθεσιν, μά δεν θά έλειπε πολύ.

Νά ιδίτε κύριε, είπε ο μηχανικός αποτεινόμενος σέ μάς, αυτόν τόν νέον κάποιος κραχτής τόν έχει πάρει στο λαιμό του. Και ώρισμένω; θά πάη χαμένος και πούος ξεύρει με πόσους κόπους και στερησεις έμάστευσε αυτό το ποσόν που πηγαίνει να παίξει.

—Φαίνεται πως είναι άνθρωπος που έδοκίμασε στερησεις—ίσως να το έδεώρησε αυτό ως διεξόδο... άπήνησε άνακατωμένα το γερμανικό άνδρόνυο που έκτός από μένα βρίσκονταν στο σαλόνι.

—Θά παίξετε βέβαια και σεις;—μου φώναξε ο Γάλλος μηχανικός γελώντας.

—Ίσως ναί μά όχι με σύστημα έν πάσει περιπτώσει.

—Απορώ πώς μπορούν άνθρωποι να πιστεύουν, ότι μπορούν να κερδίσουν, όταν το καζίνο παίξει με 60 τοίς έκατο πιθανότητες για τόν έαυτό του εις 37 αριθμούς σου πληρώνει μόνο 35 φορές...

Θά έπρεπε να τού το άναπτύξετε και αυτό! είπα πρὸς τόν μηχανικόν.

—Άνοφελές κύριε, τῶσον άνοφελές όσο είναι και δι' έμέ που το ξεύρω.

—Και σεις; ρώτησε ο Γάλλος μηχανικός το Γερμανικό άνδρόνυο.

—Εμείς κάνομε το ταξίδι του γάμου μας, θά πάμε στο καζίνο μά δέ θά παίξωμε.

—Πώς δέ θά παίξουμε, επενέβη το νεαρόν και τρυφερόν του ήμισυ, θά δοκιμάσωμεν μ' ένα ώρισμένο ποσόν και άμα σωθή...

—Λοιπόν κύριε και κυρία μου θά μου επιτρέψετε να σάς προσκαλέσω στο αυτοκίνητό μου. Θά κάνομε το καλλίτερο σπόρ. Θά περάσωμε το Γκράν Κορνέξ και από τη Μεντόν θά πάρουμε τόν παραλιακό δρόμο πρὸς το Μόντε Κάρλο. Είναι το γραφικώτερο ταξίδι.

Τήν άλλη μέρα στις τρεις είχαμε επιβιβασθή στο αυτοκίνητο, όταν έφάνη ο Ιταλός γυρίζοντας από τόν περίπατό του.

—Εάν δεν μεταβάλατε ιδέες σάς παρακαλούμε να συνταξιδεύσωμε! τού φώναξε ο Γάλλος μηχανικός. Μη διαστάσετε, χωρούμε και οι πέντε.

Σέ λίγο έπέρανε τόν άνήφορο πρὸς τὰ βουνά. Δι' ένα καιρόν ακόμα εβλέπαμε κάτω μας την Νίτσα. Έπειτα είχαμε μπη στην άγρια μοναξιά τών παραθαλασσίων. Άλπεων. Κάποτε-κάποτε ο Γάλλος μηχανικός σταματούσε διά να μάς δείξη τις καλλονές της πατρίδος του. Δεξιά μας λαμπύριζε ή θάλασσα, κάτω και άριστερά μας κορυφές. Τό γερμανικό ζευγάρι έπλεε σέ οικειανό ευταχίας στο θαμνώσιο αυτό θέμα—άμπερ βί σιέν, βουντερμπάρ! Ο Ιταλός έμεινε βωβός πρὸ τοῦ μεγαλείου αυτού της φύσεως, αν και για πρώτη φορά στη

Καίτη Στασινοπούλου

Άννα Πτερωτή

Δις Εύγενία Δανίκα

Κούλα Μπουζαλίδου (Φωτογραφίες Ξανθάκη)

ζωή του έβλεπε αυτά τα μέρη. Το μυαλό του είχε βυθισθή στο λαβύρινθο τών «συστημάτων».

Μόνον όταν ο μηχανικός είπε: «τώρα θά ίδουμε την γην της επαγγελίας» ο Ιταλός άρχισε να ενδιαφέρεται.

Εις την μικράν πόλιν Λά-Τουρμπι έκαθήσαμε κατά παράκλησιν του Γερμανού εις την ταράτσαν του καφενείου Ρίτσι ντ' Ιβερ, απ' όπου έθαυμάζαμε κάτω στα πόδια τη «γη της επαγγελίας» το μέγα δουκάτον του Μονακό, το μικροσκοπικόν αυτό και περίεργον κρατιδίον της Ευρώπης. Ένα λιμάνι με 4-5 γλώσσες που έμπαιναν στη θάλασσα και στα άκρογιάλια του ένα σύμπλεγμα μεγαλοπρεπή οικοδομήματα μέσα σέ κήπους και άνθους, έπειτα άρχίζουν να ύψωνονται τα δασώδη βουνά. Ο Γάλλος μηχανικός προσέπαθι να μάς εξηγήση ό,τι βλέπαμε.

—Δεξιά στην ύψωμένη βραχώδη χερσόνησο είναι τ' άνάκιορα του Μονακό και ή διοίκησις του κράτους, δίπλα άριστερότερα και χαμηλότερα βλέπετε ένα μέρος της πόλεως το Κονταμίν, ακόμη άριστερότερα και κολλητά άπλώνεται ή κυρίως πόλις του Μόντε Κάρλο—τα λοιπά τριγύρω άνήκουν εις την Γαλλίαν.

—Και πύ είναι το Καζίνο; ηρώτησε ο Ιταλός με ξαφνικό ενδιαφέρον.

—Τό μεγάλο άσπρο κτίριο με τούς δυο πύργους μπροστά στη θάλασσα στη δεύτερη άριστερά χερσόνησο. Βλέπετε και τόν μεγάλο δρόμο που κατεβαίνει απ' τα βουνά και μπαίνει στην πόλι του Μόντε Κάρλο μεταξύ τών δυο χερσονήσων του άνακτορου και του Καζίνου, ακριβώς σθάνει δίπλα στο Κοντομίν κατόπιν κλίνει άριστερά και οδηγεί διά μέσου του Παρκου κατ' ευθείαν στο Καζίνο—είναι ο δρόμος ή ύψωμένος καθώς πάει πρὸς το Καζίνο με τὰ κράσπεδα πρὸς τὰ δεξιά, ούτε φαίνεται ή παραλία του κυρίου λιμανιού με τούς δυο κυματοθραύστας.

Περὶ λύχνων άφάρ: το αυτοκίνητό μας έμπαινε στο Μόντε Κάρλο από τόν ίδιο άκριβὸς δρόμο που είχαμε το Λά-τουρμπι. Στην Βίλλα Ιννι του Βουλεβάρτου της πριγκιπισσας Σαρλότ έκρατήσαμε δωμάτια 20 φρ. μόνο το φθινόγερο με καλοριφέρ και όλα τα κομφορτι, ζεστό και κρύο νερό. Ο Ιταλός έπηρε άμέσως την επιθεώρησιν του Μόντε Κάρλο, όπου αναγράφονται οι αριθμοί τών ρουλεττών του Καζίνου και άπετραβήχθη. Ηδελε να δοκιμάση θεωρητικώς το σύστημά του. Θαυμάσια. Ηδη στις πρώτες 30 ριζιές έκέρδιζε με το σύστημά του 200 φρ. έφθαναν να περάση πλουσιοπάροχα την ημέραν του. μηχανικά λοιπόν, άλτ, τα λεπτά στην τσέπη και δρόμο ιπ' το Καζίνο. Το μυστικό του συστήματος ήτο ή συγκράτησις του έαυτού του και το σταμάτημα μόλις έφθανε σέ μία φάσι του παιχνιδιού να κερδίση 200 φρ.

—Έχουμε δυο ώρες καιρό για το δείπνο μάς φώναξε ο Γάλλος μηχανικός προσκαλέσας να έπισκεφθώμε το Κιζίνο έν σώματι. Ως τὰ τότε μπορούμε να κάνομε ένα παιχνιδάκι!

—Βλέπω είσθε όλος φωτιά! τού φώναξε ειρωνικά ο Ιταλός.

—Βεβαίως είμαι όλο φωτιά αυτό είναι το ώραίον εις την ύπόθεσιν αυτή!

Τό Μόντε Κάρλο είναι άνωτερο περιγραφή! άλλο να το ίδης και άλλο να στο περιγράψουν. Περνάει κάθε παράστασι ή κατάπληξι που δοκιμάζει κανείς αν βοεθή έξαφνα στην τσάρα της Κρέντι-Λιονέ-ένα χάμα άνοίγεται μπροστά στα μάτια. Ίδιως την άνοίει και πρὸ παντός τόν Μάη, που άνθίζουν οι πολύχρωμοι άνθώνες, το θέμα είναι μαγευτικό. Μά και τώρα το χειμώνα το κλίμα έδω είναι γλυκό και το μέρος ύπνερμο. Τώρα που βαδίζουμε πρὸς το Καζίνο είναι πλέον προχωρημένο το βραδυνό σκοτάδι. Μά τι μ' αυτό; Έμπρὸς μάς άνοίγεται ένας χώρος ωνειρώδης παραδεισιακός. Ένας πλατύς κή-

ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ

(ΜΙΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ)

πος στολισμένος με περιποιημένα άνθη και πρασινάδες. Δεξιά και άριστερά, δύο παράλληλοι λεωφόροι φέρουν πρὸς το Καζίνο ανάμεσα τους θάλλει μαλακά στρεφόμενη μία λωρίδα πρασιιάδας.

Απάνω σ' αυτή κατά διαστήματα φοίνικες, φουντωτές άναενδράδες και φυλλοσκευές καλοβούλες και κρεββατινες. Και καθένα απ' αυτά πλέκει μέσα σ' ένα μυστηριώδες φῶς τοῦ οποίου την προέλευσιν δύσκολα μαντεύει κανείς. Συνέχεια τοῦ κήπου σηκώνεται το Καζίνο οάν να είναι κτισμένο από κραταάλλινες πέτρες λάμπει μες τη νύχτα. Αυτή ή έντύπωση σχηματίζεται απ' άπειράριθμους προβολείς που είναι επιτήδεια κρυμμένοι σέ κάθε δένδρο, σέ κάθε θάμνο, σέ κάθε φυλλοσιιά. Ένας θαυμασμός μάς είχε καταλάβει.

—Κάποια μαγική έλλεις άπλώνεται άπάνω μας, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο μηχανικός. Ναι, ναί ή άνώνυμος εταιρία ξέρεει καλά τη δουλειά της. Αυτό πρέπει να καταπλήσση τόν άνθρωπο όπως το φῶς τις κουκουβάγιες... έπειτα ή μαδμήνες κουκουβάγιες ανεβαίνουν στους πύργους του Καζίνου και πέφτουν τόν καθαρό τους άέρα. Καμιά φορά πηδούν και στο κενό—άλλ' αυτό είναι ζήτητα ίσορροπίας. Πῶς; έτελείωσε κυτ' άζοντας περιέργα τόν Ιταλό.

—Μά μπορεί κανείς να περιορίσει αι εις τα μικρά κέρδη... είπε αυτός.

—Ναι βέβαια και αυτό επιτυγχάνει κανείς άκετέες φορές, μά μά φορά θ' άρχιση το ξεφύλλισμα συνεχές, χωρίς να μεσολαβήση ούτε το μικρό κέρδος, προσέξατε φίλε μου...

Είχαμε φθάσει στην είσοδο έπρεπε να πάρουμε τις κάρτες μας.

—Έχετε ύπ' όψει μας λέγει ο οδηγός μας ότι προβάλλονται δυσκολία διά την είσοδον τών πάσης φύσεως υπαλλήλων. Το Καζίνο είναι πολύ ήθικόν και δεν επιθυμεί να πέργη τα χρήματα άνωθώπων που δεν τὰ έχουν άποκτήση διά τών ίδιων κόπων τών.

Επήραμε τις κάρτες μας και προχωρήσαμε. Στο πρώτο μικρό σαλόνι της Ρενεσάνς δεν έπαιζαν ακόμη. Στο δεύτερο, τη μεγάλη αίθλη, ήταν 6 ρουλέτες και το τρέντ-ε-καράντ έν δράσει. Κόσμος πολύς όμως, κατάνυξις οάν σ' έκκλησία. Μόνον το κούλισμα της μπύλλας και ο κρότος τών έναλλασσόμενων μαρκών άκούονταν.

Ο Γάλλος μηχανικός προχώρησε στο πρώτο ταμπλό και άλλαξε για 18.000 φρ. μάρκες. «Ετοιμός» είπε «σάν τελειώσωμ τελειώνει και το άσπείο, δεν έχει άλλα!» Η Γερμανή κυρία άλλαξε και αυτή 500 φρ.

—Δεν πάει άλλο... 14 κόκκινο, ζυγά μικρά, δεύτερη γιουζίνα, μεσαία στήλη

Τό εισιτήριον, το οποίον παρέχει το δικαίωμα εις τόν κάτοχόν του να εισέρχεται ελευθέρως εις το Καζίνο και να δοκιμάξη την τυχην του.

—Ζερό... Α... Ο μηχανικός επέταξε ένα πεντοκχιλό-

φραγκο στη μεσαία ντουζίνα.
—20 μαυρο, ζυγά, μεγάλη, δεύτερη ντουζίνα, μεσαία στηλη!
Και άμέσως μία στέκα με 2 πεντεχιλι-
όφραγκα άρριβάριζε προς συνάντησιν της
πόστας του συνοδοῦ μας.

—Νά με πάρη ο διάβολος άν ξαναπαί-
ξω...σήμερα μάς φάναξε ο μηχανικός. Σας
προσκαλώ, λοιπόν εις γενναίονταιμπούσιον
με σαρμπάνια! πάμε;

—Ξυφτετε ειχα άλλην ιδέα σχηματίσει
για τόν κόσμο του Καζίνο, ειπε ή Γερμα-
νίς κυρία, δέν βλέπει κανείς εδώ παρά άρ-
χαίους, και γεροντοκόρες, που εινε λοιπόν
ή πολυτέλεια και ο πλούτος;

Μά και ο Γερμανός δέν απέλειψε νά
κάμη τās παρατηρήσεις του.

—Τότε θα έπερετε να περάσουμε στα σα-
λόν πριβέ, άλλ' έχει ή εισόδος στοιχίζει 30
φρ. άκόμη, εδω εδόσαμε εκατό δια τόν μή-
να μας και μου φαίνεται πλέον ενδιαφέρον
τό άνακατωμένο αυτό σύνολο εδω.

—Θαυμάζω, ειπε, την αδιάφορο έκφρα-
σι όλων αυτών των ανθρώπων. Ενόμιζα
οτι θα έβλεπα χωρά φαγωμένα από τό πά-
θος του παιγνιδιού πρόσωπα, άλλ' αυτοί οι
άνθρωποι κάνουν σαν νά τους φέρην άνια
τό παιγνίδι.

—Περιμένετε και θα ιδήτε πολλά. Γενι-
κώς όλοι οι παίκται κάνουν τόν αδιάφορο.
Τό αντίθετο θα τους έκανε γελοίους. Άλ-
λά πίσω απ' αυτά τα πρόσωπα ένας θεός
ξεύρει τι κρύβεται.

—Δέν φαντάζομαι νά συντηρηται τό
Καζίνο από τούς μικρούς αυτούς ανθρώ-
πους, ειπε ο Ιταλός, πολλοί απ' αυτούς
φαίνονται νά κερδίζουν εδω μία καλή ζωή

—Ας πηγαίνουμε τώρα και άς άφίσω-
με τις φιλοσοφίες έχουμε καιρό.

Ο Ιταλός δέν ηδέλησε νά μάς άκολου-
θήσιν στο ταμπούσιον.

—Θά μείνη νά μελετήσιν τό σύστημά
του. Νά μου τόν θυμόσατε αυτόν τόν δυ-
στηχά και πτωχό άνθρωπο κάποιος τόν έ-
χει πάρει στο λαιμό του—υπάρχουν γύρω
στά καζίνα πολλοί παληάνθρωποι που
ζούν πουλώντας τά διάφορα αυτά συστή-
ματα. Οτι νά τού πητέδεν γλυττώνει:

Σέ δύο ημέρες τό γερμανικό ζευγάρι
μάς άποχαίρετ'ε φυσικά στο μεταξύ τό
πεντακοσάριο της κυρίας ειχε φθάσει αι-
σιώς τις 2000 φρ.—χασούρα!

Τι άλλο; νά παίζης, νά παίζης! Για νά
κερδίσης... και όλο νά χάνης... νά χάνης
όλα... ψάχνεις έπειτα νά βρής κανένα γνω-
στό... ζητάς, ύποχρεώσεαι και άρχίζεις
πάλι τη τραγωδία εκ νέου. Δέν βρίσκεις
μία μέρα έν τάξει στο ξενοδοχείο σου,
ξευτελίζεσαι... και όμως— ώρκιάσθης νά μη
ξαναπαίξης μά... μόνο για σήμερα!

Την άλλην μέρα πληροφορείς πάλι έχει
πού άκούς. Κάνει τό παιγνίδι σας κύριοι!
Καμμία φορά σάς μειδιά ή τύχη στο Σαλόν
Ποιβε και σās πληροφορεί, έτσι φυσικά και
γνωριμα μία άφηρημένη οδαλίσκη με μά-
τια άνήσυχα που μπορεί μέσα της νά κα-
ταποντισθής. Πούθε ποιός ξέρει...—Βάλτε
μου 500 φρ. στο κόκκινο!

—Βάλτε μου 500 φρ. στο κόκκινο!
Τά κερδίζεις... τ' άφίνει...πάλι κόκκινο
κι' άλλη μία φορά κόκκινο... μά δε παίζεις
καλά παιδι μου όλο κόκκινο θάρχεται;
όλο κόκκινο!...δέν πάει άλλο, 2 μαυρο...
τέλος! Πέρασαν οι ημέρες. Τά 18000 φρ.
έχουν τοποθετηθῆ καλά! Και ο Ιταλός
πως νά πηγαίνει με τό σύστημα;

—Σάν παραπολύ κράτησε αυτό τό σύ-
στημα! μου έλεγε ο Γάλλος μηχανικός, ο-
ταν καθίσασε στο αυτοκίνητό του για νά
φύγουμε πάλι μαζί.—Ποιός ξέρει!...

Μαδανάπομακρυνθήκαμε λίγόν έπιδεμε
άπάνω στον Πύργο άχαιρονόμη άπελπιστικά.

—Α! νάτος πέρνει τόν άέρα του, όπως
του τό προείπα. Ποιός ξέρει τώρα τι δράμα
παίζεται πίσω από τά παρασκήνια του
φτωχού αυτού ανθρώπου. Τόσο άπλοικός
άνθρωπος!

—Νά βάλουμε την τετάρτη;
—Ναι, ναι, νά φύγουμε...

—Πολύ μάς άνέχθηκαν...Πόσες έχει ο
μήνας;
—19.
—19 μόνο;
—Μόνο!

ZAK EISTAIN

ΕΝΑ
ΥΠΕΡΟΧΟ
ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όταν ο Λόρδος Τάνκρεδ εγκατέλειψε
τό σπίτι του φίλου του επήγε κατ' ευθεί-
αν στο σπίτι του και κάθησε σε μία πολυ-
θρόνα σκεπτικός.

Ειχε φερθῆ σαν μικρό παιδι—σαν τρελ-
λός, ναι, μά δέν έλυπετο γι' αυτό και δέν
μετανοούσε για τήν άπερίσκεπτη στάσι του.
Τόν ειχε ωθήσει προς αυτό μία δύναμις
μία άκατανίκητη δύναμις που δέν μπορού-
σε κι' αυτός νά εξηγήσῃ.

Ποιά θα ήταν ή ζωή του στο μέλλον
μ' αυτή την άγνωστη γυναίκα;

Πάντως ή ζωή άρχισε νά παρουσιάζη
γι' αυτόν ένα ενδιαφέρον που έπαιζε
ζεάλλοτε, όταν τόνέκουραζε γιατί ήταν μο-
νότον και όμοιομορφη μέχρι άπελησίας.

Προς τό παρόν έπρεπε ν' άναγγείλῃ
στην μητέρα του, την αδελφή του Δουκός
Γλαστούπερ, πως ειχε άρραβωνισθῇ με
την κόμισσα Σούλσκυ την άνηψιά του
Μάρκρετ.

Εσκέπθηκε όλες τις γυναίκες που ειχε
άγαπήσει, ή μάλλον που ένόμιζε πως ειχε
άγαπήσει. Η δυο τελευταίες περιπέτειες
του ήταν ίσως ή σοβαρότερες, ιδίως ή πε-
ριπέτειά του με την Λάρα Χάιφορ. Εδύ-
πως ειχε κόψει όλα αυτά τά δεσμά και
ήταν τώρα ελεύθερος.

Έπειτα έσκέφθηκε εκείνη, που τόν ειχε
γοητεύσει με μόνη την εμφάνισί της με την
μαγική και εκπληκτική όμορφιά της. Την
Ζάρα Σούλσκυ, που σε λίγες μέρες θα
όνομαζόταν Λαίδη Τάνκρεδ! Τι έκλυστηκή
γυναίκα! Τι ευτυχία θα ήταν γι' αυτόν
νά της μάθη πως άγαποῦν...γιατί βέβαια
μία μέρα θα τόν άγαποῦσε μοιραίως. Πως
εδέχτο νά γίνῃ γυναίκα ενός ξένου, ενός
ανθρώπου που δέν έγνώριζε καν έξ' ύψεως.

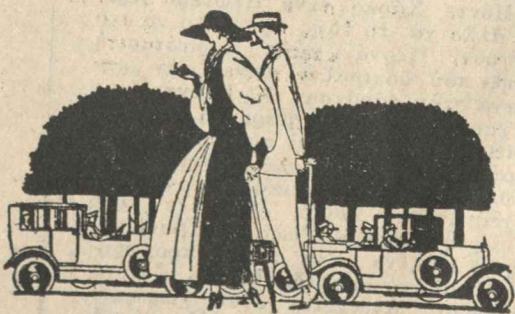
Φαινόταν τόσο ψυχρά... Ήταν όμως δυ-
νατόν νά είναι ψυχρά, μ' αυτά τά φλογε-
ρά μάτια, που έφωτίζαν τό λευκό πρόσω-
πό της, μ' αυτά τά φλογερά μαλλιά που
της έκαναν ένα πλαίσιο μοναδικό στον
κόσμο.

Εκάθησε στο γραφείο του και έγγραφεν
εις την μητέρα του αυτό τό γράμμα.

«Άγαπητή μου μητέρα,

Σου άναγγέλλω μία είδησι που θα σ' ευ-
χαριστήσῃ, όπως έλπίζω. Απεφάσισα νά
παντρευτώ. Η μηνηστή μου είναι κόρη του
Μπρίς Γκρέυ, αδελφού του στρατηγού Γκρέυ
που απέθανε πέρσι, και χήρα ενός Πολο-
νού, όνομαζομένου Λάντισλας Σούλσκυ.
Η μηνηστή μου όνομαζεται κόμισσα Σούλ-
σκυ (δέν ένεθυμώτο και τό όνομά της!)
Είναι επίσης άνεψιά του Φράνσις Μάρκρετ.
Είναι ώραιότατή και έλπίζω νά σου άρέ-
σῃ. Σε παρακαλώ νά με συνοδεύσης αι-
ριο στο σπίτι της. Θα έλθω νά προγυμνα-
τίσω μαζί σας στας δέκα.

Δικός σου ΤΑΝΚΡΕΔ

Η υπερήφανη αυτή Άγγλίσ κυρία
νόησε οτι έπρόκειτο περί σοβαρής έπι-
λής, όταν είδε την ύπογραφη. Συνή-
γιστος της υπέγραφε μόνον: «Ουίλιαμ
Τρίστραμ». Ακούμπησε τό κεφάλι της
μαξιλάρι και έκλεισε τά μάτια της. Τί
τρενε τόν γυιό της μά ήτο πρό παντός
κυρία του κόσμου και έδινε μεγάλη
μασία στην κοινωνική της θέση.

Ο Τρίσταμ ειχε πειά περσάνη την
κία των τρελλών αισθημάτων—οτι έπεί-
χε κάποιος ισχυρός λόγος που τόν έπεί-
να νά κάμη αυτό τό συνοικείο. Τόν έπεί-
ζε τόσο καλά όταν ήταν έρωτευμένος. Τί
λευταίως δέν ειχε δώσει δείγματα γυ-
λας—για την Λαίδη Τάνκρεδ ο ένας
ένα είδος τρελλας. Δέν ειχε δώσει
τά συμπτώματα, που προδίδουν ένα
τεμμένο άνθρωπο από τόν καιρό της
Χαίφορ.

Τότε ήλθε στο νοῦ της ο Φόρτς Μάρ-
κρετ. Ένας στεναγμός άνακουφισ-
φυγε από τά χείλη της. Ήξερε και τον
μυθώδως πλούσιος. Μά ο Τρίσταμ
ταν άνθρωπος νά θυσιάσῃ γι' αἱμα-
Λοιπόν;

Ο Τρίσταμ ήταν ένας υπερήφανος
πρακτιήρ, ένας άνθρωπος που έπαιζε
εαυτό του και τās αρχαίος παρθε-
οικονομίας του. Δέν ήταν ικανός νά
ληθῆ για χρήματα!

Τότε ποιός ήταν ο λόγος αυτού του
νοικισίου. Σε λίγο θα έμάνθανε
ίδιο τί συνέβαινε. Τόν έπεριμενε
λη άνυπομονσία. Έκτύπησε τό κε-
και ειπε της καμαριέρας.

—Είδοποιήσε τις δεσποινίδες νά
θοῦν και νά έλθουν εδω.

Σε λίγο οι αδελφές του Λόρδου
κρεδ ελτήλουν εις τό δωμάτιόν της.

—Καλημέρα μαμά!

Ήταν δύο ώραια και ή ροσέρ κα-
με έανθά μαλλιά και άγγιζόν τό
φιάς. Έφίλησαν τή μητέρα τους και
ήσαν και οι δύο στο κρεβάτι της.
γι' αυτές μία πανία ευκαιρία νά
μητέρα τους έτσι. Ποτέ ή Λαίδη Τάν-
δέν παρουσιάζετο εις κανένα άν έ-
ντυμένη και κτενισμένη.

Ο αδελφός σας Τρίσταμ άρραβων-
σθηκε, ειπε ή Λαίδη Τάνκρεδ και
εις τά κορίτσια την έπιστολή του αδελ-
του.

—Αλήθεια, ειπαν συγχρόνως και
δύο αδελφά.

—Ναι. Η μηνηστή του όνομαζόταν
μησσα Σούλσκυ. Είται ή άνεψιά του
κυρίου Μάρκρετ που μπαίνει διαρκώς
μέση.

Η Λαίδη Τάνκρεδ ειπε αυτά τά λό-
με κάποια περιφρόνησι έλαφρά. Ο Μάρ-
κρετ δέν άνήκε στην ύψηλή άριστοκρα-
του Λονδίνου, και έπομένως δέν ήτο
σειράς της. Γι' αυτό δέν ένέκρινε τό
κρητικό κόρτε που έκαμε εις την
της Έθελρйда.

—Αλήθεια! επανέλαβεν ή Αιμιλία.

—Τι χαρά! ειπεν ή Μαίρη.

—Την γνωρίζεις; Την συνήντησες πο-
—Εινε όμορφη;

—Δέν την γνωρίζω ούτε και έξ' ύψους.
Κανείς από μάς δέν την είδε ποτέ. Είπα
δέν θα έμενε εως τώρα εις τό Λονδίνο.
Υποθέτω πως ο Τρίσταμ θα την συνή-
τισσε εις την Σκωτία ή άλλοι, ίσως
Παρίσι, όταν επήγε εκεί τόν παρ-
Οκτώβριο.

ΜΑΤΙΚΟΝ

ΤΗΣ
ΑΓΓΛΙΑΣ
ΕΛΙΝΟΡ
ΓΚΛΗΝ

—Πως ήθελα νά την δω! ειπε ή
Μαίρη πολύ χαρούμενη.

—Είναι νέα; ήρώτησε ή Αιμιλία.

—Ο Τρίσταμ δέν μάς δίνει αυτή την
πληροφορία. Μάς λέει μόνο πως είναι ώ-
ραία.

—Τι χαρά! ειπαν συγχρόνως τά δύο
κορίτσια αυτό δέν τό περιμέναμε.

—Δέν τό περιμέναμε καθόλου ειπεν ή
Λαίδη Τάνκρεδ με ένα στεναγμό. Άλλά ο
Τρίσταμ είναι φρόνιμο παιδί. Δέν είναι δυ-
νατόν νά μην είναι καλή ή έκλογή του.
Η γυναίκα που έδιάλεξε θα είνε βέβαια
άξία έκτιμήσεως. Πρέπει νά έτοιμασθῇτε.
Τό άπόγευμα θα πάμε νά της κάμωμε μία
έπίσκεψη. Ο Τρίσταμ θα έλθῃ σε λίγο.
Νά πάτε στο δωμάτιό σας γιατί θέλω νά
μείνω μόνη μαζί του. Θέλω νά τοῦ μι-
λήσω.

—Τά κορίτσια που ήταν έτοιμα νά ά-
πευθύνουν στη μητέρα τους και τόν αδελ-
φό τους χιλιάδες έρωτήσεις, άναγκάστη-
καν νά άποσυρθούν, αφού έφίλησαν τή
μητέρα τους, έπληξαν κατ' ευθείαν στο
ματίο όπου ζούσαν και έμοιάζοντο τις
χαρές και τις μικρές λύπες των.

ΠΕΖΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Μόλις δέν εισαι πιά κοντά μου, Άνθού-
λα, βλέπω τή Μελαγχολία νά με πλησι-
άζη σιγά-σιγά. Έρχεται πάντα χωρίς πεί-
σματα, έρχεται και με παίρνει έπειτ' από
σένα στην άγκαλιά της. Άντι για τό πρό-
σχαρο γέλιο σου και την πειραχτική φω-
νή σου μου χαρίζει τό χείδεμα των μεγά-
λων μωβ ματιών της και τό σιγατό γέ-
λιο της. Και διαδέχεται ή μία την άλλη στην
άγκαλιά του ίδιου έσπασού.

Όταν δέν εισαι σιμά μου ή Μελαγχολία
μόνο ψιθυρίζει στ' αυτί:
«Θλίβεσαι γιατί δέν ξέρεις τί κάνει
τώρα που εισαι μακριά σου; Και φοβάσαι
μην είνε μ' άλλον; Σόπα. Συχώρεσε την,
είνε άβουλή όπως κάθε γυναίκα, κι' όπως
κάθε γυναίκα, στην καρδιά της σφουρίζει
τόσο όμορφα τό φειδί της άμαρτίας!...

Γι'οτι νά παραπονέσαι; Αδὴ είνε ή
μοίρα των ανθρώπων έρωτων. Παρηγο-
ρήσου με τά χλωμά μου χρουάνθεμα. Εγώ
σοῦ φέρνω τή φθινοπορινή γαλήνη, τό
μυρό των λουλουδιών που πεθαίνουν, τή
θερμή πνοή που ναγουρίζει και ξεκουρά-
ζει. Σου προσφέρω τόν διάφανο πέπλο μου,
όχι για νά βλέπεις μεσ' απ' αυτόν τή μα-
ταιότητα των πραγμάτων και τή γυμνια
των όρκων, αλλά για νά κρύβωνται απ'
τά μάτια σου ή άσχημιές του κόσμου.

Είμαι ή Βασίλισσα της χώρας όπου
πάντα βασιλεύει τό βραδυνό. Φαμπόφορο,
είμαι ή γλυκειά παρηγορήτρα των θλιμ-
μένων, είμαι εκείνη που σοῦ λέει: Μάθε
ν' άρχισαι στα ώραια φέμματα, γιατί
οι αλήθειες της ζωής είναι πάντα μικρές
κι' άσχημες». Σ' έμένα καταφεύγουν όλοι
έπειτ' από κάθε χαρά. Γι' αυτό δέ ζηλεύω
για τις χαρές σου. Γι' αυτό έχομαι πάντα
σιμά σου, μόλις ή άλλη σ' άφῃνει. Και σὺ
όμως τό θέλεις νάρχωμαι, μόνος σου θέ-
λεις νά μελαγχολής. Γιατί; Γιατί την
άγαπάς».

ΔΑΤΡΕΙΑ

Πήρες την καρδιά μου, πήρες τή ζωή
μου.

Οι χαραυγές, κι' οι μέρες μου, κι' οι νύ-
τες μου είνε δικές σου, κι' εισαι ή χαρά
μου κι' ή μελαγχολία μου, άνάλογα με την
αίσθησή ή γλυκειά έκφρασι της ματιάς
που μου ρίχνεις.

Δέ μου μένει τίποτε απ' οτι ήμουν πρώ-
τα. ο έγωϊσμός μου έχει λυγίσει, κάτω απ'
τά λεπτοκάμωτα πόδια σου' έξοχι-
σα την πορφύρα των αισθημάτων μου, για
νά τυλίξω ολόκληρη τή καρδιά μου με τόν
έρωτά σου κι' έσπασα τό δάκρυνο διάδημα
των πόνων μου για νά κρεμάσω τά δια-
μάντια του—άνάξια στολίδια—στης μου-
κλεις των μαλλιών σου, γλυκειά Μινιόν.

Τά λούλουδα του άνθους που της ψυ-
χής μου δέ μοσκοβολάν πια, παρά μόνο
σάν δανείζονται τό μυρο της πνοής σου,
και βλέπω ν' άνοίγουν χίλια πλουμιστά
ρόδα εκεί που πεθαίνει ένα στο στήθος
σου, λιγοθυμισμένο απ' την ήδονή που του
χαρίζει με την έπαφή της ή χνουδάτη σάρ-
κα σου.

Ο άπέραντος κόσμος, με τις θάλασσες
και τις πολιτείες του είνε για μένα τό
βασιλείο σου, γιατί οι πόδοι σου είνε βα-
σιληάδες μου κι' οι επιθυμίες σου θεοί
μου.

Και σ' αγαπώ, σ' αγαπώ και σ' αγαπώ...

Κόκκινες Κρίνες

ΓΙΑΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΑΣ

—Πως κύριε! Σηκώσεσθε και φεύγετε έ-
στη στιγμή ακριβώς που τραγουδάει ή κόρη
μου;
—Μά... φαντάζομαι οτι γι' αυτό τραγου-
δάει!

ΖΑΚ ΕΙΣΤΑΙΝ

ΓΕΛΑ ΟΠΩΣ ΓΕΛΩ...

Γελάς; —Α! τί καλά που κάνεις και γελάς.
Κι' εγώ γελώ κι' όλα γελάνε γύρω;
ή νύχτα... ο ουρανός... τά ρόδα που μαρά-
[θηκε
και χάθηκε τ' άναλαφρό τους μύρο...

Οι δρόμοι... όλα πέρα ως πέρα συναισθά-
[νονται
την ευτυχία σου ίσως... τή χαρά σου
τή νέα ζωή που κυβερνάει τις αισθήσεις
σου.
Τις νέες άναλαμπές, τούς θαυμαστές σου.

Τά μάτια σου πειά δέ με μαγνητίζουνε
κι' ούτε με τυραννούν τά πείσματά σου.
Κάθε καινούριο με τραβά... την άλλαγή ά-
[φήνει
μ' άρέσει νά σπουδάσω στην καρδιά σου...

Δέ σ' αγαπώ! Δέν τό πιστεύεις; Σε βαρέ-
[θηκα.
Όλο τά ίδια και τά ίδια μ' έκνευρίζουν.
Ναι, σοῦ τό λέω καθαρά αυτά τά χείλη σου
άλλα ρόδα τώρα πειά δέ μου θυμίζουν.

Δέν εισαι ή ίδια που με έρωτινες σε έκστασι,
σ' όνειρων ίλέλαγα πλατεία...σε ίκεσίες...
Άλλαξαν όλα σου θαρρείς... οί πως μου
[φαίνονται!
Μ' αυτές σου τις τριμμένες φαντασίες...

Όσο κι' άν θέλω νά κρατήσω την άνάμνησι
άέκρια μέσα στην ψυχή μου και τόν πόθο
δέν εμπορώ! Άλλάζει τόσο τό φτεσιόσιδι
[σου.
Κ' όσο γελώ τόσο περισσότερο τό νοιάζω.

Μία ιστορία κοινή ήταν ή άγάπη μας
Μία ιστορία κοινή... γιοματη ψέμμα...
Με τις ρομαντικές βραδιές... τό σεληνόφωτο
τις βουβές ίκεσίες σ' ένα βλέμμα.

Μία ιστορία που τόσο μάς έμέθυσε!
—Άπαγογή... Άστυνομίες... όρκου... άρρα-
[βώνες...
Σ' ένα μπαλκόνι μεθυσμένοι όνειροπόλοι,
Τόσα και τόσα π' άντιγράφουν οι αιώνες...

Και κάτι λόγια... Κάτι λόγια μελιτοτάλαχτα
αυτοθυσίες και ταξείδια στη σελήνη...
Σκηνοθεσίες ρεζίσιζ στην σκηνή άφάνταστη.
Ότ' ή άγάπη στην υπόθεσι της κλείνει...

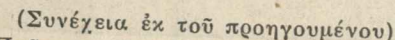
Ναι, τέτοια ήταν... Τέτοια ή άγάπη μας...
Κι' ο γάμος θάταν ο έπιλογος...—Αλήθεια!
Μά τώρα, γέλα όπως γελώ!... Όλα τελειώ-
[σαν...

—Δέν διαρκεί πολύ κάθε συνήθεια...
Κώστας Στ. Κεφινιώτης
.....

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Ο έρως, όπως και ο θάνατος, ίσοπε-
δώνει τούς ανθρώπους.
—Είνε δύσκολο σε δυο συζύγους νά
ζήσουν άρμονικά, άν δέν κάνουν άμοιβαίες
ύποχωρήσεις.

Δέν είνε δύσκολο νά βρής μία καρ-
διά πιστή σ' ένα σῶμα άπιστο.
—Ο πιο σπάνιος απ' όλους τούς έρω-
τας είνε ο άγνός έρως.
—Η γυναίκα που σου παραδίδει τό
στόμα ειν σαν νά σοῦ τά έχῃ παραδώσει
όλα.

Ὁ Παῦλος ἔκρινε καλὸ νὰ μὴν ἐπιμεί-
νη. Κι' αὐτὸ ἔκανε τῆς ὑποψίης τῆς Φλώ-

Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ Λέλα ἀπέφευγε
οσοι μπορούσαν τὴ συχνή ἐπαφή μετ' τὴ Φά-
ω. Ήταν ἡ γυνίκα τοῦ της εἶχε κλέψει,
στο καὶ χωρὶς τὰ του ξέρει, τὸν ἀνδρα
τοῦ ἀγαποῦσε. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ βλέπει
εἰς σκηνὴς τῆς εὐτυχίας της, στὴν ἀγκα-
λιά τοῦ Παύλου.

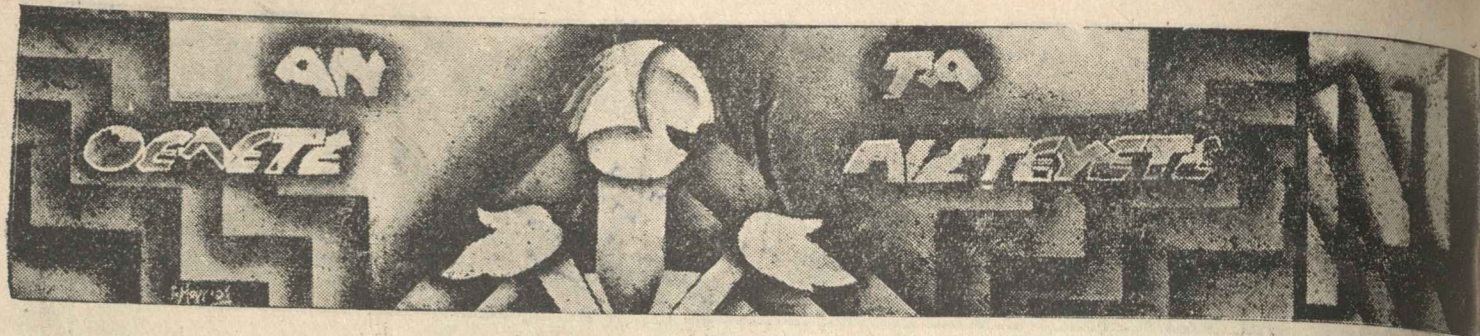
11-10-1941

ΙΟΑΝΝΑ Δ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ
1 ΛΤΡΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΑΧΥΔΕΛΙΑ
ΙΟΑΝΝΑ

23

του τῆς εἶχαν σπάσει δυο πλευρά.

Η ταχύτης του...Σαλιγκάρου

Ένας σοφός φυσιοδίφης, ο δόκτωρ Τζόνσον, από την Γλασκώβη, προικισμένος και αυτός με μεγάλην ύπομονή, ήθελε να εξακριβώσει την ταχύτητα του...σαλιγκάρου. Έπηρε λοιπόν, ένα σαλιγκαρόν και τον έβαλε εις ένα γυαλί. Έπειτα από λεπτομερείς παρατηρήσεις πολλών εβδομάδων, ο άγγλος σοφός εξηκρίβωσε ότι ο σαλιγκαρός κινείται με ταχύτητα 1600 μέτρων εις δύο εβδομάδας! Θεωρητικώς έννοείται, διότι άλλως ο άτυχης σαλιγκαρός διά να διατρέξει τα 1600 μέτρα εις δύο εβδομάδας θα έπρεπε να κινήται νυχθημερόν...

Η πυξίς

Αι ιδιότητες της μαγνητικής βελόνης να δείχνει πάντοτε τον βορράν, ήσαν άγνωστες εις τους αρχαίους οι οποίοι συνεβόλευοντο τα άστρα και ειδικώς τον πολικόν άστέρα προς άνευρεσιν των σημείων του ορίζοντος. Έν τούτοις οι Κινέζοι χίλια έτη πρό Χριστού έγνώριζον την χρήσιν της πυξίδος. Αυτοί έδίδαξαν την χρήσιν της εις τους Άραβας και αυτοί την μετέδωσαν εις τους ανατολικούς λαούς από τους οποίους μετεδόθη εις την Δύσιν κατά την έποχην των σταυροφοριών, και άποτελεί έκτοτε σπουδαιότατον και άναπόσπαστον όργανον διά κάθε πλοίον ή πεζοπόρον έρευνών.

Οι μεγαλύτεροι σεισμοί.

Οι μεγαλύτεροι σεισμοί του κόσμου είναι ο τελευταίος σεισμός της Ταϊνίας, και ο σεισμός της Σικελίας. Είς όλίγα δευτερόλεπτα κατεστράφη όλόκληρος ή πόλις Κατάνη και 49 χωρία, έφονεύθησαν δέ 60.000 άνθρωποι. Έπειτα έρχεται ο σεισμός της Κалаβρίας του 1783 κατά τον όποιον ή θάλασσα άνήλθεν εις την ξηράν και έπνιξε 2.000 ανθρώπους, έφονεύθησαν δέ έκτός αυτών και περί τας 12.000 ανθρώπων.

Ένας πρωτότυπος νόμος.

Υπάρχουν νόμοι περίεργοι. Ο περίεργότερος όμως είναι ο κατωτέρω, που έφηφίσθη από την Βουλήν, έδημοσιεύθη εις την έφημερίδα της Κυβερνήσεως και έχει ως έξης άν άγαπάτε:

«Όποιάδήποτε παρασύρει εις γάμον άρρενα ύπήκοον της Α. Μ. του Βασιλέως, έξαπατώσα αυτόν με κοκκινάδι ή με φτειασίδι, με μυρωδιές, με ψεύτικα δόντια, ή με ψεύτικα μαλλιά, με ψηλά τακούνια, ή με χορσέ, θα καταδιώκεται επί μοιχείας, ο δέ γάμος θα κηρύσσεται άκυρος.»

Άλλά ως μη άνησυχήσουν αι άναγνώστρια! Ο νόμος αυτός έφηφίσθη κατά το 1770, όχι δέ υπό της Έλληνικής Βουλής, ή όποία ήτο άνύπαρκτος τότε, αλλά υπό της Γαλλικής.

Σύλλογος «ώφελίμων γυναικών»

Αι γυναίκες που άποτελούν τον άνωτέρω σύλλογον, έχουν, αλήθεια, κάθε δικαίωμα να ονομαστούν «ώφελιμοι γυναίκες». Περί αυτού, άλλως τε, μπορείτε να κρύνετε εύκολώτατα και οι ίδιοι. Τα μέλη του έν λόγω συλλόγου, ό οποίος έχει ίδρυθή εις την Άγγλιαν, όσάκις έχουν διαθέσιμον καιρόν, επισιτοώνουν τα ένδύματα των άγάμων, προσέχουν τα παιδιά των πολυμελών οικογενειών, βοηθούν της νοικο-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

κυρές εις τα ψώνια και τέλος βγάζουν περίπατο τα σκυλλιά!

Έδρα του έρωτος τὸ σιγκῶτι!

Μήν εκπλήτθεσθε. Φαίνεται ότι ή παλαιά προκατάληψη, ότι έδρα του έρωτος είναι ή καρδιά, άπεδείχθη έσφαλμένη. Η καρδιά, κατά την γνώμην του Άμερικανού γαιτρού Δρος Άς, δέν παίζει κανένα ρόλον εις τα ζητήματα του έρωτος. Τα πειράματα, τα όποια ένήργησε ούτος επί χιλιάδων προσώπων, απέδειξαν πλήρως, ότι ο έρως κατοικοεδρεύει εις τὸ... σιγκῶτι.

Κατά τον κ. Άς, όταν τὸ σιγκῶτι λειτουργεί άσχημα τότε ο άνθρωπος είναι ψυχρός και άδιαφορεῖ διά τὸν αίσθηματισμόν... Άντιθέτως, όταν τὸ σιγκῶτι εύρίσκεται έν καλῇ καταστάσει, τότε είναι γεμάτος τρυφερότητα.

Και κάτι ακόμη χειρότερον: Τὸ σιγκῶτι λειτουργεί καλά ή άσχημα άναλόγως της καλῆς και έπαρκούς τροφῆς: την όποιαν τρώγει ο κύριός του! Συνεπώς τα λεγόμενα ότι υπάρχουν άνθρωποι, οι όποιοι τρέφονται μόνον με έρωτα είναι καθάροι θρύλλοι...

Περιεργίαι προλήψεις

Εις τας φυλάς των άγρίων συναντώνται συχνότατα αι περιεργότεραι προλήψεις. Ούτω εις μίαν φυλήν των Ίνδιων, την φυλήν των Ρατμά, πιστεύεται ότι ήμπορούν να προκαλέσουν βροχήν με ένα περιεργον μαγικόν τρόπον. Ο μάγος, διότι αυτός άναλαμβάνει να προκαλέση την βροχήν, κρατά τον βοηθόν του άναπόδα, κατόπιν τον τραβάει διαρκώς με τὸ σχοινί, τὸ όποιον έχει περάσει από τους ώμους του. Η διαδικασία αυτή εξακολουθεῖ μέχρις ότου ή συνεφιάση ο ούρανος και έπικείται βροχή ή έξαντληθῇ ο βοηθός, ο όποιος όχι σπανίως πεθαίνει επάνω εις τα περιεργα αυτά πειράματα. Οι κάτοικοι της φυλής των Ρατμά, δικαιολογούντες τὸ έθιμον τοῦτο, άναφέρουν πλείστας περιπτώσεις καθ' ός ή εφαρμογή αυτού έπρόκαλεσε βροχήν.

Η Άγγλία κινδυνεύει

Και ο έχθρός της αυτήν την φράν είναι ο φοβερώτερος από όσον έγνώρισε ποτέ ή γηραιά Άλβιών: είναι ή θάλασσα. Όπως βεβαίον τὸ επίσημον όργανον του Άγγλικού όκεανογραφικού ίνστιτούτου, ή θάλασσα κατατρώγει κάθε χρόνο είκοσι πόντους γης από τας άγγλικάς ακτάς. Εάν ή όρεξι της...δέν μεγαλώση τρώγοντας, μετά μερικά εκατομμύρια έτών ή Άγγλία θα έχη καταβροχθισθῇ από τα κύματα.

Όταν χηρέψουν τα πουλιά

Τι κάνουν τα πουλιά του ούρανού άμα χηρέψουν; Ίδού τι λέγει επί του λεπτού αυτού ζητήματος ένας Γερμανός φυσιοδίφης: «Η στάσις των, λέγει, διαφέρει άναλόγως της ιδιοσυγκρασίας των και της άγάπης που είχαν στον μακαρίτη. Άλλα δείχνουν στην άρχή πολύ μεγάλη λύπη, έπειτα όμως, όπως και οι άνθρωποι, παρηγορούνται και ξαναπαντρεύονται. Άλλα δέν μπορούν να επιζήσουν του χωρισμού.

Άναφέρεται ούτω ή περίπτωσις ενός κωκυτός, ο όποιος, όταν κυνηγοί του έσπασαν τὸ ταίρι, εκούρνισσε εις ένα δέντρο πλησίον του τόπου, όπου είχε συναντήσει σύντροφό του και έμεινε εκεί άκίνητος επί όκτω ήμέρας έως ότου άπέθανε εις πείνης.

Μία πρωτότυπος στατιστική.

Κάποιος Ίταλός έκοιμε μία στατιστική πολύ περιεργή και πρωτότυπη επί της, τη στατιστική του φιλήματος. Όσο δέ τί γράφει: «Κατά τον χρόνον της αντείας ο μνηστήρ δίδει στη νύμφη του από 20 έως 30 φιλήματα κατά μέσον όρον διότι δέν μπορεί να υπολογισθῇ άκριβώς ο άριθμός. Τὸ πῶτον βράδυ του γάμου φιλήματα άνέχρονται εις τρεις χιλιάδας άριθμὸς των φιλημάτων εις 10 ής 20 τον πρώτον μήνα του μέλιτος φανερώνεται πενήντα με έξήντα χιλιάδας! Από τὸν πρώτον μήνα ή ήμερησία άναλογία κατὰ πῶτον έτος του γάμου είναι 50 φιλήματα.

της πρώτης δέ τριετίας φθάνει ο αριθμός άριθμὸς των φιλημάτων εις 10 ής 20 κατὰ μέσον όρον. Από τὴν τριετίαν κατεπέπειτα δίδονται 10 φιλήματα ήμερησίως, άμα φθάσωμεν στην πρώτη ήμετιαν έχομεν 4—5 φιλήματα ήμερησίως. ταλήγομεν δέ μετά την πρώτην δεκαετασίαν με μέσον όρον ένα φιλή κατ' ήμερίαν.»

Τώρα, κατά πόσον ή στατιστική αυτή άνταποκρίνεται προς την αλήθειαν, εἴτε άγνοωσιν.

Συναγωνισμός ψευτιάς

Δυὸ διάσημοι ψευτές Άθηναίοι στήνουν γιά μερικούς πού μοινοῦνται τις νέες των ζώων.

—Έξω έναν πού μιμείται τόσο καλά τη φωνή του κόκορα, ώστε όλες οι πύες της γειτονιάς μαζεύονται γύρω του.

—Άμ πού ν' άκούσης ένα φίλο μου πού, μόλις κάνη κικιρικου... ο ήλιος θύγει!

Καλημερίσματα

Ένας μονόφθαλμος συνήντησε τρία ράματα στο δρόμο έναν καμπούρη. Καμιά να τον πειράξη, του ειπε:

—Πολύ πρωί φορτώθηκες, φίλε μου! —Μπά! άπήντησε ο καμπούρης έτοιμότητα. Νομίζεις πως είναι πολύ πρωί, πού δέν άνοιξε ακόμα παρά μόνο το ένα ποτάμιο του προσώπου σου.

Φιλόπενος δηπρέτρια

Η Μαριώ από την Άνδρο, προκειμένη να προσληφθῇ ως καμωρία σ' ένα σπίτι, έξεθεσίαζε την εργατικότητά της στη μάλουσα κυρία της.

—Νά σκεπτήτε μονάχα πως στο άλλο σπίτι πού ήμουνα ως τώρα καθ' έξαστην πρωίαν πριν ακόμα ξυπνήσουν τ' άρσενικά, είχα κιόλα σκουπίσει όλα τα δωμάτια και συγγυρίσει όλα τα κρεβάτια!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο πατέρας μου εις Ουάσιγκτων

Άν και είμεθα ελεύθεροι να κάμωμε ότι θέλαμε, μ' όλα ταῦτα δέν υπήρχαν μεταξύ μας, ούτε άρρογοι ούτε τεμπέληδες. Ημασταν σαν τα πουλιά που πετούν εδώ κι εκεί... Όταν ή άνδρες δέν είχαν τίποτε να κάμουν πήγαιναν στο κυνήγι γιά να μάς προμηθεύσουν τροφή. Η γυναίκες, εργάζονταν στο σπίτι, κατεργάζονταν δέρματα, μαγείρευαν ή έπαιζαν διάφορα παιχνίδια. Ποτέ δέν φλυαρούσαν.

Όταν λιγόστευαν ή προμήθειές μας, σκηώναμε τις σκηνές μας και πήγαίναμε σ' άλλα μέρη. Έτσι μία φορά άπορασίσαμε να ξεκινήσωμε γιά τα βόρεια τη; Νεμπράσκα.

Οι προσκόποι μας, που προχώρησαν γιά να ξεετασουν τα μέρη όπου βόσκονταν τὸ κυνήγι, έπέστρεψαν λέγοντες, ότι ή πεδιάς ήταν γεμάτη από σκοτωμένους βογιάσους. Φαίνεται ότι θά τους είχαν σκοτώσει οι Λευκοί, γιατί ή Ίνδιάνοι ποτέ δέν κυνηγούσαν με τέτοια τρέλλα και άγριότητα. Έξακολουθούσαμε να προχωρούμε με την έλπίδα ότι θά συναντούσαμε άλλους ζωντανούς. Η έλπίδες μας όμως διεφύσθησαν. Η πεδιάς ήταν στρωμένη με σκοτωμένα και γδαρμένα ζώα που μόριζαν έλεεινά.

Έκεί κοντά ήσαν και ή σκηνές των Λευκών, καίωμένες από έξλα. Πολλοί από μάς έβλεπαν λευκούς γιά πρώτη φορά αλλά μάς έκαναν την χειρόστην εντύπωση. Κανείς μας δέν είχε διηγοίλλας ειδή άλλως θα σκεπτόμεθα ότι ή θεωρεία του Δαρβίνου ήτο οδμή. Ήταν βρώμικοι άνθρωποι που έμοιαζαν σαν άρκουδες, με τὸ πρόσπο τους, τα χέρια τους και τα πόδια τους γεμάτα τρίχες.

Έξω από τους καταυλισμούς τους, είχαν δεμένα σε μεγάλα δέματα, τα δέρματα των ζώων, έτοιμα γιά να τα μεταφέρουν. Αυτοί οι άνθρωποι, μάς άφαιρούσαν τα ρούχα μας και τας σκηνάς μας και άφηναν την τροφή του μάς έδιδε ο Πλάστης να σπιζῇ στη γῆ. Γιατί γιά μάς οι βόνα-σσι αντιπροσώπευαν όλα αυτά. Και γιά όλα αυτά, αυτοί θά πληρώνονταν με χρήματα, ενώ έμάς μάς πληρώναν μόνον με βρισιές. Μας φέρονταν τόσο άσχημα και άλόγητα πού νομίζαμε ότι ήσαν δαίμονες πού κατέβηκαν στη γῆ.

Όταν κατασκηνώναμε κοντά στις κατοικίες τους, ή μητέρες μας μάς φοβέριζαν και μάς έλεγαν να είμεθα φρόνιμοι, και να καθόμαστε ήσυχα, ειδή άλλως οι τριχωτοί άνθρωποι θά ήρχονταν να μάς πάρουν. Είχαν κάτι μεγάλα σιδηρένια μπα-στόνια πού έκαμαν πολύ θόρυβο. και μ' εκείνα σκότωναν τους βογιάσους μας. Έμεις τα όνομάζουμε «Μάζα-βάκα» ή «διαβολέ-μένο σίδερο». Αυτοί οι άνθρωποι δέν ένδι-αφέρονταν γιά μάς, και λίγο τους έννοιζε άν έξολωθρενόμεθα από την πεύνα και τὸ κρύο.

Από τότε άρχισε τὸ μίσος μας γιά τους λευκούς. Μ' όλα ταῦτα ποτέ δέν έπιχειρή-σαμε να τους σκοτώσωμε.

Ύστερα από λίγο καιρό άπεφασίσθη να πάγη μία έπιτροπή από τους μεγαλύτερους

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΥ

άνδρας της φυλής μας, στο Ουάσιγκτων γιά να διη τον «Μεγάλο Πατέρα». Μαζί μ' αυτούς πήγε κι ο πατέρας μου. Έβαλαν όλοι τις μεγάλες στολές τους, αλλά κανείς τους δέν ήξευρε να μιλή Άγγλικά. γι' αυτό πήραν μαζί τους κάποιον πού θά τους χρησίμευε γιά διερμηνεία αλλά κι' αυτός δέν ήξευρε μεγάλα πράγματα.

Όταν έφθασαν εις Ουάσιγκτων, οι γεροντοαστοι τους παρέδωσαν επίσημον γεύμα και τους πήγαν να έπισκεφθουν την πόλιν. Ο «Μεγάλος πατέρας» τους έδέχθη εις άκρόαση. Του είπαν τα παράπονά τους σε πολύ άσχημα άγγλικά, εκείνος όμως μ' όλα ταῦτα τους ύποσχέθη να φροντίσει γι' αυτούς.

Κατόπιν τους ήρώτησαν τι θά ήθελαν ως δώρα. Μερικοί ζήτησαν τουφέκια και σφαίρες, τους τα έδωσαν. Ο πατέρας μου ήθελε ύψηλές μπότες των κάου-μπόυ, μία ρεντιγκότα, ένα ύψηλό καπέλλο και ποκά-μιος με κολλαριστό γιακά και μανικέτια.

Αφού τους έδωσαν όλα αυτά τα δώρα, και προτού φύγουν ο Πρόεδρος Χάγιες προσέφερε σ' όλους από ένα μεγάλο άσημένιο μετάλλιο. Από τὸ ένα μέρος είχε την εικόνα του Γεωργίου Ουάσιγκτων και την ήμερομηνία 1876. Από την άλλην πλευρά ήτο ένα χέρι λευκού πού έσφιγγε τὸ χέρι ενός Ίνδιάνου και από κάτω έγραφε «Ειρήνη και Φιλία».

Τὸ μετάλλιο είχε μία τρύπα από όπου ήταν περασμένη μία κόκκινη κορδέλλα, εις τρόπον ώστε οι γενναίοι μας να μπορούν να τὸ κρεμούν στον λαιμό τους.

Κατά τὸ διάστημα της διαμονῆς του εις Ουάσιγκτων οι Ίνδιάνοι είχαν πολλές περιποιήσεις, τους ύποσχέθηκαν όλοι ότι ήθελαν, αλλά αυτές ή ύποσχέσεις ποτέ δέν εκπληρώθησαν όπως άλλωστε όλες ή ύποσχέσεις πού έκαμαν οι Λευκοί σε μάς.

Σε λίγο οι Ίνδιάνοι επέστρεψαν εύθυ-χείς με την ιδέα ότι θά τους έδιδαν όλα ότι ζήτησαν. Ο πατέρας μου ήταν ντυμέ-νος κατά τοιοῦτον τρόπον ώστε καθ' όλον τὸ διάστημα του ταξιδιού του δέν μό-ρεσε να βγάλη τις μπότες του. Όταν

έφθασε, έμεις τὰ παιδιά δέν τὸν άναγνώ-ρισαμε και τρέξαμε γιά δοῦμε ποῖος είναι αυτός ο λευκός πού μ' είχε στο σπίτι μας.

Έκεί ήύραμε τὸν πατέρα μου καθη-σμένο μεγαλοπρεπώς να διηγῆται στις γυ-ναίκες του τὸ ταξίδι του. Έμεις τὸν πα-ρατηρούσαμε από μακριά σαν ένα περίε-ργο φαινόμενο. Φορούσε άσπρα γάντια και κρατούσε και ένα μπαστούνι, αλλά μ' όλα ταῦτα διατηρούσε ακόμη τὰ μαλλιά του μακρὰ.

Όταν τελείωσε την διήγησί του έβγα-λε τὸ καπέλλο του και τὸ κρέμασε σὰ πό-δια του κρεβατιού, ύστερα ζήτησε από μία γυναίκα του να τὸν βγάλῃ τὰ παπού-σια του, ήταν όμως τόσο σφιχτά πού ά-ναγκάσθηκε να τὸν σύρη γύρω από δλο τὸ τιπὶ αέροντάς τον από τὸ πόδι ως πού να κατορθώση να βγῇ ή μπόττα. Όταν έπεσε να κοιμηθῇ κράτησε τὸ κολλαρισμένο του ποκαμίσι και ή μητέρα του ρωτοῦσε πως ήλπιζε να μπόρεση να κοιμηθῇ μ' αὐτήν την σανίδα επάνω στο στῆθος.

Την άλλην ήμέρα όταν ντύθηκε να πάη στο Συμβούλιο, έμπηξε επάνω στο καπέλλο του ένα περὸ βαμμένο με τρεις κόκκινες γραμμές ως ένδειξις ότι πληγώθηκε σε τρεις μάχες.

Όταν ένας πήγαινε στο Ουάσιγκτων και επέστρεφε στο πρώτο συμβούλιο πού θά παρενρίσκετο έπρεπε να φορῇ κάτι τὸ διακριτικόν επάνω του γιά να δείξη ότι «πράγματα» πήγε στην πρωτεύουσα των λευκών.

Πάντως όπ' αυτής της απόψεως ο πατέ-ρας μου τὸς τὸ απέδειξε αρκετά καλά.

Ύστερα από λίγες μέρες όμως τους πέ-ρασε και ή επιθυμία των καινούργιων έν-δυμάτων και έμειναν περιφορνημένα σ μια γωνία. Τὸ δὲ ύψηλό καπέλλο κατήντη-σε να γίνῃ κουβάς γιά να κουβαλούμε νερό

Τροφὸς Ια

Έκείνη την έποχή ήμουν άρκετά μεγά-λος γιά να μπορῇ να καταλαβάνω τι γί-νονταν γύρω μου. Παρατηρούσα ότι ή κυβερνήσις προσπαθούσε να μάς άποξη-μώση γιά τας γαίας πού μάς είχε πάρει, και είχε κάμει μία συμφωνία με τους Σιού γά τους δίδῃ δὲ άντάλλαγμα τρόφιμα και έμπορεύματα. Τώρα γελῶ όταν συλλογιέ-μαι τι γκάφες έκαμε ή κυβερνήσις και πως μάς ξεγελοῦσε.

(άκολουθεῖ)

Ένας εξαγριωμένος ρινόκερος

Είναι γνωστόν εις όλους ότι από την ή-
μεραν που υπήρξαν δικασταί και δικα-
στήρια υπήρξαν επίσης δικηγόροι διά να
υπερασπίζωνται τούς κατηγορουμένους.

Το επάγγελμα δε τούτου του δικηγόρου
ετελειοποιήθη και εφθάσεν εις δόξαν κα-
τά την αρχαίαν εποχήν εις την Ελλάδα
και την Ρώμην.

Εις την Γαλλίαν οι δικηγόροι ως σο-
ματεϊόν οργανωμένοι ανεφάνησαν μόνον
κατά την εποχήν του 'Αγίου Λουδοβίκου.

Αλλά και πρό της εποχής ταύτης ύ-
πηρχον εν Γαλλία μερικά άτομα τα οποία
μετέχοντο το επάγγελμα του δικηγόρου.
Επειδή όμως οδδεμία δεσμευτική διάταξις
τούς εδέσμευε ωργίζον εις βάρος των πε-
λατών των επωφελομένους της ελευθερίας
και ασυδοσίας των.

Ο Λουδοβίκος όμως έθεσε τέρμα εις
την άπληστίαν των ταύτην εκδόσας δια-
τάγματα κατά το 1274 και 1291 διά των ό-
ποίων ωρίζοντο τα προσόντα που έπρεπε
νάχουν και το ποσόν της άμοιβής των μή
δ εβαίνον οδδέποτε τας 30 τουρογιαννάς
λίρας.

Από την εποχήν ταύτην αρχίζει ή έ-
ξέλιξις του δικηγορικού επαγγέλματος και
εφίσταται ή πρώτη ις ορκική μαρτυρία πε-
ρί της υπαρέσεώς του.

Τα προσόντα δε των δικηγόρων της μα-
κρυνής εκείνης εποχής συγκρινόμενα με
τα σημερινά ήσαν γελοία.

Τότε δεν έχρειάζοντο ούτε τίτλοι ούτε
διπλώματα.

Το διάταγμα του 1274 έλεγεν ότι: άρ-
κούσε να μην είναι μικρότερος των 16
έτών και να μην είναι ούτε τυφλός, ούτε
ανάπηρος, ούτε τρελλός... ούτε γυναίκα.

Επίσης δε διά του ίδιου διατάγματος
απαγορεύετο ή έξάσκησις του επαγγέλμα-
τος του δικηγόρου εις τούς δικαστάς και
τούς συμβολαιογράφους.

Αλλά και με όλας αυτές τας εύκολίας
κατά τα μέσα του 14ου αιώνος εις το Πα-
ρίσι δεν υπήρχον περισσότεροι των 50 δι-
κηγώρων. Ένθ σήμερα!

Αλήθεια τι εύτυχής εποχή αυτή κατά
την όποιαν οι άνθρωποι δεν είχαν γνωρί-
σει την μανίαν των δικαστηρίων όπως
συμβαίνει τώρα.

Από τον 14ον αιώνα το δικηγορικόν
επάγγελμα ήρκε να λαμβάνη κάποιαν κί-
νησιν και ζων. Οργανώθη και ιδρύθη
τότε ή αδελφότης των δικηγόρων υπό την
επωνυμίαν «Αδελφότης του 'Αγίου Νικο-
λάου πάτριωνος των γραφείων του γραφειο-
κρατικού Συλλόγου των Παρισίων.

Διοικείτο δε ή αδελφότης του 'Αγίου
Νικολάου πικρά δωδεκαμελούς συμβουλίου
από τα δώδεκα αρχαιότερα μέλη με πρόε-
δρον τον ίκα ώρον τούτων όστις έφερε
τον τίτλον του ραβδόχου.

Κατά το 1347 όμως οι δικηγόροι άλλα-
ζον όν προστάτην τους και αντί του 'Α-
γίου Νικολάου έλαβον τον 'Αγιον 'Υβην
όστις ήτο δικηγόρος εις το άνωτάτον δι-
καστήριον της Βρετανίας.

Ακριβώς όνομάζετο 'Υβης του Κερ-
ματινέν. Η έκκλησία δε κατά το 1312 τον
ονόμασε άγιον και οι δικηγόροι εκ συνα-
δελφικής εκτιμήσεως έτέθησαν υπό την
προσώσιν του ήγιασμένου συναδέλφου
των.

Επίσης είναι γνωστόν ότι οι αντίπαλοι
των δικηγόρων—διότι κατά την εποχήν
εκεινήν υπήρχον—ισχυρίζοντο ότι ο
'Αγιος 'Υβης μπηκε κρυφά εις τούς ουρα-
νούς. Καί ο μύθος πλάσθηκε άμέσως.

Διέδιδον και ισχυρίζοντο ότι κατά την

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Από πότε πρωτενεφανίσθησαν οι δικη-
γόροι—Τά προσόντα που απαιτούντο τό-
τε—Να μην είναι ούτε τρελλός, ούτε
τυφλός, ούτε... γυναίκα—Οι δικηγόροι,
ανεξάντηλον θέμα σατύρας—Η γνώμη
που επικρατούσε γι' αυτούς.

ήμεραν που ο δικηγόρος της Βρετανίας 'Υ-
βης παρουσιάσθη στας ουρανίας πύλας ύ-
πηρεν εκεί τόσο πλήθος ψυχών, αι όποιαι
διεμαρτύροντο έναντιόν του δικηγόρου ά-
γίου ώστε ο 'Αγιος Πέτρος δεν ήτο δυνα-
τόν να καταλάβη τούς εισερχομένους.

Ο δικηγόρος όμως 'Υβης επωφεληθείς
της καταστάσεως ταύτης εισεχώρησε κρυ-
φά εις την κατοικίαν των μακάρων. Όταν
άντελήφθη την λαθροίαν είσοδον εις τον
Παράδεισον ο 'Αγιος Πέτρος διέταξε τούς
αρχαγγέλους να τον εκδιώξουν.

Πράγματι ένα απόσπασμα 'Αρχαγγέλων
υπό την άρχηγίαν του 'Αρχαγγέλου Μιχα-
ήλ με τας άστραπούσας ρομφαίας των έ-
πέσσαν κα ά του παρεοιάκτου, άλλ' ού-
τος διεμαρτύρετο και άνθίστατο επ' όνό-
ματι της δικαιοσύνης λέγων ότι δεν θα έγ-
κατέλειπε τούς ουρανούς άν δεν έκλιτενε-
το διά νομίμου κλήσεως και δικαστικού
κλητήρος.

Ειδωσιθηθείς τότε ο 'Αγιος Πέτρος τρέ-
χει εις άνευρεσιν του δικαστικού κλητήρος
άλλ' εστάθη έντελω, άδύνατον να εύρη
δικαστικόν κλητήρα εις τον Παράδεισον!
Και έσι ο δικηγόρος της Βρετανίας άγιος
'Υβης έμεινε εις τον Παράδεισον μαζί με
τούς επιλέκτους του Θεού.

Αυτά όμως, φυσικά, είναι εκδηλώσεις
σατυρικού πνεύματος το όποϊον άρχετόν
χρόνον εκδηλούτο εις Γαλλίαν εις βάρος
των δικηγόρων και του επαγγέλματος των.

Εινε δε γνωστόν πόσον ο δικηγόρος και
ο ιατρός έπλούτισαν και έτροφοδότησαν την
φαντασίαν των κομικών και σατυρογράφων
συγγραφέων.

Ο μεγαλείτερος Γάλλος κομωδιογράφος
Λαφονταίν σ' ένα βιβλίον του έγραψε:

«Έχουμε ανάγκη των δικηγόρων, έ-
χουμε ανάγκη των ιατρών, άλλα σατυρί-
ζομεν και τούς ιατρούς και τούς δικηγό-
ρους. Εις την σάτυραν δε ταύτην των δι-
κηγώρων όφειλομεν την καλλίτεραν φάρσαν
του 15ου αιώνος και τον άθάνατον τύπον
του κύρ-Παλλέν.

Αλλά και ο Μολιέρος και ο Ρακίνας
κατά τον 17ον αιώνα εσατύρισαν τούς δι-
κηγόρους.

Αι άγορεύσεις του «Petit Zeán» και
του «Intim» εις τούς δικωμανείς δεν είναι
αί πνευματώδεις και σάτυρες του κόσμου;
—Δικηγόρε! Έπί του προκειμένου!

Πόσοι δε δικασταί και ήμερον ακόμη
δεν επανέλαβον και επαναλαμβάνουν την
ιδίαν παραίνεσιν προς τούς ευγλωτίτους δι-
κηόρους.

Πόσες φορές δεν επετίμησαν τούς δικη-
γώρους διά την άφώρητον μακρυγορίαν
του!

«Ο δικηγόρος έλεγε κάποτε ένας δικα-
στής, είναι ο άνθρωπος ο όποιος λαμβά-
νει τούς τόκους της χήρας και το κεφάλι-
αιον του όρφανού». Αλλά ο χαρακτηρι-
σμός αυτός είναι άσύστηρος και άδικος.

Κατά τον 17ον αιώνα αι άμοιβαι των
δικηγόρων δεν ήσαν καθωρισμέναι όπως
και εις την εποχήν του 'Αγίου Λουδοβίκου.
Αί 30 Τουρογιανναι λίραι δι' υπεράσπισι ή-
σαν πολύ άνεπαρκής.

Πρό διακοσίων δε και τριακοσίων έ-
βλεπε κανείς συχνά τα δικαστήρια να
οικόπουν τας άμοιβάς των δικηγόρων
κατόπιν προσφυγής των ένδιαφερομέ-
νων πελατών.

Ο Ντ' Αβενέλ εις τας περιέργους
νωμικάς του μελέτας αναφέρει και την
ρίπτωσιν δικηγόρου του Μεσαίωνα
έξήτης παρ το πελάτου του 450 φράνκων.

Το δικαστήριον κληθέν να παρα-
στήν άμοιβήν ταύτην ώρισε ως άμοιβήν
νον 21 φράγκα.

Εις δε την άπόφασιν του δικαστή-
ριου λέγει.

«Το ποσόν τούτο—κατά την κρίσιν του
δικαστηρίου—δεν είναι λίγον για τον δι-
καστά. Οι δικασταί γενικάς άπορρί-
ψαν ότι δι' ήμεροσιν έργασίαν ήμε-
ρος έπρεπε να πληρωθή από 10-15 φράν-
κα, αναλόγως της αξίας της σήμης του.
Οι σημερινί μας δικηγόροι θα ήσαν
τόν ποσόν τούτο άρκετά πενήν.

Πολλοί δε δικηγόροι ανέλαβαν να
παραδώσουν υποθέσεων με έτήσιον μισ-
θόν.

Οι τέσσερες δικηγόροι της πόλεως του
Παρισιόν εις το άνωτάτον δικαστήριον
εισόδημα κατά το τέλος του 15ου αιώ-
νος 450 φράγκα έκαστος. Η πόλις του
Λυώνος έδινε 200 φράγκα εις έκαστον δι-
κηγώρον της.

Πολλοί δε έξ αυτών έγιναν και
μυταισίονα πλούσιος.

Ο περιφημότερος δε όλων ειπε ήτοι
ντ' Ασσό όστις έκέρδιζε 220 000 φράνκων
χρόνον.

Έξ'ονν δε άρκετά πολυτελείς και
της ζωής των αυτών ή λαϊκή μούσα έγ-
γε εις βάρος των κινδώς και το άκόμωτον
ποίημα δείχνει.

Κώνεσθε στη γούνα μέσα την άπλη-
σταν ό καιρός βρέχει και είναι καίρις
κι' εισθε σάν άγγελιο κάτω δώ στη γή.

Οι σημερινοί μας δε δικηγόροι οι οποίοι
περίφημοι δεν κερδίζουν περισσότερα
ούτε τα ήμισυ του ντ' Ασσό.

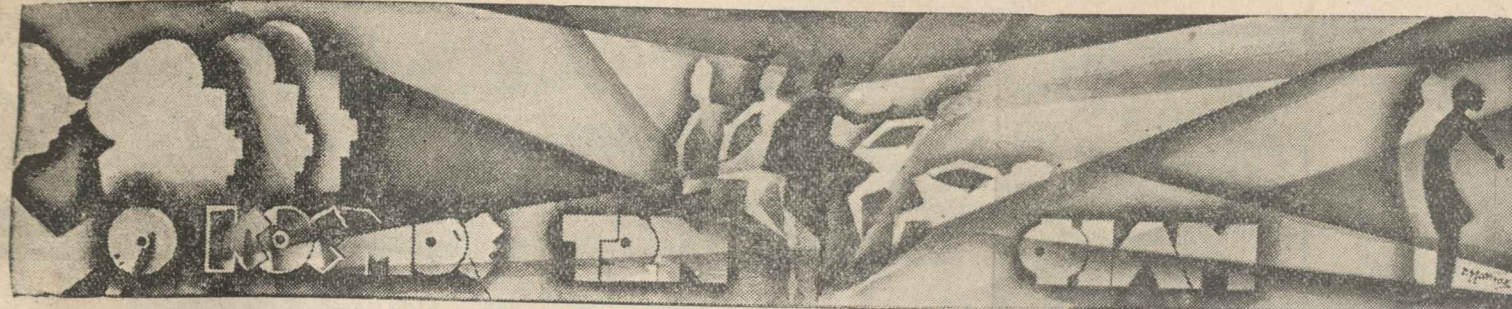
Αλλά εις το διάστημα αυτό των έ-
τώνων το δικηγορικόν σόμα έχει λάβει
ενυπόληπτον θέαν εις την κοινωνίαν.
Έδωσε δε εις αυτήν μεγάλη όνοματι-
σμός των Κορνείν, Λαφονταίν, Μολι-
έρ, Περόλ και άλλων.

Σήμερα δε οι δικηγόροι είναι άξιό-
στοι και κατέχουν τας άνωτάτας θέσεις
οιέλαβε 200 δικηγόρους μεταξύ των οποίων
και τον πρόεδρον ταύτης Θουρέ.

Αλλά και εις την ιδικήν μας Βασι-
μύπως το 2)3 αυτής δεν είναι δικηγόροι;
Μήπως αυτοί δεν μας κυβερνούν; Και μή-
πως αυτοί δεν θά μας κυβερνήσουν άρ-
τερα και εις το μέλλον;

Το δικηγορικόν επάγγελμα εξέλιχθη
εξελίσσεται. Έφθασεν εις το ζενίτ της
δόξης του όπως εις την αρχαίαν εποχήν
του Δημοσθένους, του Λυσίου και του
κέρωνος.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Πρέπει να μιλήση κανείς με το Ρολάν
Τ υταίν για να καταλάβη τι θα πη φαν-
ταζίστας.

Πού είχαν πη ότι περνούσε τον καιρό
του κάνοντας περίπατο επάνω στα πτερ-
ά ενός αεροπλάνου που πετούσε, ή σκαφα-
λώνοντας στον πύργο του Αιφελ χωρίς την
βοήθεια του ασανσέρ, ότι πηδούσε από το
τραίνο στις γέφυρες και από τις γέφυρες
στις στέγες των βαγονιών, αλλά δεν τα πί-
στευα όλα αυτά. Από τότε όμως που τον
είδα και τουμίλησα άλλαξα ιδέα.

Την ημέρα που τον συνήντησα, ήταν
στο στούντιο της Έταιρείας Γκωμόν, όπου
γυρνούσε μία αστυνομική ταινία, «Ασπρο-
σάν το χιόνι». Με ένα πήδημα το έσκασε
από το στούντιο, και διευθύνθηκε χορεύ-
οντας προς τη λόζα του. Περνούσε τον διά-
δρομο στάθηκε μία στιγμή. Έβγαλε ένα
σιγαρότο από τη τσιπασαρέρα του, το πέτα-
ξε στον αέρα, το έπιασε με την άκρη του
ποδιού του το ξαναπέταξε και τέλος το έ-
πιασε με το στόμα! Το άναψε έκαμε ακόμη
δυο τρία σκέρτσας κι' ύστερα έβγαλε το τσι-
γάρο μέσα στο δεξί του ρουθούνι και άρ-
χισε να καπνίζει «με την μύτη».

Φθάσαμε στην λόζα του. Στον τοίχο,
ήταν κρεμασμένο ένα μπάντζο, και πάνω
σ' ένα τραπέζι, ένα άνοιχτό φωνόγραφο.
Ο Τουλαιν διάλεξε ένα δίσκο, τον πιο
εξελλόχο δίσκο των τζάζ που υπήρχε και
που έκαμε ένα δαιμονιώδη θόρυβο.

—Μ' άρέσει αυτή ή μουσική μου είπε
και κάθισε ήσυχα. Ξερώρε, είμαι λίγο
ερεθλός, συνέχισε και άρχισε να μου διη-
γείται την ιστορίαν του.

Ο πατέρας μου ήταν ένας σπουδαίος
προπονητής στο Πόν-Άντεμέρ. Πολύ πλού-
σιος. Από τότε που γεννήθηκε δεν κάμω
παρά άκροβατικές τρέλλες, είμαι έντελώς
ξεβιδωμένος. Αν θέλετε για να περάσει ή
ώρα, μπορώ να σας σταυρώσω τα πόδια
μου πίσω από τον λαιμό μου. Σε ήλικία
έπτά έτών έσπασα μερικά μέλη του σώμα-
τός μου πέφτοντας από το άλογο. Με έ-
βαλαν στο γυμνο επί δύο χρόνια. Αυτή ή
«κινήσις» με έκαμε τρελλό. Όταν σηκώθηκα
ήμουν έτοιμος για όλες τις τρέλλες, και
από τότε «κορτάω» με τον θάνατο» όπως
γράφω για μένα ή εφημερίδες. Τι ξέρω
να κάμω; Όλα ότα όνομαζονται επικίνδυ-
να. Μπορώ να κρεμασθώ με τα πόδια κάτω
από ένα αεροπλάνο που πετά με ταχύτητα
80 χιλιομέτρων. Ξερώ να οδηγώ μία ρη-
χανή με...τα πόδια, να κάμω ταχυδακτυ-
λουργίες, να χορεύω και να τραγουδώ.
Είμαι και έγγραφισμένος.

Και να ο Τουλαιν άρχίζει να συνομιλή
μόνος με δύο διάφορες φωνές:

—Οι γονείς μου, εξακολουθεί, μου εί-
χαν άφήσει μία καλή περιουσία. Μπορού-
σε να μην εργάζομαι και να περιφέρω την
άνια μου στις τέσσερες άκρες του Παρι-
σιού. Άγαπούσα όμως τις διασκεδάσεις
και την κολοβαία, και σε κανένα δύο χρό-
νια, έφαγα ότι είχα και δεν είχα. Τότε
είδα μπροστά μου το πρόβλημα της ζωής
Έπρεπε να τα βγάλω πέρα μόνος μου
και έτσι έκαμα τις πιο παραξενές δουλει-
ες. Κάποτε ξεφρότωνα έμπορεύματα από
να τραίνα, άλλοτε πουλούσα έφημιρίδες.
Με είδαν να γυρνά με μικρές χειράμαξες

ΡΟΛΑΝ ΤΟΥΤΑΙΝ

Ο JEUNE PREMIER ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΣΑΝ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

την ημέρα μέσα στο Παρίσι, και το βράδυ
να χορεύω στα νυκτερινά κέντρα. Γιατί μό-
λις κατόρθωνα να μαζέψω μερικά λεπτά,
έβλεπα πως μπορούσα να να ξοδεύσω ποιά
ευχάριστα.

«Κατοικούσα στα περίχωρα, εκείνη την
εποχήν, και εργαζόμην στο Παρίσι, δεν
είχα όμως καμμία όρεξη να ξοδεύω τα λε-
πτά μου για να αγοράσω εισιτήριον σιδη-
ροδρόμου, και κατόρθωνα πάντα να ταξεί-
δευω κρυφά χωρίς να πληρώσω. Μία μέρα
όμως μ' ανέκαλυναν και τότε είχαμε ένα
ώραίο κυνηγητό μέσα στον σταθμό του
Σαιν-Λαζάρ. Κατόρθωσα όμως να γλυτώ-

Ο νέος άσπρ της Γαλλικής εθόνης
Ιβνα Κλάιρ

σω από πέντ έξ αστυνομικούς και ύπα-
λήλους, που με καταδίωκαν, σκαρφαλόνον-
τας πάνω σ' ένα ρολόι και πηδώντας άπ-
έκει πάνω στην στέγη ενός φρενητού τραί-
νου που περνούσε εκείνη την στιγμή.

«Υστερα από λίγο καιρό γνώρισα τυ-
χαίως τον σκηνοθέτη Μαρσέλ Ντ' Ερμιέ,
και από εκεί άρχισε ή κινηματογραφική
μου καριέρα».

«Μου έδωσε στο έργο «Γαλαρία των
Θηρών» ένα ρόλον άκροβάτου Γύρνοσαν
μία σκηνή πανικού σε ένα λατάν λατο-
δρόμιον. Έγώ είχα τον ταπεινό ρόλο ενός
θεατοπύ που τρέχει για να σωθή και γι' α-
υτό μ' ένα πήδημα πηδούσα έξ άνθρωπος».

«Υστερα έπαιξα στο «Απάνθρωπος», έ-
κει αντί να πηδώ έπαιξα μετ' μέσα σ' ένα
θεωρείον. Όταν όμως ο Μαρσέλ θέλησε
να μου δώσει ένα κάπως διαφορετικό ρόλο
άπέτυχα πταιγωδώς και εγκατέλειπα τον
κινηματογράφο.

Τότε μου πέρασε ή ιδέα να ιδρώσω με

λέσχη, και την επωνόμασα «Η Λέσχη των
Τρελλών». Και μία μέρα που παρευρέθη-
κα σε μία αεροπορική έορτή, μου γεννή-
θηκε ή επιθυμία, ν' ανέβω σ' ένα αεροπλά-
νο να θεθώ από τα πόδια, και με το κε-
φάλι στο κενόν να πάγω να άρπάξω την
σημαία που κυματίζει επάνω στον πύργο
του Αιφελ. Σ' όσους είπα αυτήν την επι-
θυμία μου, με πήραν για τρελλό.

«Τέλος μίαν ώραίαν πρωίαν κατόρθω-
σα να πάρω το βάπτισμα του αέρος! Όταν
δεν το αεροπλάνον βρισκετο σε ύψος 200 μέ-
τρων, κρεμάσθηκα στο κενόν και άρχισα
να περπατώ επάνω στις πτέρυγες.

Από το 1925 έως το 1930, έκαμα άκρο-
βατικές άσκήσεις, οι φίλοι μου έψιμεναν
να παρουσιασθώ στον κινηματογράφο και
εγώ άπεφάσισα να δοκιμάσω την τύχη μου
για δεύτερα φορά.

Ο Ζαν Σουζήτοσε ένα νέο για το
σκέπς του έρόκειτο να γυρίσει την ε-
ταιρεία «Όσσο «Καλημέρα σας, Κυρίες, Κύ-
ριοι» Παραουσιάσθηκα σ' εκείνον διχ από
τον κανονικό δρόμο άλλα πηδώντας τρα-
πέζια και καθέκλες. Με προσέλαβε εθδώς.

Μαζί του έμεινα άρκετά και γύρισα την
ταινία «Βιεννέζικοι Έρωτες». Κατόπιν με
προσέλαβε πάλιν ο Μαρσέλ Λ. Έρμιέ για
να γυρίσω «Το Μυστήριο του Κιτρίνου
Δωματίου» και την συνέχεια του «Τό άρω-
μα» της Κυρίας με τα Μαύρα».

Τώρα γυρνά μαζί με την Μαίρη Γαλδόν
«Αιχμάλωτος της Καρδιάς μου» και, κύ-
ριε... φθάνουν αυτά για σήμερα.

Μ' έσφιξε το χέρι με μία τούμπα, και
έφυγε προς το στούντιο χορεύοντας τσαρ-
λεστογέφυρα.

ΙΑΤΡΟΣ ΟΝΕΙΡΑ

Από τα μάτια της ήμνι ροδίζει
τα μάτια δειλά κατεβάζει,
τέτοιος λόγος πολύ τη φοβίζει,
τέτοιος λόγος την κόρη τρομάζει.

Ός τά τώρα άποκρήσθη ακόμα
με τ' άδωα της όνειρα έδοσε
λέε τη νύχτα και τάχε για στρόφιμα
της μέρα μ' αυτά χατερούσε.

Και γιαυτό τη στιγμή που της λένε
πως την έχουν για νύφη ζητήση,
τρέμουν όλα τα μέλη της καίνε,
και θαρρείς πως θα πση να σφύση,

—Ότι θέλεις κι' αυτή δειλιάσμενη
ένα και σιγαλάτοτο βγαίνει,
μα μαζί με το ναι, σά να βγαίνει
κι' ή ψυχή της στα χείλη της φτάνει...

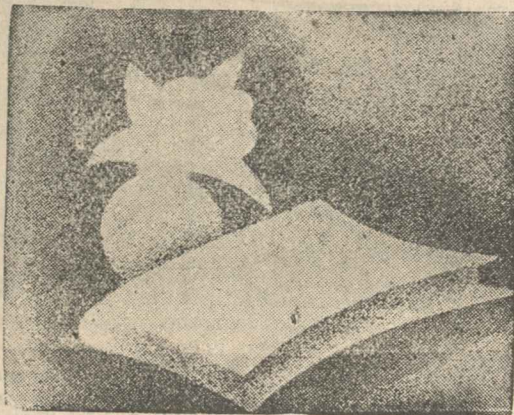
—Πλακοφένγει ή αβγή στο κορβάτι,
που αά μύρο ή πνοή της σκοσιέται,
ή παρδούλα δεν έκλεισε μάτι,
γιατί πρώτη φορά συλλογιέται

Μ. Μαλακάσης

ΠΕΡΙΣΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ρομπινγκάτ.

Τα μαλλιά σου γιατί άνε τόσο μαύρα και
και τα μάτια σου να κλείνουν για να κοι-
μηθούν γλυκά; [μην δύν γλυκά;
Ροδωπέταλα δεν σβήνουν με τί σ' άππο
Τότε πες: γιατί εσθαδιάζει τόσο ή σόρα
σου. Γιατί;

Ο ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΤΙΚ-ΤΑΚ",

Από του υπ' αριθ. 44 φύλλου προεκηρύξαμεν διαγωνισμόν διά την συγγραφην ενός διηγήματος.

Οι επιθυμούντες (εκ των σοβαρώς ασχολουμένων εις την λογοτεχνίαν) αναγνώσται μας να λάβωσι μέρος πρέπει να λάβουν υπ' όψιν των τούτων κάτωθι όρους:

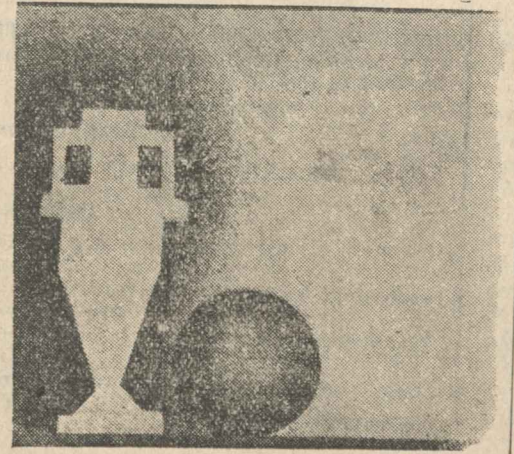
1) Το διήγημα με το όποιον θα λάβουν μέρος στον διαγωνισμό πρέπει να εινε πρωτότυπο, γραμμένο σε γραφομηχανή από τη μιὰ όψη του χαρτιού και όχι μεγαλύτερο των πέντε χειρογράφων διαγωνισμού.

2) Η επιστολή συμμετοχής των εις τον διαγωνισμόν να είναι γραμμένη σε ιδιαίτερο χαρτί και να επισυνάπτεται στο διήγημα.

3) Ο φάκελλος ό όποιος θα περιέχη το διήγημα και την επιστολήν ν' απευθύνεται στην διεύθυνσιν και ν' αναγράφεται επ' αυτού ή φράσις «Διά τον λογοτεχνικόν διαγωνισμόν».

4) Τα ψευδώνυμα αποκλείονται.

Ο διαγωνισμός θα λήξη την έσπεραν της 30ης Ν)βρίου τρ. έ. Όσα διηγήματα ληφθούν έως το βράδυ της 30ης θα παραδοθούν άμέσως εις την επιτροπήν και εις το άμέσως επόμενον φύλλον θα δημοσιευθούν τά αποτελέσματα του διαγωνισμού, εις δε το μεθεπόμενον θα δημοσιευθί το βραβευθέν διήγημα και ό συγγραφέυς του θα διορισθί τακτικός συνεργάτης του περιοδικού μας.

Τά ληφθέντα διηγήματα

Ελήφθησαν διηγήματα διά τον διαγωνισμόν των κ.κ. Π. Αθηναίου «Φλόρα», Κ. Κουστέκη «Γύρω από τον Έρωτα», Στ. Πασχάλιδη «Ανάμεσα στις Φλόγες», της δίδος Αθ. Γκιουλέκα «Όταν σημάνη ή άωρα της δίδος Κ. Γεωργιάδου «Ενφ' ευγώνει ό θάνατος», «Τακτικού Άναγνώστου» «ή Πασχαλιές», Επίσης των κ.κ. Δ. Δημητριάδου «Αξέχαστη γυναίκα», Πέτρου Παρίδη «Μιά νύχτα με φεγγάρι», Σταύρου Αλιπράντη «Δυό μαύρα μάτια» και Χάρη Χαλ-ς «Στό δρόμο της αγάπης», του κ. Β. Ζερβάκου «Ένα ιδανικό που έσβυσε», Δ. Ζλυτσού «Μαγδαληνή».

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΗΜΑ;

Όσοι εκ των μετεχόντων εις τον διαγωνισμόν Μικρών Μυστικών δεν βλέπουν τάς απαντήσεις των δημοσιευόμενας, τουτο θα σημαίνει ότι δεν ένεκρίθησαν. Άναγκάζομεθα να μη ειδοποιούμεν όνομαστικώς ένα έκαστον λόγω της πληθώρας των στελλομένων απαντήσεων.

Γιά τούτους έρωτευμένους δοκος, για τούτους παντρεμένους ύπηρσία, για τούτους γέροντες κομωδία.

Συμβόλαιον άπολαύσεως.

Δ. Πετρελλης Κάϊρον.

Μέρο της δροσιάς που άπαλά χαϊδεύει τά φλογισμένα χείλη.

Στέλλιος Πηγαδιώτης

Καρπός της αγάπης.

Μανώλης Σπύρου

Έκδηλ' ουσις αγάπης.

Γιω-λε-βέ-ς

Βάλαμο στον έρωτα.

Δημ. Διαβάτης

Φίλημα=1000 X 1000.

Χ. Ζ.

Η άφή των χειλέων προς εύρεσιν της καρδιάς ή τό πρώτο σκαλοπάτι της ήδονης.

Β. Στιβακτάς

Ό Φάρος της καθαρής προόδου του έρωτος.

Αάκης Άγαπητός

Κάτι που κανείς σ' αυτό δεν πρέπει να βασίζεται, κάτι που εκμηδενίζει τη θέλησι και χαλαρώνει τη σκέψι, σ' αυτό όσο όμορφη μάς φαίνεται ή άρχή ή όσο δηλητηριασμένο αποδεικνύεται τό τέλος.

Ανθεύλα Κουρτζουλή

Μέσον άπολαύσεως.

Μανέντας Σπ.

Ό πασατέμπος των άνδρων και ή άφαιμαξίς των πορτοφολίων.

Μάκης

Ό πρώτος πόθος των έρωτευμένων.

Χαριτωμένη Κουλιτάς

Φίλι είναι ή άρχή του έρωτος και τό τέλος της καταστροφής δι' ένα κορίτσι.

Πίτσα Οικ.

Τό μέσον ύπηρεξεν αισχράς προδοσίας παράδειγμα όμως αγάπης φιλίας του έρωτος είναι στολίδι τερπνόν και φόρος των ζώντων επί των νεκρών.

Αριστέιδης Ρωμάνος

Μία αϊθερία πνοή κάποιο θείο στάλαγμα άπ' τό ξεχείλισμα μιās αγάπης.

Έλλη Ρήγα

Τό ξέσπασμα της γλυκειάς ήδονής, του όίγους που προκαλεί ή προσέγγισις του πειο αγαπημένου μας προσώπου.

Ανδης Άλκαϊός

Φίλημα είναι ένα κουφετάκι κινίνο τό όποιον στην άρχή εινε γλυκό και στό τέλος πικρό. Τά κινίνα του έντιμωτάτου τά αποκλείω διότι και στην άρχή και στό τέλος εινε γλυκά.

Σιγαλός

Τό ούράνιο δρόσισμα των ψυχών.

Άριστ. Διονυσάτος

Η ύπογραφή στα συμβόλαια του έρωτα γι' αυτό και πάντα είναι άκυρα.

Μίμης Φ.

Μιά θεία μουσική που παίζεται χείλη με χείλη.

Μίλης Γιακίτζης

Μία συνάρτησις του έρωτος.

Ν. Κουβελιώτης

Μιά νότα από τά τραγούδια και ή ρωτα.

Φύλλος Τσίμης

Φίλημα είναι συνάδημα άπολαύσεως, χαράς ή λύπης άπό προδοσίας.

Ό χαρής καρδιά

Έρώτησις 3η.—Τι θα έκαναν τά έγίνεσθε ξαφνικά πλούσιοι;

Θά έβανα τό ένα πόδι άπό τά άλλα και θα έλεγα, άς κλάψουν τά μάτια.

Γ. Σαραντάκος

Έρώτησις 4η.—Υπάρχει άπο έποχή μας;

Διαβάστε: «Τραγική άποστολή του ζευγους». Γι' αυτούς έλάττω.

Αλέκος

Έρωσι; Υπήρχε, ύπάρχει και θα υπάρχει έφ' όσον ύπάρχουν ψυχές εύχόμεναι σάν του ύπογραφόμενου.

Γιω-λε-βέ-ς

Έρώτησις 5η. Τι είναι γυνή;

Έκπροσώπησις του ψεύδους.

Κώστα Κιτάς

Καταστροφή του άνδρικού όντος.

Ό μόνος άγγελος που έζη σάν τον διάβολον.

Π. Καρα

Φορέυς παντός κακού.

Στέλιος Πηγαδιώτης

Ό διάβολος μεταμορφωμένος.

Άναγκαϊον κακόν.

Δημ. Διαβάτης

Πλάσμα λογικό λίγο εστιασμένο και λίγο πονηρό.

Ντέλλι

Έμφυχο στολίδι του σπασι.

Ανθεύλα Κουρτζουλή

Η γυναίκα είναι ένα άν πορτοφόλι άστατον άσυλλόγιστον, και γυνή ή άσκης επιφάντης του άνδρός.

Γ. Σαραντάκος

Η γυναίκα μοιάζει σάν μια πορτοφόλι γαληνεμένη θάλασσα που κατά έπιφάνεια της κρύβει τους τρομακτικούς βυθούς της και τά φοβερά κτήνη της.

Αθαν. Μίμης

Πατσαβούρα της κοιλίας, ή έστω και ρει κάθε είδος άκαθαρσίας γυναικός σκουπίσει κάθε είδος έπιπλο και πού.

Χ. Ζ.

Η δημιουργία του παντός, ή έστω και ρει του όποιου στρέφεται ό κόσμος.

Β. Στιβακτάς

Τό μεγαλύτερον έγκλημα του άνδρος γού είναι ή γυναίκα.

Ό Διάβολος επί της γής.

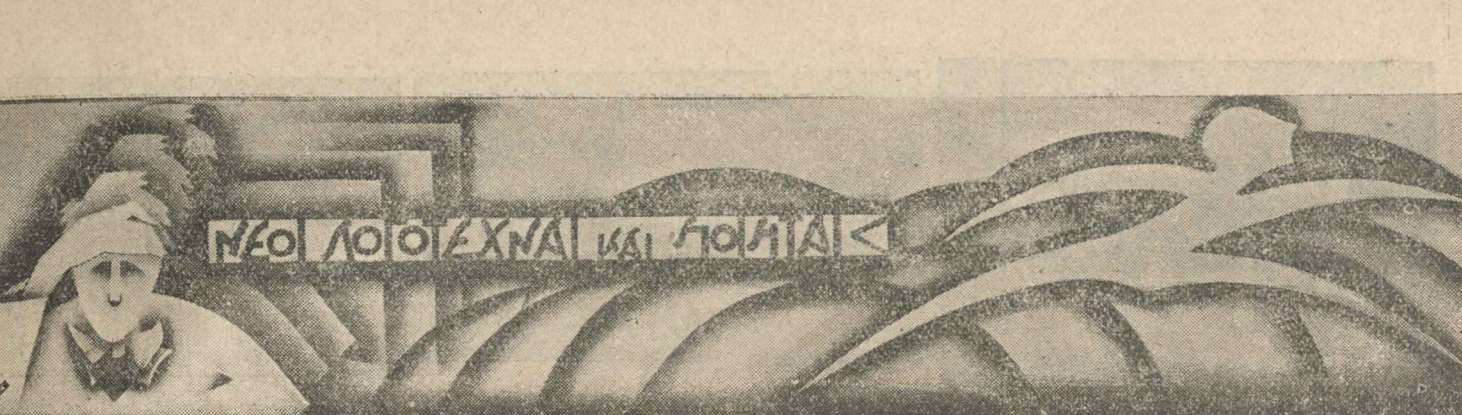
Υπερήφανος; Έλλαν

Λικ-Λακ

Λικ-Λακ

Λικ-Λακ

Λικ-Λακ

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΟΥ

Λουλουδι άπ' της καρδούλας μου τή γλάστρα που μαράθηκες κι' έγχειρες κι' άργοπέθανες, δειλό περιπρησμένο, φρονημένο, κι' έχάθηκες, κι' άφηκες με τη χάση σου τον τόπο νεκρωμένο.

Και τά λεπτά τά φύλλα σου, τά φύλλα σου τά ρόδινα κιτρίνιασαν! Μαράθηκαν, πεσμένα σε μιάν άκρη... κι' έσβυσ' ή χάρη, όπου γι' αυτήν... ότι [κι' άν είχα τόδινα λουλουδι, που σε πότισα άντεις νερό με δάκρυ.

Κι' έφρυξ' ό ήλιος μιάν άδηγ' ή ψυχα τά [κλωνάρια σου κι' ένας λιανός, σιγαλινός τά σάρωσε άγέλας... [λας... κι' άστοργα πόδια πάτησαν τά λίγα άπο- [μεινάρια σου που σκόρπισαν κι' έχάθηκαν, στο σβύσιμο [μιās μέρας.

Τώρα... λουλουδι της καρδιάς που γειρες και [μαράθηκες 'πό μάτιασμα της Μοίρας μου, που όθε [σιμά χαλάστρα... Σάν πηρες και τούς πόθους μου, στο θά- [νατο κι' έχάθηκες... άλλοιμονο! άπ' τον πόνο της εράσις κι' ή [γλάστρα

Πελασγός

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ήτανε άκόμη ματωμένα τά ρόδα μας τ' αγαπημένα κι' έχναν μυστικά τριγύρω από τά κόκκινα κανάτια μεθυστικό τό πλάνο μύρο σάν από μάγισσας παλάτια.

Και τό χλωμό μας τό φεγγάρι γελούσε με περίσσια χάρη και χρύσωνε τό γερογιάλι που στο πλευρό μου άκουμπισμένη μάς χάιδευε τό μαεστράλι πρώτη γλυκειά μου αγαπημένη.

Κι' είδα τά μάτια σου κλαμένα να με θαρούνε λυπημένα και τ' άλκυα σου τα χειλάκια —σάν την σαμπάνια που τζαλίζουν του χωρισμού θλιβά λογάκια τρεμουλιαστά να ψιθυρίζουν

—Έφρυγες σ' και μόνος τώρα μένω μέσ' τη βουβή την ώρα κλαίν' τά ματάκια μου θλιμμένα που όλα τριγύρω τους γελούνε κι' αυτά μονάχα στερημένα τό ταίρι τους να καρτερούνε...

Γκιόκας Δερματάς

Πειραιεύς

ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΝΑΚΙ

Ξένοι τ' άλλαξαν και τό χτενίσανε, —ώ- [ιμένα! Τ' άμοιρο που ξεψύχησε παιδάκι... μ' άνθια που τύχανε στά βάτσα σκορπισμένα μ' αυτά στολίσαν τό θεατρινάκι.

Στό θέατρο ή μαγούλα του ντυμένη, την «Ιφιγένεια έν Ταύροις» ζωντανεύει... Στό δράμα του σπιτιού, ή σκέψη της φρε- [μένη] της τραγωδίας, πιό τραγικό, τό ξέσπασμα [γυρεύει.

Στήν άλλη τη μεριά,—πιστός στρατιώτης,— 'Ό καλλιτέχνης—του παιδιού ό πατέρας— [παρυσταίνε... Στήν έγκαρτέρηση όχηρ άπλώθηκε άγίότης και του νεκρού τη θύμησι, άργοπεθαίνει.

Και τό μικρό πιό πριν, στην τραγική ά- [γωνία... κανέναν να παρυστεκε δεν είχε 'κει κον- [τά του Σιγά, κι' άργά...μέσ' την ερημική γωνία, έπαψε τό θεατρινάκι μόνο, τ' άδραμα του [θανάτου!

Κι' όμως στο ξόδι του, ψαλμούς για τό παιδάκι μ' άρπες άρμονικές, λέγανε τ' άγγελοῦδια... Κι' ως άδεράκια σ' άδερόφο για τό θεα- [τρινάκι Τά ίδια τό στολίσανε, με της Σκηνης κά- [ποια λουλουδιά.

Τάκης Μκυροκέφαλος

ΜΙΣΕΜΟΣ

Του κακού τώρα πολεμώ να βγάλω μιάν έννοια από τό νοῦ μου τό θλιμμένο, την ώρα που ξεκίνησε τό τραίνο με σένα για τό δρόμο τό μεγάλο.

Και λές άκούω άπ' τ' άλλα σου χείλη τό «χαίρες» για στερνή φορά σέ μέν και βλέπω ακόμα πέρα τό μαντήλι π' άγρόλευκο χανόταν όλοένα.

Ήταν σουρούπιμα ξανθό και τώρα τό δειλινό, πάντα την ίδια ώρα με δάκρυα ποτισμένο κάποιο πόθο τρελλό ένα όνειρο άρχινό και κλώθο

και στο σταθμό του κακού περιμένω ώραν την ώρα να φανή τό τραίνο.

Χρ. Ίωνίδης

ΞΑΝΑΝΙΩΜΑ ΑΓΑΠΗΣ

Καινούργια πιά μιάν άνοιξη γιορτάς ή [καρδιά μου χαθήκαν του χιονόπτωσης τά ξεραμένα [φύλλα, άπ' τό κορμί μου έφυγεν ή κάθε ανατριχίλα και τώρα μιάν άνάσταση γροϊκό του έρω- [τά μου.

Έλλίδες μου γλυκόναιρα που σβόσατε ά- [γάλη και σ' ψυχή μου φτερωτή που σκάσαν τά [φτερά σου τραγούδα γλυκοτραγούδο να δής όλο- [γυρά σου

Πώς όλα ξαναξήσανε σά πρώτα τώρα πάλι.

Αάζαρες Λαζαρίδης

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΚΕΙΝΗ Η ΨΥΧΗ

Εγώ είμαι κείνη ή ψυχή που μέσα κλαίει [κι' δέω γελάει που όσο πικρή είν' ή ζωή πάντα με γέλιο [τήν περνάει Μονάχη ή έρημ περιπατώ τό δημαγμένο μονοπάτι κι' άντι παράπονο πικρό έχω καρδιά χαρά [γεμάτη

Δέν κλαίω εγώ όταν βαθειά μου σ'αίξει ή [λύπη την ψυχή μου σφίγγω τον πόνο στην καρδιά κι' όλο γε- [λάει ή ζωή μου Κι' άν τόχ' ό πόνος ό πικρός βαθειά τά [στήθη να ξεσχίση είναι της έλπίδας άδελφός και δεν άργεί [να ξεψυχήση

Κι' άν κλέψω τί θα όφεληθώ, τί τάχα [τότε θα κερδίσω, μόν' της στιγμές θα στερηθώ που μετρη- [μένες θά της ζήσω Δέν μοιάζω κείνες της ψυχής που γεννη- [μένες να ποινάε έχουν τη λύπη άδελφή και ζούν για να [μοιρολογάε

Είμαι ή τεχνίτρα γ' ό ψυχή, που και τό πιό μεγάλο πόνο Προτού μου φάει την ζωή, ξέρω εγώ και τον σκοτώνω.

Γιάννης Φιλιάσιος

ΚΥΚΝΕΙΟ

Άντι για στίχους έγραφα τραγούδια πο- [νεμένα Για σέ του πόνου έδραξα τη φλογερμένη [πέννα Και μέσ' τό αίμα της καρδιάς έβούτηξα [κι' έπήρα Κάποιο άπαλό χαϊτόγελο άπ' τη σκληρό ή μου [Μοίρα

Και με τό αίμα έγραψα: «Σε αγαπώ Μι- [λάντα! Μά κούλιε τό ψέμμα δλέθο και τόσβυσε [για πάντα Να τώρα τό τραγούδι μου δεν είναι παρά [θρήνος Και γ'ό, τ' άκούεις μαράθνηκα ός σ' άνθο- [χνάλι ό κρίνος Τώρα τό χέρι μου άσπλω την πέννα δεν [άγγίζει Γιατ' ότι χτίζει ή καρδιά τό ψέμμα τό [γκρεμίζει.

Και τώρα πειά τί ροῦμενε; Μιά θύμησι [Σένα Που άπ' τό ψέμμα πειό κακή μου λύγισε [τήν πέννα... Και τό τραγούδι μου αυτό στη σκέψη μου [λουφάει Σάν άνοιξι στη χειμωνιά ός πάει και χα- [ράζει....

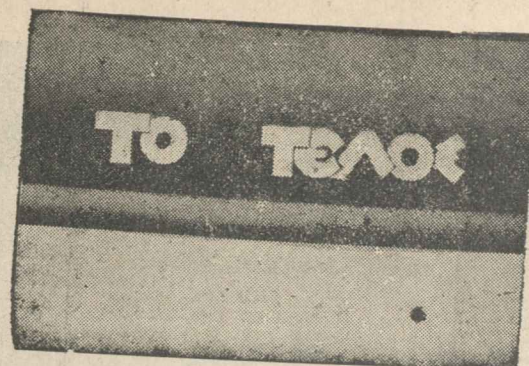
Τάκης Άλεξόπουλος

Και τώρα πειά τί ροῦμενε; Μιά θύμησι [Σένα Που άπ' τό ψέμμα πειό κακή μου λύγισε [τήν πέννα... Και τό τραγούδι μου αυτό στη σκέψη μου [λουφάει Σάν άνοιξι στη χειμωνιά ός πάει και χα- [ράζει....

Και τώρα πειά τί ροῦμενε; Μιά θύμησι [Σένα Που άπ' τό ψέμμα πειό κακή μου λύγισε [τήν πέννα... Και τό τραγούδι μου αυτό στη σκέψη μου [λουφάει Σάν άνοιξι στη χειμωνιά ός πάει και χα- [ράζει....

Και τώρα πειά τί ροῦμενε; Μιά θύμησι [Σένα Που άπ' τό ψέμμα πειό κακή μου λύγισε [τήν πέννα... Και τό τραγούδι μου αυτό στη σκέψη μου [λουφάει Σάν άνοιξι στη χειμωνιά ός πάει και χα- [ράζει....

Και τώρα πειά τί ροῦμενε; Μιά θύμησι [Σένα Που άπ' τό ψέμμα πειό κακή μου λύγισε [τήν πέννα... Και τό τραγούδι μου αυτό στη σκέψη μου [λουφάει Σάν άνοιξι στη χειμωνιά ός πάει και χα- [ράζει....

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ήσαν και οι δύο τόσο προσηλωμένοι στην μελέτη τους, ώστε δεν πρόσεξαν τη βασιλίτσα που βγήκε από τα διαμερίσματα του βασιλέως, διέσχισε τον προθάλαμον, υπό τους χαιρετισμούς των παρευρισκομένων ευγενών και χάθηκε μέσα σ' ένα διάδρομο, γλωμιά, ψυχρά, μ' ένα αργό βήμα, σαν ένα σκιαζόμενο ντυμένο στα μαύρα.

Από την τρομεράν σκηνήν του 'Αγίου Γερμανού και Λυξερουά ή Αικατερίνη έβγαίνετο ταραγμένη.

Η απόφασίς της εκλονίζονταν. Κάποτε έσταματούσε στο μέσον των μικρών περιπάτων που έκανε μόνη της μέσα στα ανάκτορα και αν εύρισκετο κανείς κοντά της, θα την άκουε να ψιθυρίζει.

Ήταν ο γυιός μου... Μήπως ήσαν ή τύψεις που είχαν επί τέλους ελκωρήσει μέσα στη σκοτεινή ψυχή της; Μήπως ήταν ή όμολογία κάποιου πόνου, κάποιας λύπης, που ανέβαινε έτσι ασυναισθήτως στα σφραγισμένα χείλη της;

Εάν πράγματι συνέβαινε αυτό, αν ή Αικατερίνη ήσθάνετο πράγματι τύψεις και μετάνοια, εκείνοι που την γνώριζαν καλά, ο Ρουτζιέρ, παραδείγματος χάριν, θα φοβούνταν την έκρηξιν αυτής της μετάνοιας.

Γιατί πράγματι, ή Αικατερίνη δεν ήταν από τις γυναίκες που όπισθοχωρούν. Εάν άκουε κάποτε καμιά φωνή της συνηθείσεως της, προσπαθούσε να την πνίξει κάτω από ποιά τρομεράς κραυγής. Εάν ήτο ανήσυχη, χώνονταν ποιά βαθειά στην καταγίδα που έβαινε στο μυαλό της. Εάν τή φαντάσματα του Μαριγιάν, της Άλκις, του Πανγκαρλό, της 'Ιωάννας ντ' Αλμπρί, χόρευαν γύρω της, κατά τας μακράς νυκτας της άπνειας της, αν ή σκιά του γυιού της ήρχετο να της ψιθυρίσει αυτά τα λόγια που άντηχούσαν πάντα μέσα στ' αυτά της... «Είσθε εύχαριστημένη, μητέρα μου... μα γιατί με σκοτώνετε μ' αυτόν τον τρόπο;». ναι εάν συνέβαινε αυτό, ή Αικατερίνη, θα έκαμε την φωνή του παιδιού της να σωπήσει με άλλες φωνές ποιά τρομερές, και θα έκάλυπτε το φάντασμά του, με τόσα άλλα φαντάσματα, που θα της ήτο αδύνατον να το διακρίνη!...

Ήταν ο γυιός μου!... Και άφου έπρόφερον αυτά τα λόγια, με σιγανή φωνή, κυτάζοντας γύρω της με ένα άπειροταπο τρόμο, ένα ρίγος διέτρεχε το σώμα της, έσφυγγε τους γρόνθους της με λύσσα, το μέτωπο της έκαie από τον πυρετό, και επανελάμβανε:

— Πρέπει να βιασθώμε! Πρέπει να βιασθώμε!...

Ετσι ή μετάνοιά της, αν ήταν μετάνοια κατέληγε με μία μεγαλειότερα άνωπομνησία, σε μία άκρεστη δίψα αίματος, όπως ένας δυστυχισμένος που έχει κατακάψει τα σωθικά του με τα ποτά, δεν μπορεί να εδρη γατρείει παρά πίνοντας πάλιν, πίνοντας γιανά σβύση την φωτιά με την φωτιά!

Η Αικατερίνη έσκέπτετο: — Αίμα, και άλλο αίμα για να σβύσω αυτό το αίμα.

Η τρέλλα της δολοφονίας την κυρίευε. Και μέσα στο ξεχρηλωμένο της μυαλό ανέβαινε μία ύστερική θρησκοληψία και έλεγε:

—Το κάτω κάτω, είνε για τον Θεό!.. Τό θέλει ο Θεός!.. Πρέπει να τελειώνωμεν.

Εκείνο τό πρωτό πώ κατηφής παρά πο-

τέ, μόλις εύρίσκετο μόνη, τό θριαμβευτικό μεϊδίωμα εξαλείφετο από τα χείλη της πέ- ρασε, όπως είπαμε, και έρχετο ένα πλάγια βλέμμα στον Βολιγνύ.

Στην άκρη του διαδρόμου, την στιγμή που έμπαινε στο προσεχητήριόν της είδε έναν άνθρωπον που την περίμενε. Ήταν ο Μωρεβέρ. Ύπεκλήθη γιά να την χαιρε- τήσει και ψιθύρισε.

—Περιμένω την τελευταίαν σας διατα- γήν Κυρία,

Η Αικατερίνη έρχετο ένα βλέμμα εις τό βάθος του διαδρόμου έως τον προθάλαμον και είδε τον Κολιγνύ που σηκώνετο και δίπλωνε τα χαρτιά του συνομιλών με τον Λα-Γ'άρτ.

Είπε μόνον αυτήν την λέξιν:

—Πηγαίνετε.

Ο Μωρεβέρ υπεκλήθη βαθύτατα. Είχε κάτι να της πη... Ο Μωρεβέρ έσκέπτετο την παραγγελίαν που του είχε κάμει ο Δουξ τή: Γνώσης σε κάποια έορτή. Έπρεπε να πληρώσει και όχι να σκοτώσει τον Βολιγνύ. Ο Μωρεβέρ ήθελε να έχη την εύνοϊαν του δουκός χωρίς όμως να παρακούση και στην βασιλίτσα. Και άφίνοντας κατά μέρος τον μύθο ότι κάποιος φίλος του θα κτυπούσε δήθεν τον ναύαρχο, ρώτησε:

—Και αν άποτύχω, κυρία.

—Απλούστατα, θα ξαναρχίσετε, είπεν με ήσυχίαν ή βασιλίτσα.

—Ωστε, είπεν ο μικρός και αν σκο- τωθή και αν δεν σκοτωθή ο ναύαρχος εί- δυό φυλακισμένοι του Τάμπλ αύριον θα είναι δικοί μας;...

—Ναι με την συμφωνία να παρενρεθώ και εγώ στα μαρτύρια.

Και σ' αυτό επάνω ή βασιλίτσα εισήλ- θε στο προσεχητήριόν της. Λίγα λεπτά αργότερα ο Μωρεβέρ έφευγε από τό Λου- βρον.

Μπρος στο παράθυρο του προθαλάμου ο γέρον Λά Γκάρτ έλεγε εκείνη τη στιγμή. Κύριε ναύαρχε, αν θέλετε να με πι- στεύσετε πρέπει να τελειώνετε γρήγορα τις τελευταίες προετοιμασίες... Πολέμησα έναντιόν σας... στο Ζαρνάν και στο Μον- κωτούρ έκαμα ότι μπορούσα. Είμαι εις την ύπηρεσίαν της Ρωμικής Έκκλησίας, και σεις άνήκετε σε μίαν αίρεσιν που εί- ναι έχθρά της ιδιικής μας... Έχω όμως γιά σας την εκτίμησιν που όφειλω σ' ένα έν- δοξο άρχηγό μου... επιτρέψατέ με να επι- μένω... Πρέπει σ' ένα μήνα τό αργότερον να βρισκαστε στην έκστρατείαν.

—Σε ένα μήνα, άγαπητέ μου βαρώνε! Πήτε σε δέκα μέρες και δεν θα βγήτε λαν- θασμένος.

—Α, τόσον τό καλλίτερον! είπε ο γέ- ρω Λά Γκάρτ μ' ένα άναστεναγμό άνακου- φίσσεως.

Οι δύο άρχηγοί έσείξαν τό χέρι και ο Λά Γκάρτ κατέβηκε στο σφαιροστήριον από όπου άκούονταν οι ένθουσιώδεις φω- νές του βασιλέως σε κάθε κακό του κτύ- πημα.

Ο Βολιγνύ άφου έμάζευσε τα χαρτιά του έκαμε ένα νεύμα στους εύγενείς του κατέβηκε κι' εκείνος με την σειράν του και έφυγε από τό Λουβρον άπαντών με ένα χαμόγελο στον χαιρετισμόν των σκο- πών.

Ο Μωρεβέρ χωρίς να βιάζεται έφθασε στο μοναστήρι του 'Αγίου Γερμανού του Ώξερουά. Μπήκε σ' ένα χαμόσιπτο όπου έμεινε ο καλόγηρος Βιλλεμούρ. Άλλά από τριών ήμερών ο καλόγηρος είχε φύγει από τό σπίτι του και πήγε όπως έλεγε, να διη- μία συγγενή που έμεινε στην Πικαρδία.

Τό σπήτι λοιπόν περνούσε γιά άποκο- κητο, γιατί ο καλόγηρος είχε δώσει άπο- ένός μηνός στην ύπηρεσίαν του.

Ο Μωρεβέρ μπήκε λυγρά από μία πα- τούλα που του μισοάνοιξε μυστηριώδως από μέσα, και προχώρησε ως την τρα- πεζαρίαν που βρισκετο στο ισόγειο.

—Είναι ή ώρα! είπε τότε στον ά- θρωπο που του είχε άνοιξει και τον ά- λούθησε.

Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο καλόγη- ρος Βιλλεμούρ.

—Τό ήξευρα—άπήντησε άπλοήτως ο ιερέυς. Έλάτε.

Ο Μωρεβέρ τον άκολούθησε και έφθ- σαν σε μία αούλη που βρισκονταν πλάι από τό σπήτι. Ήταν περιτριγυρισμένη με ύψηλούς τοίχους και είχε μία μικρή πα- τούλα. Ο Βιλλεμούρ την άνιξε και έδειξε στον Μωρεβέρ ένα δομάκι που άνοησε στον Σηκουάνα.

—Θά φύγετε άπ' εδώ του είπε. Ή γή- ους είναι έξασφαλισμένη.

Και με τό δάκτυλο του έδειξε ένα να- νωτό άλογο σελομένο που ήταν έτοιμο εκεί κοντά.

Ο Έξωχότατος Έρρίκος της Γαλλίας άξακολούθησε ο ιερεύς, φρόντισε γιά τή ασφάλειαν σας. Αυτό τό άλογο έτοι- κατ' εύθείαν από τους σταύλους του άκολουθήσετε τό δομάκι θα ση- άριστέρα και θα προχωρήσετε κατά την του Σηκουάνα. Στη πύλη του 'Αγίου τωνίου θα πιάς άφήσουν να περάσει κα- πότε στο Σουασόννέ, θα σπέρνεται έκει και θα προχωρήσετε προς τό Ρέιμς. Έκεί θα περιμένετε.

—Καλά, καλά είπε ο Μωρεβέρ, με τή ειρωνικό μεϊδίωμα. Νομίζετε ότι ή φυ- μου έπιβαλλεται;

—Νομίζω ότι κινδυνεύει τό κεφα- σας, είπε με ειλικρίνειαν ο ιερεύς.

—Τότε θα φύγω, είπε ο Μωρεβέρ, ά- φασισμένος όμως να κάμω τό αντίθετο. Κατόπι έπείσθησαν και οι δύο εις την τραπεζαρίαν. Ο Βιλλεμούρ πήρε από μία γωνία ένα τουφέκι γεμάτο και τό έδει- στον Μωρεβέρ, ο όποιος τό έξήτασε προσι- κτικά.

—Θυμάσιον, είπε.

—Νάτος! έφώναξε εκείνη τη στιγμή ο καλόγηρος που περιμενε μπρος στο κυκα- λωμένο παράθυρο.

Ο Μωρεβέρ πλησίασε βιαστικά.

Ο Βιλλεμούρ τραβήχθηκε στο βάθος, εις τρόπον όμως ώστε να βλέπ η δια- σκέπαιναν.

Ο Μωρεβέρ είχε άκουμψήση την μο- κα του τουφεκιού πάνω στο κυκαλωμένο του παραθύρου. Προς τό άριστερα τον φέ- νηκε ένας όμιλος από πέντε έξη εύγενείς.

Έμπρός εις άποστασιν τριών βημάτων, π- γαίνει ο Βολιγνύ, και μιλούσε ήσυχά με τον Κλεμόν κόμητα Ντε Πίλλ, νέον ειγ- νή της άκολουθίας του βασιλέως της Ναυάρρης.

Ο Κλεμόν Ντε Πίλλεούρκετο άρισ- τρά του Ναυάρχου. Ο Βολιγνύ, έπόμενος, είχε έστραμμένο τό δεξιό τον πλευρό στο παράθυρο.

Εκείνη τη στιγμή ο Μωρεβέρ πυροβό-

λησε.

Στό μοναστήρι του 'Αγίου Γερμανού του Ώξερουά, έπεκράτησε μία μεγάλη σύγ- χυσις. Ο Βολιγνύ έτεινε τό δεξί του χέρι προς τό παράθυρο. Τό χέρι αυτό ήταν κα- ταματωμένο. Η σφαίρα του είχε τον άντί- χειρα.

—Δολοφονία έκραύγασαν οι εύγενείς και ώρμησαν προς τον ναύαρχον.

Την ίδιαν στιγμήν ένας δεύτερος πυρο- βολισμός ήκούσθη και ο ναύαρχος σοριά- σθηκε κάτω με τον ώμον κατασυντριμ- μένο.

Φωνές άκούσθηκαν από τό μοναστήρι και πολλοί έτρεξαν να ίδούν τί συμβαίνει. Άλλ' όταν έμαθαν ότι έκτύπησαν τον Ναύαρχον Μολιγνύ όλοι διελύθησαν εύθις με άπειλά και κατάρας έναντιόν των Ούγ- γενότων.

Υστερα από τον πρώτον του πυροβολι- σμόν ο Μωρεβέρ είχε άφήσει τό όπλιν λέ- γοντας:

—Άδεξιότης! άπέτυχα.

—Ξαναρχίσατε! φώναξε ο Βιλλεμούρ.

—Μέ τι;

Ο Μωρεβέρ μ' ένα βήμα άρπαξε ένα δεύ- τερο τουφέκι και τό έβαλε στα χέρια του.

Ο Μωρεβέρ χωρίς διαταγμό τό άρπαξε και έπυροβόλησε.

Ο ναύαρχος έπεσε.

—Πέθανε! είπε ο Βιλλεμούρ.

—Έτσι μου φαίνεται, άπήντησε ο Μ- ωρεβέρ με ένα χαμόγελο.

—Φύγετε!...

—Και σεις;

—Φεύγετε γιά όνομα του Θεού. φεύ- γετε!

Ο Μωρεβέρ ύπήκουσε χωρίς να βιάζεται όμως αν και τρομεροί κτύποι δονούσαν την πόρτα.

Έφθασε στην αούλη, άνέβηκε στο άλο- γο και έφυγε.

Τότε ο ιερεύς κατέβηκε βιαστικά στο ύπαιθρο, άνοιξε μία καταπακτή, και έχάθη μέσα σ' ένα σκοτεινό διάδρομο. Λίγα λε- πτά αργότερα άνέβαινε από μία πέτρινη σκάλα στο 'Ιερόν του 'Αγίου Γερμανού του Ώξερουά όπου ήσαν συνηγμένοι μερικοί ιερείς. Μεταξί αυτών άνεγνώρισε εύθις τον έπίσκοπον Σαρμπέν ντε Σέντ-Φουά και τότε έκαμε ένα νεύμα.

Τότε ο ιερεύς κατέβηκε βιαστικά στο πρός τον Ουαρόν γονάτιος μαζί με όλους και άρχισαν να προσεύχωνται.

Σ' αυτό τό διάστημα μία άλλη σκηνή διεδραματιζέτο μπρος στο μοναστήρι. Οι εύγενείς Ούγγενοί ώρμησαν προς τό πα- ράθυρο αλλά τό κυκαλίδωμα ήταν πολύ στερεό. Τότε ένφ μερικοί περιτοίχιζαν τον ναύαρχον γιά να τον προστατεύσουν από νέαν ένδεχομένην επίθεσιν, άλλοι ώρ- μησαν με τό σπαθί να σπάσουν την πόρτα.

—Είδοποιήσατε τον βασιλέα, είπε ήσυχά ο Κολιγνύ.

—Ένας από τους εύγενείς ο βαρώνος Ντε-Πόν έτρεξε προς τό Λουβρον, διασχί- ζοντας τους έχθρικούς όμίλους των περι- έργων που είχαν συναθροισθή γύρω του.

—Καλή του έκαμαν, είπε μία γυναίκα.

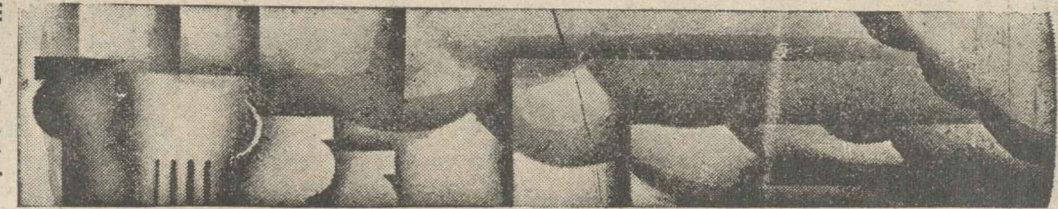
Με την βοήθειαν των φίλων του ο Κο- λιγνύ καιώρθηκε να σηκωθή αλλά τό ήταν αδύνατο να σταθή στα πόδια.

—Ένα καθίσμα! φώναξε ο Βλερμόν ντε Πίλλ. Προς Θεού μία καρέκλα μία πολυθρόνα, ό,τι και να είναι!

Οι παρευρισκόμενοι έσάραξαν, κανείς δεν κουνήθηκε. Οι Ούγγενοί κύταζαν με τρόμον ο ένας τον άλλον.

Τότε δύο εξ αυτών ένωσαν τα χέρια τους εις τρόπον ώστε να μορφή να καθίσθ ο πληγωμένος με τα χέρια τους περασμένα στον λαιμόν τους.

(Άκολουθεί)

..... ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου.)

—Κυτάζετε στα άρχεα. Πότε είχε κα- ταδικασθή ο άνδραπος αυτός και ποιά ή- ταν ή νύχτα που έγινε ή κλοπή.

Ο άνδραπος αυτός είχε μπει μέσα σε έ- να σπίτι στο μεγάλο δρόμο που έάνει τό Σπάνιαρ με τό Χάικαίαν. Είχε κλέψει με- ρικά άσημικά και είχε συλληφθή έπειτα από μία βδομάδα, χωρίς στις φλυαρίες μιας φίλης του.

Έφερν τον φακέλλό του και ο Κόου- λεύ τον έδιάβασε.

—Λέει αλήθεια, είπε. Εκείνην ακριβώς την νύχτα είχε εξαφανισθή και ο Χάρου.

Η «άποκάλυψις» του καταδίκου αυτού, ήταν ότι ενώ έβγαίνει από τό σπίτι όπου είχε κάμει την κλοπήν, είδε ένα άγνωστο να στέκεται στο πεζοδρόμιο σαν να περίμε- νε κάποιον.

Ο άγνωστος αυτός του έφάνηκε σαν ά- στυνομικός και άμέσως έσπευσε να κυρ- φθή πίσω από ένα φράχτη που βρέθηκε κοντά του. Άνάμεσα από τις σχισμές του φράχτη μπορούσε να βλέπη τον άγνωστο.

Σε λίγο είδε ένα αυτοκίνητο να πλησι- άζει άργά. Στο άδύνατο φως των φαναριών του αυτοκινήτου αυτού ο κλέφτης διέκρινε τό πράσινο έπανωφόρι του άγνώστου, ο ό- ποιός μπηκε μέσα στο αυτοκίνητο και έ- φυγε μαζί με τον οδηγό.

Άκουσε δύο άνδρες να μιλούν καθώς έ- πέρασε έμπρός από τον φράχτη, αλλά τι έ- λεγαν, δεν τό θυμότανε, ή δεν τό είχε άκούσει.

Ο Τιμ καθότανε στο δομάκι του στο ξενοδοχείον Κάρολτον όταν τον έκάλεσαν στο τηλέφωνο από την Σκώτλαντ Γκάρδ. Αυτό είνε ένδιαφέρον. Φαίνεται ότι τό άγ- δρόγιο πολύ γρήγορα θα χρειασθή χρή- ματα.

—Φαντάζομαι ότι έχουν άρκετά. Δεν είνε δυνατόν να έξώδεσαν...

—Τά έχασαν όλα. Τό μεγαλειότερο μέ- ρος του ποσού τό εύρήκαμε στο εύρηκαμε στο κτίριο Γένινγκς. Εύρηκαμε έπίσης τα όπλα και κάποιον έκάτο χιλιάδες λίρες στο Σέβρον. Ένα άλλο άρκετά σημαντικόν ποσόν εύρέθηκε στην έπαυλη Κλέντς, κά- τω από τό πέτρινο δάπεδο του ύπογείου...

Προς τό παρόν είμαστε άπασχολημένοι στην μικρή αυτήν λίμνη με κοντάρια και ταιγγέλια και πιστεύω, ότι δεν θα άργή- σουμε να έχουμε κάποιο μακάριο εύρημα.

Τό μακάριο εύρημα δεν βρέθηκε ούτε την ήμερα εκείνη, ούτε την επομένη. Και μάλιστα, δεν βρέθηκε καθόλου από την ά- στυνομία, αλλά, από ένα βενζινοπλοίο ά- λειντικό, ποί έφερε γιά μία στιγμή κάτι περιεργό στην επιφάνεια.

Ο οδηγός του είδε προτού ξαναβυθι- σθή και είδοποίησε την άστυνομία, ή όποια έσπευσε να τό άνασθή από τό σημείο έ- κεινο.

Ο Τιμ Τζόρνταν εύρίσκει στο Κάρολτον λίγο ταραγμένος από την επιβεβαίωσιν των ύπονοιών του. Εύρηκε καιρό να περάσθ ά- τό τό νοσοκομείον όπου είχε μεταφερθή ή Μαίρη Γκάρτ και άνησώχθη λίγο μαθαί- νοντας ότι ή νέα είχε φύγει από εκεί με ένα αυτοκίνητο.

Στην άρχή ένόμισε ότι είχε φύγει μόνη της, αλλά έπει α καθιστάσας όταν έμαθε ότι την είχε συνοδεύσει κάποιος άστυνομ- κός από την Σκώτλαντ Γκάρδ.

(Άκολουθεί)

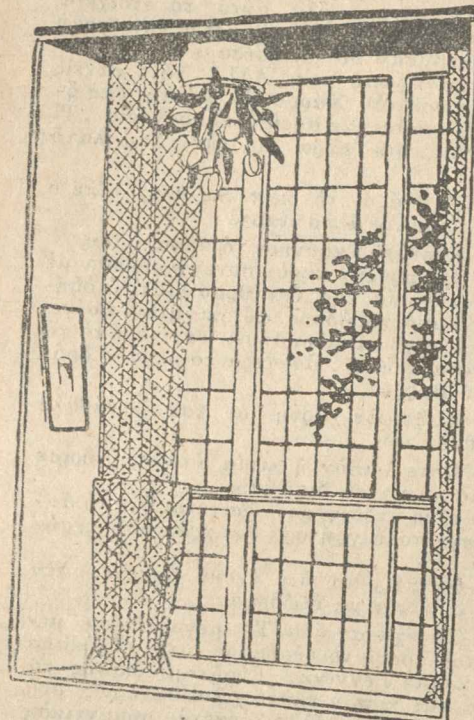
Οδηγός του ήταν μόνος και έγινε ένα μικρό περιστάτικό, τό όποιον έχει κάποια ιδιαίτερη σημασία. Ο δρόμος ήταν βορρ- μένος και γλιστρούσε. Τό αυτοκίνητο αυτό έρχετο με άρκετή ταχύτητα και δεν έδω-

Πώς να στολίζετε τα σπίτια σας

Είς την Εβδομήντην κατ' αὐτὰς γίνεται μεγάλη κίνησις ἐπὶ τοῦ Σπιτιοῦ καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Αἱ προσπάθειες μεγάλων συγγραφέων, καλλιτεχνῶν, διακοσμητῶν, διανοουμένων, νοικοκυρῶν καὶ νοικοκυραίων, στρέφονται, πῶς νὰ στολισθῇ καλλίτερα ἐσωτερικῶς τὸ σπίτι ἔτσι ὥστε νὰ καταστήσῃ ὁ ναὸς τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς τῶν ἐνοικοινοῦντων.

Νὰ εἶναι τὸ σπίτι ὁ σταθμὸς τοῦ ξεκούρασμοῦ τοῦ βιοπαλαιστοῦ συζύγου καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐπίδοσις τῆς γυναικός.

Νὰ εἶναι τὸ σπίτι ὁ μικρὸς Παράδεισος

Νέον σχέδιον κουρτίνας

τοῦ ἀνθρώπου, μέσα εἰς τὴν μεγάλην κόλασιν τῆς ζωῆς.

Ἔτσι λοιπὸν ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν συνδυασμοὶ χρωμάτων, συνδυασμοὶ ἐπίπλων, τοποθεσίας καὶ ἐκμεταλλεύσεως μικρολεπτομερειῶν, χρησιμοποιοῦσας καὶ τῶν ποικίλων ἐπίπλων τῆς οἰκίας καὶ σκευῶν.

Καὶ τὸ παραμικρὸν πραγματάκι, πού τὸ νομίζετε ἀχρηστον, ἔχει τὴν δική του ψυχὴ, ἔχει τὴν καλλιτεχνικὴν του ἀπόδοσιν, ἐὰν χρησιμοποιοῦνται ὅπως θὰ πρέπει.

Σὰς παραθέτομεν ἐδῶ μερικὰ δείγματα ἀγγλικῆς ἀριστοκρατικῆς πράγματι, καλίστης.

Καθὼς βλέπετε, ἡ διακόσμησις γίνεται μὲ συνήθεις τετράγωνες πλάκες, μονόχρωμες, ἀπ' αὐτὰς πού μεταχειρίζονται καὶ διὰ τὰ πατώματα. Οἱ πλάκες αὐτὲς εἶναι ταυμιενταρισμένες στὸν τοῖχον, καὶ οἱ μεσοσταῖες ἔχουν κάποιον διακοσμητικὸν σχεδίου, ὅπως φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνᾳ. Αὐτὸ τὸ εἶδος διακοσμῆσεως εἶναι κατάλληλον καὶ γιὰ οἴκια πού καίει γκάζι, ὅπως καὶ γιὰ οἴκια πού θερμαίνει μὲ ηλεκτρικὸν ρεύμα. Γι' αὐτὸ ἕνα τέτοιο τζάκι μπορεῖ νὰ ἐγκατασταθῇ ἁμέσως καὶ σὲ μὴ κάμαραν πού δὲν ἔχει καθόλου τζάκι. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν οἱ πλάκες πρέπει νὰ ἐνίσκωνται κάπως μακρυνὰ ἀπὸ τὸν τοῖχον,

πρέπει δηλαδὴ τὸ τζάκι νὰ ἐξέλθῃ, οὕτως ὥστε νὰ χωρῇ ἡ σόμπα ἐν τῇ κοιλότητι πού σχηματίζεται μεταξὺ τῶν πλακῶν καὶ τοῦ τοίχου.

Ἄν ἡ σόμπα καίει γκάζι, τότε πρέπει νὰ γίνῃ κάποιον μικρὴ τρύπα, γιὰ νὰ φεύγῃ τὸ ἀέριον. Ὡς χρώμα τῶν πλακῶν συνιστάται ἰδιαίτερος τὸ λευκὸ ἢ καὶ τὸ κιτρινωπὸν· τὰ χρώματα αὐτὰ ταιριάζουν πολὺ μὲ τὸ μαῦρον.

Στὴν αἰθούσα τοῦ λουτροῦ πού σὰς δείχνει ἡ εἰκόνα μας, ἡ διακόσμησις τῶν τοίχων εἶναι εὐχάριστος, ὅσο καὶ πρωτότυπος καὶ ἀπλῆς. Τὰ ἐπικρατοῦντα χρώματα εἶναι τὸ σταχτί, τὸ φουστὶ καὶ τὸ μαῦρον.

Οἱ τοῖχοι ἔχουνε χροῦμα σταχτί ἀνοικτό. Τὸ δένδρον πού διακρίνεται ἐν τῇ γωνίᾳ εἶναι ζωγραφισμένον στὸν τοῖχον μὲ πράσινον σκούρον καὶ μαῦρον. Κοντὰ στὸ τζάνι οἱ τοῖχοι κοσμούνται μὲ μιά ἢ δύο γραμμὲς μαῦρες καὶ πράσινες. Τὸ πάτωμα εἶναι σκεπασμένον μὲ μουςαμὰ πράσινον.

Τὸ χαλί πού βλέπετε μπροστὰ στὸ μπάνιο εἶναι κι' αὐτὸ ἀνοικτὸ πράσινον μαῦρον. Οἱ κουρτίνες εἶναι φτιαγμένες ἀπὸ πράσινο μεταξωτὸ ὕφασμα. Τὸ ἀμπαζοῦρ εἶναι φιλά τοποθετημένον, ἔχει δὲ κι' αὐτὸ ἀνοικτὸ πράσινον χροῦμα, μὲ μαῦρα καὶ γκριζὰ διακοσμητικὰ σχέδια. Τὸ μπάνιο εἶναι χαμηλὸ πολὺ, βυθισμένον ἐν τῷ πάτωμα κατὰ τὸ νοσηρὸ σύστημα καὶ γύρω ἐν τῷ μπάνιῳ οἱ τοῖχοι καὶ τὸ πάτωμα εἶναι ντυμένα μὲ πλάκες ἀπὸ μάρμαρον.

Νὰ τώρα καὶ μιά συμβουλὴ γιὰ τὰ λουλούδια σας. Πολὺ ὁμορφα ταιριάζουν λουλούδια μπλὲ σὲ γυάλινον βάζον καὶ μαύρη βάση ἀπὸ γυαλισμένον ἔβονο.

Καὶ οἱ κουρτίνες δίνουν μεγάλο γούστο ἐν τῷ σπῆτι. Τὸ χροῦμα, ὅπως καὶ τὸ καλὸ βάλοιμο μᾶς κουρτίνας, πολὺ συντείνει ἐν τῷ ἐξωραϊσμῷ τῆς κάμαρης. Ἐνα βαζάκι μὲ τὰ ἀνθὰ κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον, δίνει ἕνα ποιητικὸν αἶμα καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι διακοσμῇ καὶ τὴν εἰκόνα πού φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ τοῦ παραθύρου.

Πολὺ συνεθίζονται τελευταῖα γιὰ τὸ καλοκαίρι οἱ κουρτίνες πού σὰς δείχνει ἡ εἰκὼν μας. Καθὼς βλέπετε, εἶναι διπλές, ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρίχρωμον λεπτὸ τσίπι πράσινον, μπλὲ καὶ κίτρινον.

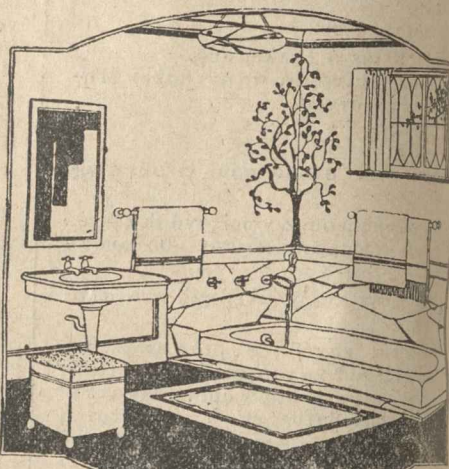
Ὀντουλασιὸν διαρκείας τοῦ Καλλιτεχνικοῦ κομμωτηρίου κ. Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗ

Μαγειρικὴ

Ὅταν φτιάχνετε μουστάρδα, προσέχετε πάντοτε μερικὰ σταγόνες λαδίου. Ὅτι πῶς ἔσται ἡ μουστάρδα καὶ διατηρεῖται φρέσκια ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ὅταν θέλετε νὰ ἔχετε ἄνεον μοσχάρικο εἶναι καλὸ καὶ φρέσκο, τρυπητὸ ἐν μὴ καρφίτσᾳ. Ἄν εἶναι καλὸ καὶ φρέσκον τὸ μοσχάρικο, τὸ λάδι πού περιέχεται μέσα σ' αὐτὸ, ἀπλώνει γύρω ἀπὸ τὴν τρύπα πού ἀνοίξετε ἡ καρφίτσα.

Συχνά, αὐτοὶ πού πίνουνε πολὺ σοκολάτα

Διακόσμησις αἰθούσης λουτροῦ

τὰ ἡ κακὰ, τυχαίνει νὰ τὰ βαρύνουν. Γιὰ νὰ τ' ἀποφύγετε αὐτὸ, τὸ καλλίτερον εἶναι ν' ἀρωματίζετε τὴν σοκολάτα ἢ τὸ κακὸ πού πίνετε, καὶ ν' ἀλλάξετε συχνὰ τὸ ἄρωμα. Πολὺ καλὸ ἄρωμα γιὰ τὸ κακὸν καὶ τὴν σοκολάτα εἶναι ἡ βανίλλια καὶ ἡ κανέλλα. Μπορεῖτε νὰ μεταχειρίζεσθε καὶ τὰ δύο μαζύ.

Πολλὲς φορές, ὅταν τηγανίσετε κρομμύδια ἢ ψάρια, τὸ τηγάνι μυρίζει ἀχρηστῶς καὶ ἡ μυρωδιὰ δὲν φεύγει μὲ τὸ πλύνον. Γιὰ νὰ φύγῃ ἡ μυρωδιὰ, χύσατε λίγο ξίδι ἐν τῷ τηγάνι καὶ ἔπειτα βάλτε τὸ τηγάνι μὲ τὸ ξίδι πάλι ἐν τῇ φωτιᾷ. Ἀφήστε τὸ λίγο ἀπάνω σὲ φωτιά, ἔπειτα πλύνετε τὸ μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι. Ἔτσι ἡ μυρωδιὰ φεύγει πάντοτε.

Τὸ κρέας πού πρόκειται νὰ ψήσετε ἐν τῇ σχάρᾳ, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀλατίζετε ποτὶ, ἐπειδὴ τὸ ἀλάτι τὸ σκληραίνει καὶ ἔτσι ἐκρέουν οἱ χυμοὶ καὶ χάνονται.

Ὅταν θέλετε νὰ φυλάξετε λίπος, τὸ ρίχνετε ζεστὸ σ' ἕνα πλατὺ ἀγγεῖον ἢ λεκάνην, προσθέτοντες συγχρόνως ἴσην ποσότητα ζεστοῦ νεροῦ.

Ἔτσι καὶ ἡ κομμάτι κρέατος καὶ μεδουλιὸν πηγαίνει κάτω, μέσα ἐν τῷ νερῷ καὶ ἐπάνω μένει τὸ πάχος καθαρὸ καὶ λευκὸν σάν βούτυρον.

Τὸ μαζεῦτε μ' ἕνα κουτάλι καὶ τὸ φυλάτε μέσα ἐν τῷ βάζῳ ἢ ἐν τῷ ποτηρί.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς λάθους ἢ παραλήψεως παρακαλοῦνται πάντες οἱ ὁπωσδήποτε ἀλληλογραφούντες μὲ τὰ γραφεῖα μας ὅπως ἀπευθύνονται τοῦ λοιποῦ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ, ἀναγράφοντες κατ' ὅσον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ φακέλου τὸ τμήμα πρὸς τὸ ὁποῖον προορίζεται ἡ ἐπιστολή των.

Δημοσιεύομεν σήμερον λεπτομερῆ κατὰλογον ὅλων τῶν κυρίων καὶ δεσποινίδων αἱ ὁποῖαι λαμβάνουσι μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, τοῦ περιοδικοῦ μας, πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ὁρατοῦρας Ἑλληνίδος. Ὁ κατὰλογος, ὡς θὰ ἴδωσιν αἱ ἐνδιαφερόμεναι ἀναγνωστρίαι καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγνώσται μας, εἶναι συντεταγμένος κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας ἐκάστης, ἐκ τῶν διαγωνιζομένων.

Πάντως ἐκ τῆς μεγάλης κινήσεως ἡ ὁποία παρατηρεῖται, προβλέπεται ὅτι τὰ μέγιστα ἐπιτεύγματα, ἴσως μεταβληθῶν. —Ἐμπρὸς λοιπὸν ἀγαπητοὶ Ἀναγνώσται.

—Τὴν ψῆφον Σας. Ἀφθόνως ψῆφοι: **Δις Ναυσικά Μωραϊτοῦ.** Ἐκ προηγουμένων 495. Τῶς 5, Εὐάγγελος Κάλλος 1, Νίκος Περγαμῆνης 9, Χαλκιάδης 4, Ἀλ. Μαρτάκης 8 Κατὶν Μανιάτη 9. Σύνολον 528. **Δις Καίτη Νάκου.** Ἐκ τῶν προηγουμένων 510. Γεώργιος Κουτσουγιαννόπουλος 3, Ἀλ. Χριστοφίλης 5. Σύνολον 518. **Ἐλένη Βλάχου.** Ἐκ τῶν προηγουμένων 425. Κόκας Κυρ. 18 Εὐάγγελος 3, Μανδαλὸς 17, Γεωργία 1, Τωτὸς 1, Ἀλεξ. Δάκα 1. Κωνσταντίνος 1. Σύνολον 467. **Δις Νίτσα Λάμπρου.** Ἐκ τῶν προηγουμένων 881. Ν. Κυριακὸς 15. Μανέτας 4 Εὐαγ. Κάλλος 1. Σύνολον 401. **Δις Α. Μαλάνοι.** Ἐκ προηγουμένων 318, Σωτηρίου Α. 12 Κ.δ.Κ. 16, Μαζαρίτα 10 Ἀντιγόνη 2 Γεώργιος Κ. 7. Κίμων 8. Σύνολον 365. **Δις Φ. Σταματιάδου.** Ἐκ προηγουμένων 352, Σάκης Σαρῖος 4, Πασχαλίδης 1. Σύνολον 357. **Δις Ἀσπ. Βογιατζῆ.** Ἐκ προηγουμένων 310. Νίκος Κολφάκος 4. Σύνολον 314. **Δις Καίτη Δάρδη.** Ἐκ προηγουμένων 256. **Δις Κίχη Κ.** (Ἀργυροστόλιον). Ἐκ προηγουμένων 215. **Δις Νίνα Ζανέττου.** Ἐκ προηγουμένων 197. **Δις Πιπὶνα Βασιλάκη.** Ἐκ προηγουμένων 141. **Κα Λάγγα.** Ἐκ προηγουμένων 143. **Δις Μπλάτμορ.** Ἐκ προηγουμένων 116. **Δις Διονυσία Κερτέση.** Ἐκ προηγουμένων 110. **Δις Ἀφροδίτη Πετρονάκου.** Ἐκ προηγουμένων 81. Ἰνστιτοῦτον καλλονῆς Μητροπόλεως 3, Γναρδέλης 1, ἕνας θαυμαστής 8 Σύνολον 92. **Δις Μαίρη Καλογεροπούλου.** Ἐκ προηγουμένων 81, Πασχαλίδης 1, Λέλα Χαντὰ 2, Κοτάνη 1, Πάτερ Γυμνάσιος 5, Θανμαστής 1 Σύνολον 90. **Δις Ζουγού.** Ἐκ προηγουμένων 86. Γναρδέλης 1. Σύνολον 87. **Δις Τεῦλα Στεργιάκη.** Ἐκ προηγουμένων 80, Γεώρ. Παναγιώτου 4. Σύνολον 84. **Κα Γιόλα Δεβαντή.** Ἐκ προηγουμένων 72. **Δις Μαρίτσα Π.** Ἐκ προηγουμένων 47. Σωσὸ Γραῖον 21, Καραβασίλης 1. Σύνολον 69. **Δις Μπεμπέκα Ραζῆ.** Ἐκ προηγουμένων 66. **Δις Β. Ἰωαννίδου.** Ἐκ προηγουμένων 59.

Δις Φ. Κ. Ἐκ προηγουμένων 58. **Δις Ἑλλη Σταματοπούλου.** Ἐκ προηγουμένων 51. **Δις Μ. Κυριαξοπούλου.** Ἐκ προηγουμένων 51. **Δις Μπεμπέκα Χααραλμποπούλου.** Ἐκ προηγουμένων 50. **Δις Δημ. Τσερωτᾶ.** Ἐκ προηγουμένων 49. **Δις Ἀννα Σακρῆ.** Ἐκ προηγουμένων 48. **Δις Α. Σ.** Ἐκ προηγουμένων 38, Φωτίου ὁπολοχάρης 3, ἕνας φίλος 4. Σύνολον 45. **Δις Ντέλλυ Μ.** Ἐκ προηγουμένων 35, Κατογερίτης Ν. 9 Σύνολον 45. **Δις Μόσχου.** Ἐκ προηγουμένων 36. **Δις Ζίνα Κανταρτζῆ.** Ἐκ προηγουμένων 35. **Δις Εἰρήνη Χριστοδούλου.** Ἐκ προηγουμένων 26. Νισυτάκης 9. Σύνολον 35. **Δις Ἐλένη Καραγιάννη.** Ἐκ προηγουμένων 31. **Δις Κίτσα Κουλά.** Ἐκ προηγουμένων 30. Ἀπόμαχος 2. Σύνολον 32. **Δις Δημητράκοπούλου.** Ἐκ προηγουμένων 31. **Δις Ἀλεξ. Βελταῖρα (Καίρον).** Ἐκ προηγουμένων 28. Ἡ κόρη τοῦ Ἀργυροστολίου 1. Σύνολον 29. **Δις Τίχη Κ. Γ.** Ἐκ προηγουμένων 24 Κωσ. Ἀλεξόπουλος 3. Ἀν. Κοντοζαφείρης 2. Σύνολον 29. **Δις Μαίρη Καλλιγέρη.** Ἐκ προηγουμένων 24. Ἀνδρ. Κ. 2. Κίτσος Γιαννόπουλος 1. Σύνολον 27. **Κα Νικολαΐδου.** Ἐκ προηγουμένων 25. **Δις Σοφία Κ.** Ἐκ προηγουμένων 22. Ἀνδρέας Κ. 2. Γναρδέλης 1 Σύνολον 25. **Δις Ἀρτεμιοῦ Ἀγγελίδου.** Ἐκ προηγουμένων 22. **Δις Μαίρη Καταρτζῆ.** Ἐκ προηγουμένων 21. **Δις Καίτη Ραγκουσῆ.** Ἐκ προηγουμένων 18.

Δις Σημαντήρα. Ἐκ προηγουμένων 18. **Κα Γερολυμάτου.** Ἐκ προηγουμένων 15. **Δις Χάρ. Καραγιάννη.** Ἐκ προηγουμένων 13. Πασχαλίδης 1. Σύνολον 14. **Δις Τεῦλα Λάγια.** Ἐκ προηγουμένων 9 Σ. Α. Β. 2, Λουκ. Δελερμά 2. Σύνολον 13. **Δις Φωφὼ Μιλάνου.** Ἐκ προηγουμένων 1. Παπαδόπουλος 10 Σύνολον 11. **Δις Μ. Κούβελη.** Ἐκ προηγουμένων 10. **Δις Χριστὶνα Πατρικαῖ.** Ἐκ προηγουμένων 9. **Δις Ἀντωνία Εὐσταθιάδου.** Ἐκ προηγουμένων 9. **Δις Καρρά.** Ἐκ προηγουμένων 9. **Δις Χρυσὴ Τζανατάκη.** Κ. Χαραμπίδης 6, Σαριγιάννη 1. Σύνολον 7. **Δις Νίτσα Ζουζούλα.** Ὁ κ. Εἰσθε πολὺ καλὸς 3, ἕνας γνωστός 2. Σύνολον 5. **Δις Ἀγγελικὴ Καμβιῶτου.** Ἀντωνιάδου Φ. 2 Πιγκερτον 1, Δημοδιδάσκαλος 2. Σύνολον 5. **Δις Ἑλλη Κορμνηνῶ.** Κατσούλης 1, Κουλιπῆς Ἰωάννης 3. Σύνολον 4. **Δις Ζα-λα-βι.** Ἐκ προηγουμένων 3. **Δις Ἀθηνά (ἑξ Ἀλεξανδρείας).** Τσιμαπάς 1, ἕνα; σοβαρὸς 1. Σύνολον 2. **Δις Στασινοπούλου.** Ἐκ πολλῶν γνωστῶν 1. Ἐπίσης αἱ δεσποινίδες. Καρρά (νεωτέρη), Κ. Β. Μ. Ἀριστείδου, ἑξ. Ἐλένη Φιλίδου, Β. Σιβελίδου, Αἰλικά Βλαγοπούλου, Καίτη Μαρκάτου, Βασιλείδου, Σταυροπούλου, Πετροπούλου, Σάσσα Κοκκίνου, Μαρία Α. Καδ. Τεῦλα Παπαναστασίου, Μπάλα, Χούρτζα, Σ. Ο., Ε. Κ., ἔλαβον ἀπὸ διαφόρων ἀνὰ μίαν ψῆφον.

Τὰ μεταξύ σας πειράγματα. 0,50 λεπτά ἡ λέξις.

Ὅποιος ἡ ὁποία ἔχουν ἀντιρροήσεις στὲς ἐρωτήσεις μου ἄς μοῦ ζητήσουν ἐξηγήσεις. Εὐάγγ. Κάλλος.

Εἰς 3 ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΝ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Εταιρία
ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΤΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ ΚΑΛΙΣΣΟΝ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21
ΑΙΟΛΟΥ 96

Κους Κους. **Ι.Χ. Μεμένιον.**—Το πεζο-τραγουδιό σας δείχνει άνθρωπον που μπο-
ρεί να γράφει. Χρειάζεται όμως ακόμη με-
λέτη και προσοχή. Έπειτα το όνομα για
το όποιον γράφετε το κομμάτι αυτό δεν
σας φαίνεται ακατάλληλον για πεζογρά-
γουδο; Για τα καλά σας λόγια ευχαριστού-
μεν θερμώς. **Κ. Β. Καρχαλίον.**—Ούτε
αυτά είνε από τα καλύτερά σας. Περιμέ-
νουμε άλλα, αλλά μη λησμονείτε και τον
ειδικόν όρον για τόν όποιον μās έρωτάτε.
Τάκη Αλεξόπουλον.—Θά δημοσιευθή
το «Κύνειον». Εσχάσατε όμως κάτι, το ό-
ποιον δικαιολογεί το ποίημα «Σελήμη».
Μ. Βελούδην.—Υστερεί στο μέτρο. Προ-
σέετε περισσότερο, γιατί ως νόημα, το
τραγουδιό σας δεν είνε άσχημο. Μπορείτε
να το διορθώσετε και να το στείλετε μαζί
με το δικαίωμα κρίσεως, αυτή τη φορά;
Κ. Μπενναμπή.—Ο διάλογος όχι καλός.
Β. Ντίνου.—Όχι επιτυχημένα τα πεζο-
τραγουδιά σας.

Μ. Αδάναν.—Το «Όρφανό» έχει πο-
λύ κοινό θέμα και χλιογραφμένο. Και ή
«Περασμένη Αγάπη» επίσης. Επί πλέον
στον πρώτο στίχο γράφετε «στού φεγγα-
ριού στήν άντηλιά». Δεν νομίζετε ότι το
φεγγάρι, μπορεί μόν να μην έχη... «άντι-
φεγγαρία» (κατά το άντηλιά) αλλά και ή
λέξις «άντηλιά» είναι σόλικη. **Συρανό.**—
Καλό και θά δημοσιευθή. **Ι. Μαυροκέφα-
λον.**—Επιστολή σας ελήφθη. Υποδείξεις
ελήφθησαν ύπ' όψει. Ποιήματα θά δη-
μοσιευθούν. **Έλσαν Νείλου.**—Κάiron. Το
διήγημά σας ύστερεί εις θέμα και περι-
γραφήν. Έπαναλαμβάνετε πολύ τις ίδιες
λέξεις. Σ' αυτό πρέπει να προσέχετε. Και
το ποίημά σας όχι δημοσιεύσιμο. Αν προ-
σέετε περισσότερο στην ποίηση, με τη με-
λέτη, θά γράψετε. **Αλ. Ζυγοάρτην.**—Τύ
πεζό θά δημοσιευθή.

Ηλ. Καριώτην.—Το διήγηματάκι σας,
δεν παρουσιάζει ενδιαφέρον. **Μ. Παπαϊ-
ωάννου.** Η «άλησμόνητες νύχτες» θά δη-
μοσιευθούν. **Σ. Ταμπάκας.** Το ποίημά
σας όχι καλό, το θέμα κοινό, ύστερεί δε
και σέ μέτρο. Τα χειρόγραφα δεν θά επι-
στραφούν. **Κων. Κονφίτζερ.** Ένταύθα.
Δέν ήμπορούμεν να σας φανούμε χρήσιμοι
ο' αυτό. **Σ. Τζαβάραν.** Καλά και θά δη-
μοσιευθούν. **Θ. Μοναστηριώτην.**—Στεί-
λετε το διήγημα που μās γράφετε. Απο-
φεύγετε όμως τα πεζά γιατί δεν πολυδια-
βάζονται. Ευχαριστούμεν για το ενδιαφέ-
ρον σας. **Γ. Γάτοην.** Πρέπει να διαβά-
σετε πολύ ακόμα. Το θέμα σας πολύ κοι-
νό, και προχειρογραμμένο. Επί πλέον με-
γάλη πολυλογία. Μη βιάζεσθε λοιπόν.
Ναυκρινιώτισαν. Δυστυχώς όχι καλό. **Ι.
Βελώνην.** Το ποίημα σας, ύστερεί εις
όλα. Παρ' όλην μας την επιεική διάθεσιν,
δέν το βρίσκουμε καλό. Όταν διαβάσετε
θά καταλάβετε τα σφάλματά σας. **Α.Γ.Α-
λανοπούλου.** Όχι καλό.

Τ. Δόξαν.—Το γράμμα σας μās βάζει
σέ πολλές σκέψεις. Αλλωστε το προηγού-
μενο της τοποθετήσεως κάποιου δικού σας
κομματιού σέ μία σελίδα που φάνταζαν
πολλά γνωστά όνόματα, άποδεικνύει ότι
είμαστε άμερόληπτοι κοίται και ή μόνη
μας προσπάθεια είναι ή εξυπηρέτης των
γραφόντων άναγνωστών φίλων μας. Υστε-
ρα, το προσωπικό γράψιμο, άπ' το πολύ
προσωπικό διαφέρει. Αί: Σας παρακαλού-
με, στέλνετέ μας δικά σας πράγματα. Δια-

κόινουμε σέ σās κάποιον ταλέντο. Για τα
υπόλοιπα σās ευχαριστούμε.

Γ. Σαράντην.—Όχι δημοσιεύσιμα. Σας
συνιστούμε να διαβάσετε Έλληνας ποιη-
τάς. **Νέλλη.**—Καλό και θά δημοσιευθή.
Τρ. Τσέκαν.—Δείχνει ότι μπορείτε να
γράψετε. Αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Πε-
ριμένουμε άλλο. **Ν. Παπανικολάου.**—Θά
δημοσιευθή όταν, με την άδειά σας, περι-
κοπούν ώρισμένες πολυλογίες. **Διδά Ε. Κ.
Αλεξανδρούπολιν.**—Το διήγημά σας πολύ
μεγάλο. Για να δημοσιευθή θά πιάση 3
σελίδες του περιοδικού. Στείλτε μας μι-

κοότερα. Δείχνει ότι έχετε να γράψετε
Υπέλληλον, Άρνοστόλιον.—Πολύ πενή-
μο και τραγικό. Έκτός αυτού και τα λόγια
του πατέρα δεν σας φαίνονται πως έ-
στεουν στά χείλη ενός πατέρα για το πα-
δί του. **Ν. Λάϊον.**—Η ήθογραφία, ότι
πιτυχημένη. **Κ. Χατζηγάγον.**—Δέν έ-
τίποτε ο «Τελευταίος άποχαιρετισμός». **Α.
Κουστ.**—Κοινό. Περιμένουμε άλλα.

Τό δικαίωμα κρίσεως

Παρακαλούνται οι άναγνώσται, με
στέλλοντες έργα των, να μη λησμονούν
10δραχμον δικαίωμα κρίσεως, διατί είναι
ή συνεργασία των δεν θά κρίνεται

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΠΟΝΟΥΣ ΣΤΗ ΡΑΧΗ

ΙΔΟΥ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ!

Πάρτε ένα μπάνιο ζεστό για
να μαλακώσετε τους μύς και
να άνοίξετε τους πόρους. Έ-
κλειψάτε με Σλόανς τα πο-
νέμετά μέρη και πλαγιάστε.
Όταν θά σηκωθείτε θά είσθε
όπως ένα παιδί καλά.

ΣΛΟΑΝ'S LINIMENT

ΤΡΟΜΕΡΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

Θάρος κύριε! Η πεθερά σας έσώθη!

ΠΕΡΙΣΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Δές, πεθαίνω που δεν ξέρω την θερμή την
[άγκαλιά σου]
δές πεθαίνω που δεν ξέρω ούτε τα χλωμά σου
[φιλιά σου]
Μά τι λέω κι' εγώ δεν ξέρω. Έλα δώ σου
[σέ μένα]
Δέν πεθαίνω καρτερώντας τόσα χρόνια
[πάντα σένα].

Άγγελος Έφουρίτης

100.000 ΔΙ' ΕΝΑ ΤΙΤΛΟΝ

ΜΕΓΑΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΙΤΛΟΥ

1) Ο Έκδοτικός Οίκος «Α-
ΤΛΑΝΤΙΚ» ζητεί από το άνα-
γνωστικόν κοινόν ένα τίτλον,
ο όποιος θά δοθῇ εις το έργον
του μεγάλου έλληνοαμερικανι-
κού Συγγραφέως κ. Θάν-Γκος
Τζιορκόλο. Διά να λάβετε μέ-
ρος εις τόν Διαγωνισμόν, δέν
έχετε παρά να άναγνώσετε το
έργον εκ του όποιου θά εξαγα-
στε τόν ώραιότερον τίτλον της
άρεσκείας σας. Δέν είναι ά-
νάγκη ο τίτλος να είνε σχε-
τικώς με την υπόθεσιν του έρ-
γου. Πάρετε ένα οιονδήποτε τί-
τλον, εκ της φαντασίας σας.
Π. Χ. «Τα Μάτια του Βου-
νο» ή «Τό Άγκάθι που τρύ-
παγε την καρδιά του» «Ο ά-
δελφός του Χριστού». Όστε,
ως βλέπετε, δέν είνε άνάγκη
να έχετε πολλά πράγματα διά
να δώσετε έναν τίτλον. Έξ
όλων των τίτλων οι όποιοι θά
σταλάσι ή επι τροπή θά βρα-
βεύση δέκα ως άνωθι.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Πās όστις δέν θά είνε εις
τόν Κατάλογον τών Διαγω-
νιζόμενων και πās όστις θά
άπέστειλε τίτλον χωρίς να
άναγνώση το έργον, αποκλεί-
εται του διαγωνισμού.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Αί έπαρχίαι και τα
χωριά όφείλουν να γρά-
ψουν άπ' εσθείας εις τα
γραφέα του Έκδοτι-
κού Οίκου

ΑΤΛΑΝΤΙΚ
Αιόλου 72 β' Αθήνας.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τό έργον πρέπει να το έ-
χετε προμηθευθή, το βραδυ-
τερον μέχρι της 31 Δεκεμ-
βρίου.

Είς όλους τους δια-
γωνιζομένους ο 2ος
τόμος θά δοθῇ δωρε-
άν.—Τό έργον μετά
την λήξιν του Διαγω-
νισμού θά τιμάζεται δρα-
χμάς 60.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΤΛΑΝΤΙΚ»

Όδός Αιόλου 72 β'

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ
Ζητήσατε άπό τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Έγγραφα συμμετοχής εις τόν
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

εις όλα τα Βιβλιοπωλεία Αθηνών-Πειραιώς

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ψηφίζω την ώραιότεραν Έλλη-

νίδα την δίδα

Έν τη

Ο ψηφίζων

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΑΤΕ ΤΟ ΚΑΤΩΘΙ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κύριοι,

Παρακαλώ άποστείλατέ μοι
άμέσως το έργον του κ. Θάν-
Τζιορκόλο, ίνα λάβω μέρος
εις τόν Διαγωνισμόν τίτλου.
Δι' έπαγγελς λαμβάνετε δραχ-
μιάκοντα πέντε και δίδραχ-
μον, γραμματόσημον διά την
άποστολήν του 2ου τόμου
δωρεάν.

Όνομα

Πόλις ή χωρίον

Έπαρχία

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσι-
ασε το νέο θαυμα, το

GRUNIL

Τό Grunil άπαλλάσσει κάθε νοι-
κοκοίρα άπό την πολυήμερον και
κοπιαστική μπουγάδα, διότι χωρίς
τρίψιμο πλέον τα ρούχα μένο του
έντός μιας ώρας.

Τό Grunil δέν έχει καμμίαν
σχέσιν με τα γνωστά και άγνωστα
παρασκευάσματα που καταστρέ-
φουν τα ρούχα.

Αποξημιώνουμεν και το άκριβώ-
τερο ρούχο άν πάδη την παραμι-
κράν φθοράν.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και
τα έμπορικά της συνοικίας σας.
Γεν. Άντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

HERB

Κυρσαι και Δεσποινίδες,

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΑΙ-
ΩΝΙΑ ΟΜΟΡΦΙΑ, μεταχειρισθήτε
το ΙΑΕΩΔΕΣ ΧΕΡΜΙ, το ΜΟΝΟΝ
εις τόν κόσμον άποσπάγμα βοτά-
νων. ΑΒΑΛΕΣΤΑΤΟΝ και ΗΓΓΥ-
ΗΜΕΝΟΝ. ΤΟ ΧΕΡΜΙ δέν χρειάζε-
ται σελάμα, είνε γνωστό ε' άποτε-
λέσματά του. Η παρούσα είδοποίη-
σις δέν έχει χαρακτήρα διαφήμι-
σε, είνε απλή ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ. Τό
καλλυντικόν και φάρμακόν ΧΕΡΜΙ
έκλειπει ΤΒΑΕΙΩΣ όλας έν γένει
τας άσχημίας του προσώπου. ΕΠΙ-
ΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ Ε-
ΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙ-
ΚΟΝ. Πωλείται 75 δρ. εις όλα τα
Φαρμακεία, Μυροπωλεία, Κομμωτή-
ρια Αθηνών-Πειραιώς και επαρ-
χίων. Γενική παρακατάθηκε: Φαρ-
μακεία Κ. ΣΙΑΧΟΥ Πειραιώς 2 και
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Όμόνοια, Αθήναι.
Γενικός Άντιπρόσωπος: Σ. ΧΡΙΣΤΙΑΣ.

ΠΤΙΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ ^{ΓΙΑ}
 5 ΠΛΑΤΗ ΚΑΠΗ ΠΑΡΕΑΣ

Μοδέρα
 μάλλινα υφάσμα-
 τα διά φορέματα,
 ταγιέρ, επανωφορία.

ΔΙΤΕ

ΔΡΟΣΙΑ
 ΝΕΟΤΗΣ
 ΩΜΟΡΦΙΑ

Αποθήκη Φαρμάκων Κ. Ρερά
 Γωνία Παισίων 17 - Βερανζέρου

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ
 ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάζετε μόνη σας τα περιμένα
 σας φορέματα με γερμανικά
 βαφάς μάρκας

ARTI

και θα γίνουν εντελώς και-
 νούργια.

Η βαφα ARTI πωλούνται εις
 τα φαρμακεία και τα εμπορικά
 της συνοικίας σας εις 60 μωδέ-
 ρους χρωματισμού.

Γενικός Αντιπρόσωπος
 Η ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι.
 Λέκα 21α.

VERA MODES

ARCADES DES CHAMPS ELYSÉE
 = PARIS =

Τὰ μόνα πραγματικά Παρισινά μον-
 τέλλα που υφίσχονται εις τὰς Αθή-
 νας. Άπειρία σχεδίων και χρωμάτων.
 Μεγάλοι εκπτώσεις από 15 Νοεμ-
 βρίου μέχρι 15 Δεκεμβρίου. Υποκα-
 τάστημα ὁδὸς Ἑρμοῦ στοὰ Ἑρμεῖου
 Α' πάτωμα ἀριθ. 7

Δεν είναι τίποτε ἄλ-
 λο παρὰ μιὰ μάσκα.
 Μεταχειρισθῆτε γιὰ
 λίγο χρόνον τὴν
 ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ
 καὶ θὰ ἐλευθερωθῇ τὸ
 πρόσωπόν σας ἀπὸ κάθε
 βυτίδα ἢ ἀτέλεια

ΠΑΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
 ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
 ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
 ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΟΝΟ ΤΟΥ ΠΑΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ